

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

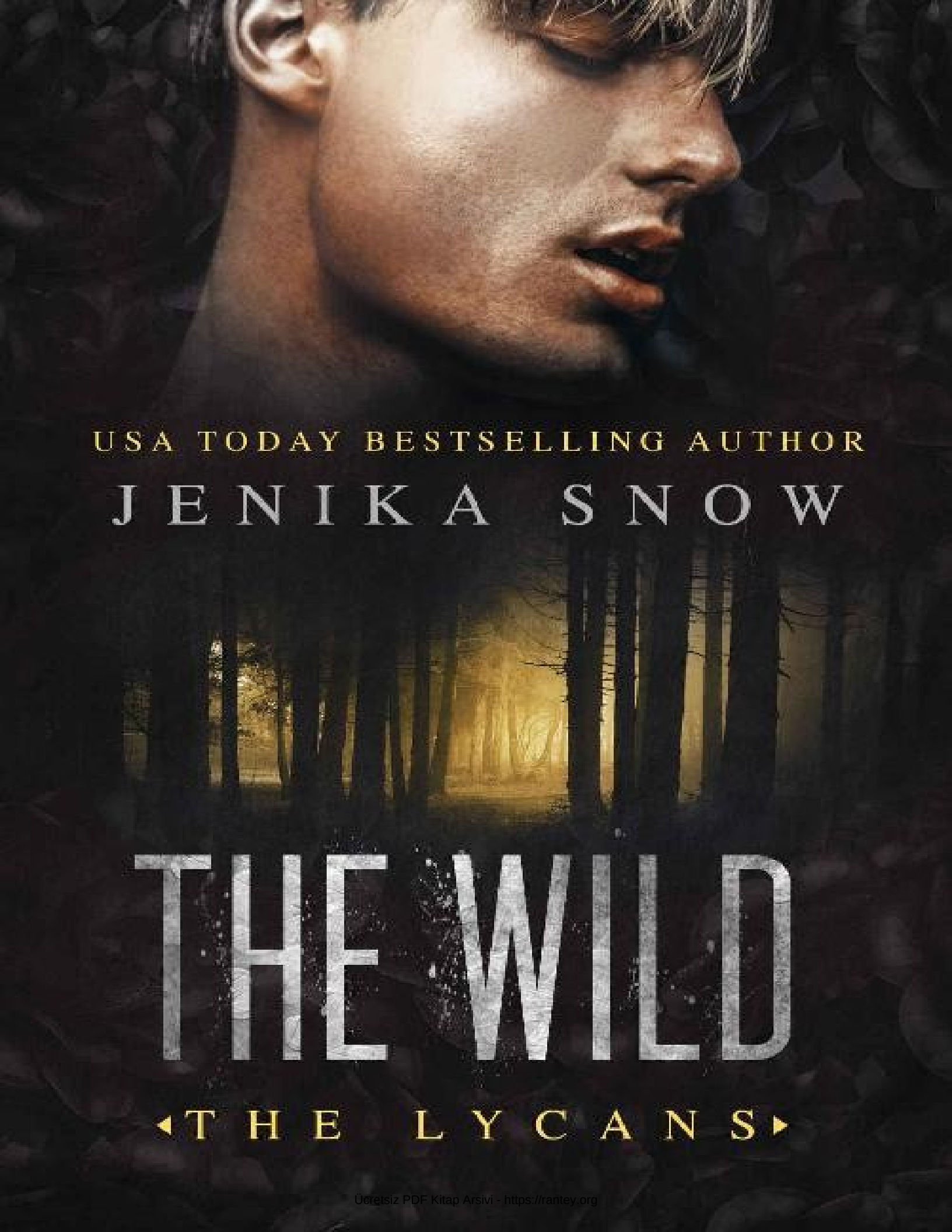
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JENIKA SNOW

THE WILD

◀ THE LYCANS ▶



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VAHŞİ

LİKANLAR, 6

JENİ KA SNOW



VAHŞİ (Lycanlar, 6)

Jenika Snow tarafından

www.JenikaSnow.com

Jenika_Snow@Yahoo.com

Telif Hakkı© Nisan 2022 Jenika Snow tarafından

İlk E-kitap ve Ciltsiz Kitap Yayını: Nisan 2022

Fotoğraf tarafından sağlanmıştır:

Adobe Stock Fotoğrafçı: Michelle

Lancaster Model: Lochie

Kapak Tasarımcısı: Cormar Kapaklar

Editörler: Kar Kraliçesi Düzenleme, Kayla Robichaux

Beta Okuyucu: Judy Ann Loves Books

Kanıt: Tüm Kitapları Kapsayan

TÜM HAKLARI SAKLIDIR: Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın herhangi bir bölümünün izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır. Suç teşkil eden telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve 5 yıla kadar federal hapis ve 250.000 dolar para cezası ile cezalandırılır.

Bu edebi eser kurgudur. Tüm isimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Lütfen yazara saygı gösterin ve yazarın haklarını ihlal edecek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

İçindekiler

Sinopsis

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31 Yazar

Hakkında

Odhran

Onu, kader eşimi -karanlık, boş hayatımdaki tek iyi ve doğru şeyi- bulduğum anda düşmanlarım tarafından benden alındı.

Gitmişti, kollarımdan koparılmıştı, kalbimin göğsümden sökülmesinden daha acı verici bir duyguydu bu.

O gün değiştim. Artık kendimi İskoç Lycan'ların kralının sadık askeri Odhran olarak görmüyordum. Yaralı, duygusuz, ruhsuz biri oldum.

Ve yıllar geçtikçe daha güçlü, daha ölümcül oldum. Bir ölüm makinesine, benimkinin artık bir anlamı kalmadığı için can alan bir savaş lorduna dönüştüm.

Bu erkek olmamın bir nedeni, bir amacı olduğunu fark ettim. Benim hakkım ve kaderim olan şeyi çalan ve köleleştiren örgütü alaşağı etmek. Ve bunu biliyordum çünkü onu bulmuştum. Onları buldum.

Onu alabileceklerini, eşimi benden uzak tutabileceklerini düşündüler. Bu yüzden onları yok edeceğimi bilmiyorlardı.

CW/TW listesi için lütfen ziyaret edin:

<https://jenikasnow.com/books/the-wild/>

PROLOGUE



Odhran

I Kelepçelerimi tekrar çekip hırladım ve kurdumun yükselmesine izin vererek ne kadar vahşi olduğumu görmelerini sağladım. Onların peşinden gitmekle kaybedecek başka bir şeyim yoktu.

Olduğum, benim için en önemli olan her şey kalbimden ve ruhumdan sökülüp alındı.

Ve sonra hep birlikte kenara çekildiler ve durdu, kurdum hareketsiz kaldı ve çok uzun zamandır ilk kez hayatımın anlamı bir kez daha önümdeydi.

Ve sonra bu mutluluk, bu sevinç, onun odaya sürüklendiği gerçeğini anladığımda kayboldu, zayıf vücudu açıkça bilinçsizdi, uzun siyah saçları yüzünün etrafına sarkıyordu, bu yüzden yüz hatlarını iyi göremiyordum. Ama benim olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Larkin.

Onu masaya yatırıp bacaklarını ve kollarını bağladıktan sonra saçlarını yüzünden çektiklerinde daha da hırladım.

Aman Tanrım. Hepsini on öldüreceğim.

Yanağında kulağına kadar uzanan bir çürük vardı. Minik su perisi eşime dokunmaya cüret ettiklerini görünce kendimi daha da ilkel hissettim, onun türü çok kırılgan ve nazikti, nazik ve doğal olarak tatlıydı. Asla kimseyi incitmez, zarar verecek bir söz söylemezdi.

Bir başkası. Ama işte bu yakında ceset olacaklar, en değer verdiğim şeylere dokunuyorlardı.

İlk gelen iki erkeğe baktım, onlara intikam ve yavaş, acılı bir ölüm vaat ettim. Biri geri adım atacak kadar zekiydi, yüzünü korku kaplamıştı. Diğer, ukala bir orospu çocuğu, sadece sıırttı.

Tepedeki hoparlörden gelen bir ses "Hoş geldiniz, değerli kart sahipleri," diye anons edince camın arkasından izleyen insanlar canlandı.

Larkin'den gelen yumuşak kadın iniltisi başımı ona doğru çevirmeme ve bağlarıma karşı gerilmeme neden oldu.

Ona ulaş. Tanrım, lütfen onu almama izin ver. Ona sarılayım. Ona artık her şeyin yolunda olduğunu ve bir daha kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğimi söyle.

"Ah, tatlı ," diye hırıldadım, göğsüm çok sıkıştı, onun uyanışını ve açık kafa karışıklığıyla savaşımasını izlerken kalbim tekrar tekrar kırıldı. "Buradayım, sevgilim." Şerefsizin biri öne çıkınca dişlerimi gösterdim. "Ondan uzak dursan iyi edersin."

Durakladı ve başını eğdi. "Pek tehdit oluşturduğunu sanmıyorum, Lycan." Sıırttı ve uzanıp saçından bir tutam yakalayarak parmaklarının arasında ovuşturdu.

Ona bakarken gözlerim parladı. "Daha önce ölüm fermanını imzalamıştın, ama şimdi dişime dokunuyorsun..." İçimde bir güç dalgası hissettim. "Şimdi seni güzelce ve yavaşça öldürecekimden emin olacağım. Boğazını parçalamaktan ve onu eşime ödöl olarak sunmaktan büyük keyif alacağım."

Bölüm

Bir



Odhran

Geçmiş

I aklımı kaybediyordum, bir canavar volta atıyor ve pençeliyordu ve her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. Akıl sağlığımın parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissettim. Bir keresinde Doğu Avrupa'da deliliğe izin veren bir Lycan'ın hikayesini duymuştum.

insandan çok canavar olan onu tüketti. Ve tüm bunların sebebi eşini bulamamış olmasıydı.

Ve ben oradaydım. Bir masanın üzerine yayılan mürekkep gibi beni tüketmeye başladığını ve tahılı lekelediğini hissettim.

Bir Lycan erkeğinin doğduğu andan son nefesini verdiği ana kadar hayatında tek bir önceliği vardı. Son derece önemli olan tek bir şey, hayatının ışığı, çekirdeğinde barındırdığı ruh.

Kalbi vücudunun dışında atıyor.

Bu onun elemental parçasıydı, bu dünyada içindeki vahşi, yırtıcı canavarı evcilleştirebilecek tek şeydi.

Ve bu onun eşiydi.

Sadece ve sadece onun olmak için doğmuş olan o tek kadın. Her duyguyu, her hissi, her arzuyu ve acıyı uyandıracak olan kadın. Onu güçlendirir, şekillendirir ve kalıba sokardı. Onsuz, o bir hiçti.

Ben bir hiçim.

Bir erkek kabuğu. Yaşıyor ama gerçekten canlı değil.

Arkadaşım. Kim olsun. Nerede olsun.

Ve sürekli onu arıyordum. İskoç Lycan'ların Kralı Banner beni görevlere yollasa bile, avlanmaya çıksam bile, konsantre olabildiğim tek şey .

Durdum ve gözlerimi kapattım, onun düşüncelerini derin derin içime çektim.

-O her kimse, her yanıma dolduruyordu. Uğruna öleceğim, öldüreceğim o yüzsüz kadın.

Ve her geçen yıl, aklımdaki tek şey eşim oldu, ona olan ihtiyacım beni tüketene kadar büyüdü ve büyüdü.

Sürekli savaştım, İskoç Lycan'ların ordusu olan Muhafızlarla durmaksızın çalıştım. Daha güçlü olmak için en tehlikeli, en acımasız görevleri üstlendim, dişimi bulduğumda düşman ne olursa olsun onunla ilgilenebilecek kadar acımasız olmak için.

Zaman geçtikçe klanımdan uzaklaştım, yıllar on yıllara dönüştüğünde ve hala diğer yarımı bulamadığımızda türümün çoğunun yaşadığı çaresizliğin beni doldurmasına izin verdim. Umudumu yitirmemiş olsam da, her geçen gün daha fazla kendi başıma kalmayı tercih ettim, boş zamanlarımı vahşi doğada geçirdim ve Lycan'ımı daha fazla serbest bıraktım.

Klan için daha , türümün korumasından uzakta, el değmemiş vahşi doğada avlanma görevi için gönüllü olmuştum. Kralınız ya da arkanızı kollayacak Lycan Muhafızları olmadan yalnız olmak tehlikeliydi. Ama uzun hayatımın bu noktasında, iki yüzyılı aşkın yaşımda, karanlıktan başka bir şey görmüyordum. Kasveti hissettim.

Yalnızlıktan başka bir şey hissetmiyordum.

Gözlerimi açtım, burnumdan nefes verdim ve ilerlemeye devam ettim. Neden burada olduğuma odaklandım. Av. Yaratığı doğruluk ve gizlilikle avladım. Geyik klanın beslenmesine yardımcı olacaktı ve kendime odaklanmam gereken şeyin bu olduğunu söyledim, yüzsüz güzel eşime değil.

Donup kaldım, başımı eğip dinledim, derin nefes alıp verdim. Yüz metre ötede, yeşillikler arasında gizlenmiş, kamufle olmuş bir geyiğin kokusunu aldım. İçimdeki hayvanın yükselmesine izin verdim ve izi takip ederken yavaşça hareket ettim, koku güçlendikçe aldım.

Büyük bir ağaca yaslandım, otlayan devasa hayvana bakarken omzum ağaç kabuğuna değiyordu. Boynuzları kıvrık parmaklar gibi uzanıyordu ve kurdumun av için hazır olduğunu hissettim.

Ve bundan daha iyi bir şey yoktu, bana bir *şeyler* hissettiren tek şey buydu. Avımı takip etmek, onu yakalamak, türümün çoğunu besleyecek ve onları güçlü ve sağlıklı tutacak hayatının hediyesi için onu övmek ve teşekkür etmek.

Deriyi ısınmak için kullanırdık, boynuzlar da silah ve alet olurdu. Ve hiçbir et israf edilmeyecekti. Her şeyin kıymeti bilinirdi.

İçimdeki kurdun dışarı çıkmasına izin vermek, yarattığı alt etme zevkini ona tattırmak, bunu doğal, ilkel bir şekilde, canavara karşı canavarın olduğu, en güçlü olanın hayatta kaldığı şekilde yapmak üzere çömeldim.

Ve tam gözlerimin mavi mavi parladığını ve kemiklerimin çatlayıp yeniden şekillenmeye başladığını hissettiğim anda, rüzgâr batıdan esmeye başladı ve o güne kadar en muhteşem da beraberinde getirdi.

Avlanmanın canı cehenneme. İçgüdülerim beni kokunun yöne doğru çekti. Yarattığın arkamda koşuşturduğunu duyabiliyordum, toynakları avcının, yani benim kokumu alırken toprağı kazıyordu.

Yine de kaynağı bulmaktan başka bir şey umurumda değildi. Kulaklarım seğirdi, burun deliklerim açıldı ve Lycan'ımın daha da yükseldiğini hissettim. Ama tamamen dışarı çıkmasına izin vermedim, insan tarafım her önce bunu deneyimlemek istiyordu.

Ve biliyordum. Kanıt görmeden neye doğru gittiğimi biliyordum.

. *Benim dostum.*

Bağlantılı Bağlantı o kadar güçlüydü ki ormanda koşarken neredeyse kırımın üstüne düşecektim. Ve yaklaştıkça, koku kafamı daha güçlü bir şekilde doldurdu ve daha yüksek sesle hırlamaya başladım. Kanım damarlarımdan hızla akıp kulaklarıma doluyor, kalbim hızlı ve sert bir şekilde atıyordu. Güçten dolayı ağrıyordu.

Avuçlarımı ağaçların gövdelerine vurdum, onları uzaklaştırmak istedim, ona ulaşmak için hiçbir şeyin engel olmamasını istedim.

O. *Benim kadını. Hayatımdaki tek önemli şey.*

Ne kadar koştuğumu bilmiyordum ama hiç yavaşlamadım ve hatta her adımda daha da güçlendiğimi, daha da hızlandığımı hissettim. Çünkü ona daha yakındım.

Sonunda ağaç sınırını aştım ve donakaldım, sadece metrelerce ötemdeki küçük dişiyi gördüğümde içimde bir elektrik akımı oluştu.

Çiçek açmış kır çiçekleriyle dolu bir tarlanın ortasındaki küçük bir kayanın üzerine oturmuş, kolları önünde, elleri kucağında, parmaklarını kopardığı bir çiçeğin yaprakları üzerinde gezdiriyordu. Kuzgun rengindeki uzun saçları rüzgâr hızlandıkça hafifçe arkasından savruluyordu, sanki o da ona dokunmamaya dayanamıyordu, sanki dokunması gerekiyordu, yoksa sonsuza dek yok olacaktı.

Yüzü gökyüzüne doğru eğilmiş, gözleri kapalı ve dolgun kırmızı dudakları gizli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Al renkli bir elbise giymişti, yakasında ve eteklerinde çıplak ayaklarını okşayan minik kırmızı çiçekler işlenmişti. Tanrım, ayak parmakları bile çok güzeldi.

Koca bedenim onun ne kadar küçük, ne kadar minicik bir şey olduğunu görünce ürperdi. Onun üzerinde yükselirdim. Ve bu beni tahrik ederdi. *Lanet olsun.* Bu kadar ufak tefek olması, ona göz kulak olmam, onu güvende tutmam için bana ihtiyaç duyması beni tahrik ediyordu.

Onu hayatım pahasına koruyacağım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve bir elimi göğsüme, hızla atan kalbimin üzerine koydum.

Gördüğüm en güzel şey.

İlk bakışta onun küçük bir insan olduğunu düşündüm ama yoğun kokusunu içime çektiğimde, eşimin o parçasını ciğerlerime aldığımda, onun Öteki Dünya'dan olduğunu anladım.

Bir su perisi - daha doğrusu su perisi - ve muhtemelen Öteki Dünya'daki en zayıf tür, sadece bir insan kadar güçlü, fark edilebilir hiçbir gücü yok ama dünyamızın uzun ömürlülüğüne erişmiş.

Ve toprak ya da su gibi kendi elementleri tarafından çevrelenmiş en güçlülerdi.

Gözlerimi kapattım ve ürperdim. *Onu bulmuştum. Sonunda onu buldum ve şimdi, yalnız, tanrıların terk ettiği hayatımda ilk kez bir amacım varmış gibi hissediyorum.*

Kendimi ayağa kalkmış ve tökezleyerek ilerlerken buldum, dizlerimin üzerine düşmeden önce botlarım attığım her adımda dalları kırıyor ve çatlatıyordu. Onun nefes alışını duyduğum anda gözlerimi açtım.

Etrafında döndü, kuzguni saçlarının uzun dökülüğü arkasında çılgınca sallandı ve sonunda bir omzunun üzerine yerleşti. Ellerini karnına bastırılmış, parmakları vardiyasının etrafında kıvrılmıştı.

Uzun süre öylece durup birbirimize baktık. O birkaç adım geri çekildi ama ben olduğum yerde, dizlerimin üzerinde kaldım çünkü onu korkutmak istemiyordum. Nefesimi tuttum, gözümü bile kırpamayacak kadar korkmuştum çünkü her şeyin yok olmasından korkuyordum.

Dudaklarını yaladı ve ben onun o dolgun, kırmızı ağzını nemlendirme görüntüsüne perçinlenmişim. Tanrım, küçüktü. Benim boyumun yarısından daha küçüktü, ufacık bir şeydi.

Ağır bir elimi yanımdaki ağaca koydum, diğer elimi önüme uzatıp avuç içimi ona doğru açarak yalvardım. Bir ayağımı yere koyup hareketsiz kalarak ona hızlı bir şey yapmaya çalışmadığımı ve onu daha fazla korkutmak istemediğimi gösterdim.

Korkmuş görünmeyince pençelerimi ağaç kabuğuna geçirdim ve diğer ayağımı da yere koyarak yavaşça yükseldim. Ben yükseldikçe, yükseldikçe, yükseldikçe gözleri büyüdü, ta ki bir metre yedi santimlik boyumla dimdik ve gururlu bir şekilde durana kadar.

Gözlerini hızla kırıştıırıp başını sallamadan önce ana dilinde alçak sesle ve nefes nefese bir şeyler mırıldandı.

Kokusunu tekrar içime çektim ve içimden gelen haz dolu gümbürtüye engel olamadım. Çok tatlı kokuyordu, havada bir miktar deniz tuzu ile yeni açan çiçekler gibi.

Tekrar alçak sesle konuşmaya başladı, sonunda bir adım daha geri çekilirken kelimeleri hızla ağzından dökülüyordu. Dilini anlayamadım. Belki de Galce konuşuyordu?

"Benden korkmana gerek yok, genç kız. Beni eşin olarak tanımıyor musun?" Galce'yi yumuşak bir şekilde konuştum, sesimdeki sertliği, kelimelerdeki hırıltıyı uzak tutmaya çalıştım çünkü Lycan'ım yüzeye çok yakındı.

Titriyordum, onu dizginlemeye çalışıyordum. Ama gözlerimin parladığını biliyordum, muhtemelen vahşi tarafımın geldiğini hissedebileceğini biliyordum

Dışarı.

Tekrar konuştu, odağı benim parlayan ikiz kürelerimdeydi. Kendi kafa karışıklığının içimi doldurduğunu ve dışarıya doğru patladığını hissettim. Eşim ne olduğumu bilmiyor gibiydi, beni olduğum canavar olarak tanımıyor gibiydi. Ama kendisi de bir tür olduğu için Öteki Dünya'daki türleri bilmemesi imkânsızdı.

Bir adım daha geri çekilip başını salladığında, alçak sesle küfrettim ve sertçe nefes verdim. Sabırlı bir erkektim ama eşimin benden metrelerce uzakta olduğunu görmek, onu şu anda - istemeden de olsa- korkuttuğumu bilmek, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir acının içime saplanmasına neden oldu.

Ana dilimi anlamadığı çok açıktı ve onunla nasıl iletişim kuracağımı düşündüm. Belki İngilizce?

"İngilizce anlıyor musun, genç kız?" Ona daha da yaklaşmak, kollarımı ona dolamak ve bedenimi onunkine sarmak, hafif formunu korumak, kokusunu içime çekmek, bedeninin bana verdiği hissi hissetmek istedim. Ve geri durmak çok zordu.

Bir elimi hâlâ ağacın gövdesine dayamıştım, tırnaklarım o kadar derine batmıştı ki gövdeden sızan özsuynun parmaklarımı kapladığını hissedebiliyordum.

Dudaklarını ıslattı ve başını salladı. Parmaklarımı gövdenin derinliklerine doğru kıvırdım, o küçük pembe dilin alt dudağının üzerinde kayışını izlerken ağaç kabuğunun yarıldığını duydum. Tanrım, sikim derimden kurtulma tehlikesi geçiriyordu. Kendimi küçültmeye çalıştım, tanrılara aşağıya bakmaması ve ne fark etmemesi için dua ettim. Şüphesiz bu küçük kızımı korkuturdu.

Alçak sesle küfrettim. "Saçmalık." Yere baktım ve boştaki elimi yüzüme sürmek için kaldırdım. Sakalımın yanaklarımı ve çenemi kapladığını hissedebiliyordum, vahşi doğada geçirdiğim günler muhtemelen beni olduğumdan daha vahşi gösteriyordu.

Gerçi şu anda, eşimi ormanın zeminine götürmek ve kimsenin aklında benim olduğuna dair bir şüphe kalmayana kadar ona sahip olmak isteyen ilkel bir canavar gibi hissediyordum. Ama ben bundan daha medeniydim ya da en azından kendime böyle söylüyordum. Onu asla korkutmazdım, asla kendimi ona zorla kabul ettirmek istemezdim. Kendini bana teslim ettiğinde, nefesinde inilti ve bedenimde elleri olacaktı.

"Her şeyi ediyorum." Arka azı dişlerimi gıcırdattım ve ona baktım.

Başını hafifçe yana eğmiş, kaşlarını aşağıya doğru indirmiş bana bakıyordu. "Kimsin sen?"

Gözlerimi kapattım ve onun sesiyle bedenimin sallandığını hissettim. Şimdiye kadar duyduğum en tatlı şeydi ve içimden bir sıcaklık atışı gibi geçti, her ölü, boş parçamı aydınlattı. Kanım coştı, kalbim hızlandı ve alnımda boncuk boncuk terler oluştuğunu hissettim.

"Odhran," dedim huysuzca ve boğazımı temizledim. "İskoç Lycan klanından Odhran, genç kız."

İngilizcesi kusursuzdu, ana dili her neyse ondan sadece ufak bir aksan vardı. "Evinden çok uzaktasın, Odhran."

Ah tanrılar... adımı söyleme şekli. "Evet." Bu tek kelime dudaklarımdan hırçın ve tırtıklı bir şekilde döküldü.

"Seni tanımıyorum. Seni daha önce hiç görmedim," dedi usulca ama benden uzak durmaya devam etti, eli hâlâ vardiyasını sıkıyordu. "Yine de... daha önce tanıştığımıza dair garip ve açıklanamaz bir his var içimde."

Kaşları daha da aşağıya çekilmişti ve sesinin tonu kendi kendine konuştuğunu gösteriyordu, melodik tonda yoğun bir kafa karışıklığı vardı.

"Ama bu imkânsız." Bu son birkaç kelime o kadar alçak sesle fısıldanmıştı ki, doğaüstü duyma yetisine sahip bir Lycan olmasaydım, onları yakalayamazdım.

"Hayır, beni daha önce tanıştığımız anlamda tanımıyorsun," dedim sertçe ve nefes verdim, sakinleşmek için kendimi zorladım ve Lycan'ıma küçük dişimizi korkutmamak için geride durmasını emrettim. "Ama yine de... imkânsız değil. Lass, beni kim ve ne olduğum için tanımadın mı?"

Kaşlarının narin, koyu renk kemerleri bir kez daha aşağı doğru çekildi, gözlerinin arasında küçük bir çatlak oluştu. Yüzündeki şaşkınlık yoğun ama sevimliydi. Birkaç saniye boyunca konuşmadı ve ben de ona baskı yapmadım, acele etmedim.

Dünya kadar zamanım vardı. Şimdiye kadar yaptığım, deneyimlediğim, hissettiğim her şey bu tek an içindi.

Bağlantılı Bağlantının nihayet içimde katılaştığını hissettiğimde eşim. Bağlantılı Eşinizi bulmak, her hücreye yayılan, kemiklere ve iliklere sızan, beni hayatımda ilk kez tam anlamıyla bir bütün haline getiren bir duyguya sahipti.

Tanrım, iki yüz yılı aşkın süredir hissettiğim yalnızlık, boşluk ve acının köklü sızısı... onun serulean gözlerine bakarken yok oldu.

"Sen bir savaşçı mısın?" Sesi yumuşaktı.

Bir savaşçıydım ama artık öyle değildim. Ona doğru küçük bir adım attım. "Ben senim."

Yavaşça başını salladı. "Benim mi? Anlamıyorum." Küçük eli göğsüne, tam kalbinin üzerine gitti. "Çok hızlı atıyor," diye fısıldadı ve kocaman gözlerle bana baktı. "Senden korkuyor olmalıyım."

Bir adım öne çıktım. "Sana asla zarar vermem."

"Biliyorum." Gözlerinin arasındaki çatıklık derinleşti. "Beni en çok korkutan da bu... Bana asla zarar vermeyeceğini *hissedebiliyorum*."

Ona yaklaşıyordum ve geri çekilmediği için içimde bir zafer çılgılığı koptu. Ondan hiç korku kokusu gelmiyordu, sadece merak ve şaşkınlık vardı.

Artık ondan sadece bir metre uzaktaydım ve durdum, derin derin içime çektim, ne kadar tatlı, ne kadar mükemmel olduğunu kokladım. Etrafını saran bir miktar deniz tuzu vardı ve rüzgâr hızlanıp saçları arkasında dalgalandığında, burnuma ve bedenime doğru bir atış daha yaptım.

Tekrar sallandım, daha önce hiç böyle bir yoğunluk hissetmemiştim. Savaşın bile taklit edemeyeceği bir adrenalin vücuduma hücum etti. Lycan'ım volta atıyor ve dışarı çıkmak istiyor olsa da, dikkatli olmamız gerektiğini biliyordu. Yanlış bir hareket her şeyi mahvedebilir, onunla kurduğum kırılgan bağı koparabilirdi.

"Adın ne, *a shùgh mo chridhe*?" *En tatlısından*. Sevgi sözcüğünü söylemekten kendimi alamadım.

Dudaklarını tekrar yaladı ve manzara karşısında inlememek için kendimi zor tuttum. Cevap vermesi birkaç saniye daha sürdü ama acelem yoktu. Hayatımın geri kalanında buradan başka yerde olmak zorunda değildim.

Günlerimin geri kalanında bu kadın bana sahip oldu.

"Larkin," dedi sonunda. "Bana Larkin derler." Sonunda vardiyasındaki tutuşunu gevşetti ve ellerini kumaşın üzerinde gezdirdi. Çıplak ayaklarının etrafında yumuşak bir şekilde dalgalanıyordu. "Nesin sen? Öteki Dünya'danım, evet, ama tüm türleri bilmiyorum ve senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım. Bu yüzden-" durakladı ve yüzünde kelimeleri nasıl söyleyeceğini bulmaya çalıştığını görebiliyordum, "-büyük ve korkutucu."

Bu iltifat karşısında içimden zevk dolu bir hırıltı yükseldi. Hiçbir şey kadınının erkekliğimden bahsetmesi kadar tatlı gelmemiştir.

Göğsümü şişirdim ve "Ben Larkan'ım" dedim. Kapalı yumruğumu göğsümün ortasına getirdim ve kafesime bir kez vurdum. Ne kadar güçlü ve kuvvetli olduğumu, onu nasıl koruyacağımı, ona nasıl bakacağımı, onu her çok önemseydiğimi görmesini istiyordum.

"Larkan," dedi usulca ve soluna baktı.

Güneş ışığının boynunda asılı gümüş zinciri yakaladığını gördüm, narin kolye elbisesinin altına gizlenmişti. Bana dönüp baktığında, bakışlarımız kilitlenirken kalbimin durduğuna yemin edebilirim.

"Larkan'ları duymuştum. İçinde bir canavar mı var, dönüşebildiğin bir kurt mu?"

Biraz daha uzun durdum ve biraz daha gururlandım. Benim türümün cesaretini biliyor ? Ne kadar güçlü ve kuvvetli olduğumuzu biliyor muydu? Övünmüyor ya da böbürlenmiyordum. Ama Larkin'in ona bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih edeceğimi bilmesini istedim.

"Evet. Güçlü bir tür. En güçlüsü." Bunun üzerine gülümsedi, sadece mükemmel, kırmızı, yay gibi dudaklarını eğdi. Yumruğumu tekrar göğsüme indirdim ama sonra bu hareket için kendimi aptal gibi hissettim. Vahşi bir mağara adamı olduğumu düşünmesini istemedim.

"Ve sen benim ne olduğumu biliyor musun?"

Başımı salladım, çünkü sesime güvenmiyordum.

Sonunda boğazımı temizledim ve "Biliyorum genç kız. Seyahatlerimde senin türüne hiç rastlamamış olsam da, toprak ve su perilerinin hikâyelerini duydum."

Bir an için ikimiz de konuşmadık ama ona zaman tanıdım. Ona ne isterse, neye ihtiyacı varsa verecektim.

"Sen ve ben özel bir şeymişiz gibi hissediyorum, Odhran."

Kulaklarımın ısındığını hissettim, bu garip his ve duygu içimde hareket ediyordu. İlk başta, yaşadığım şeye koyacak bir isim bulamadım ama sonra anladım. Küçük kızım beni . Hayatımda ilk kez.

Ve sonra sahiplenici hayvanım, aramızdaki samimi ve eşsiz bağı hissettiğini söylediğini duyunca zevkle uludu.

"Hayır, senden korkmuyorum." Kendi kendine konuştu. "Birbirimizi tanımamızı ." Bana bakarken odağı netti. "Pek fazla yabancıyla tanışmam. Ailem kendi içine kapanıktır. Böylesi daha güvenli."

Başımı salladım, boğazım düğümlendi, ona zarar vermeye çalışan biri olduğu düşüncesi bile içimdeki korumacı yanı ortaya çıkardı.

Ailesinin onu saklı ve güvende tutmasına sevinmiştim. Dünya sadece Öteki Dünya türleri için , tüm canlılar için tehlikeli ve acımasız bir yerdi. Ve Larkin'in ne kadar savunmasız olduğunu göz önünde bulundurarak, saçının bir teline bile zarar gelmemesi için onu kilit altında tutmak istedim.

Kayayı işaret etti, ben de yavaşça ona doğru yürüdüm. O da aynısını yaptı, ikimiz de göz temasını kesmedik. Kayanın dibindeki çimenlik çöktüm ve ona oturması için yer açtım.

İkimiz de oturduktan sonra sessizlik . Gözlerimi kaçırmalıydım ama ona bakmaktan kendimi alamıyor, bu mucizenin benim gibi değersiz, hak etmeyen bir piçin başına gelmiş olmasına hayret etmekten kendimi alamıyordum.

Işık bir kez daha kolyesini yakaladı ve çenemi ona doğru eğdim. "Orada ne var, *neach-gràidh*?" *Sevgili*.

Aynı anda yere baktı ve elini kaldırıp narin zinciri aldı, kolyeyi vardiyasının altında saklı olduğu yerden çıkardı. Küçük bir çapa ışığı yakaladı, parmaklarının arasında çevirirken gümüş bir anlığına parladı.

"Kız kardeşime aitti," dedi usulca.

Bu yumuşak sözler karşısında sesindeki acıyı net bir şekilde duydum. Akrabasını tarif ederken geçmiş zaman kullanması da gözümden kaçmadı.

Hemen onu teselli etmek istedim ama kıpırdamadan durdum ve başparmağını kolyenin üzerinde gezdirmesini izledim. "Ailem onu bir asır önce

Ben doğmadan önce. Kendime geldiğimde yaşadığım şoku tahmin edebilirsin." Hafifçe güldü ve bu ses midemi bulandırdı. "Annemin kız kardeşim Brisa'ya hamile kalması yüzyıllar sürmüş. Çok uzun zamandır tek çocuklarıymış ve daha fazla çocuk sahibi olmayı başaramamışlar, bu yüzden tanrıların onları tekrar kutsayacağını düşünmemişler."

Bana baktı ve sesinde gergin bir acı duydum. Yüzündeki şaşkınlığı da gördüm. "Bütün bunları sana anlattığıma inanamıyorum. Hiç kimseyle bu kadar kişisel bir şey paylaşmamıştım."

Hayatının bu parçasını benimle paylaştığı için minnettar hissediyordum. Benim onun eşi olmamın, kaderinde sadece ve sadece onun olmak olan erkek olmamın bir önemi yoktu. Ben hâlâ bir yabancıydım ve o bana kendi gerçeğini armağan etmişti.

"Kelimelerin ötesinde onur duydum." Kendimi ona buldum. Dudaklarımı yaladım ve söylenmesi gerekeni nasıl ifade edeceğimi düşünmeye çalıştım. Her yönden masumdu. Korunaklı. Çok savunmasız, çok yumuşak. "Aramızda neler olduğunu anlıyor musun sevgilim?"

Uzarlara baktı ve uzun saniyeler boyunca konuşmadı. Gözlerindeki uzak bakışı görebiliyordum, bir elini kaldırıp bir tutam saçını minik kulaklarının arkasına sıkıştırmasını izledim. Tanrım, çok narindi.

"Dostlar," diye fısıldadı sonunda ve ben içimden gelen hırıltıyı durduramadım.

"Evet, sevgilim. Dostuz." Yaklaştım, kurdum volta atıyordu, çılgınca, ona yakın olmak, daha yakın olmak için salyalarını akıyordu.

"Ve bunu söylemekten utanıyorum-" kara kirpiklerinin altından bana baktı, "-ama çiftleşmek hakkında pek bir şey bilmiyorum. Annemle babam da kader birliği yapmış olmalarına rağmen, yolculuklarından ve bunun ne anlama geldiğinden hiç bahsetmediler. Bana hep bunun ömür boyu sürecektir bir bağ olduğunu söylediler." Dudaklarını ıslattı ve parmağını tekrar kolyenin üzerinde gezdirdi. İleri geri. "Hayatım boyunca korunaklı olduğum için utanıyorum. Yirmi beş yıl boyunca."

Yaşını duyunca içimdeki hava şiddetle dağıldı. Tanrım, benim iki yüzyılı aşkın yaşma kıyasla yirmi beş yaşındaydı. Yaş farkı neredeyse sapıkça görünüyordu ama bu onu benim yapmama engel olamazdı. Birbirimize en inkar edilemez, en kalıcı şekilde bağlanmıştık.

Ondan asla vazgeçmem.

"Bağlantıyla savaşmayı planlamıyorum, Odhran."

Dilinin ucunda adımın sesini duyunca gözlerim zevkten kapanma tehlikesi geçirdi.

"Ama... ağırdan mı alacağız? Birbirimizi tanımaya mı çalışacağız?"

Tam önündeydim, o kadar hızlıydım ki dudaklarından şaşkın bir nefes çıktı. Elini iki elimin arasına aldım ve gözlerinin içine bakarken onu nazikçe tuttum. Tanrım, onun avucu benimkinin ortasına o kadar kolay sığıyordu ki, benim avucum ona kıyasla çok büyüktü.

Korkmadığından, tereddüt etmediğinden emin olmak için içime çektim. Ve kızımın kendi başına güçlü olmasından duyduğum memnuniyet ve gururla alçak sesle homurdandım.

"Eğer benim olduğumu kabullenmen yüzyıllar sürerse, boynundaki işaretimi istemen bundan daha da uzun sürerse..." Bakışlarımı söz konusu noktaya indirdim ve kusursuz, kaymaktaşı teninin altında nabzının boğazının kenarında hızla attığını gördüm. "Ben sadece seni hayatımda istiyorum, genç kız. Birbirimizin hayatında olmaktan başka bir şey yapmamıza gerek yok."

Tabii ki, onu sahiplenmediğimiz her geçen gün, dürtüye direnmek daha da zorlaşacak ve onu işaretlememek ve bizi tamamen birbirimize bağlamak dayanılmaz ve acı verici hale gelecekti.

Ama ona söylediğim her kelimedede ciddiydim. Eğer onun dokunuşunu, dudaklarının tadını ya da derinlere indiğimde beni nasıl kavradığını asla bilemeyeceksem... o zaman öyle olsun. Bana verdiği her şeyi minnetle kabul eder ve ona teşekkür ederdim.

Eğer Bağlantılı Bağlantı'nın tamamlanmasını hiç istemeseydi, yine de onu tanıdığım için mutlu bir erkek olarak ölürdüm.

"Tamam Lyan," diye fısıldadı ve bana bir gülümseme verdi. "Bakalım hayatlarımız nasıl iç içe geçecek ve birbirleriyle nasıl birlikte olacaklar." Diğer elini kaldırdı ve hâlâ onunkini saran benimkinin üzerine koydu.

Sonraki yirmi dakika boyunca bana, türünün zaman zaman amansız bir hastalıktan vefat eden kız kardeşini anlatmasını dikkatle dinledim. Anne ve babasından bahsetti.

Hala birbirlerinin dünyasının ışıyımış gibi birbirlerine nasıl baktıklarını.

Tek kelime konuşmaya cesaret edemedim, sadece söylediği her şeyi dinledim. Lavanta çayı içmeyi ve ufukta gün batımını izlemeyi çok severdi. Kadının her sabah evlerinin yanındaki gölün su kenarına gider ve kıyıdaki çıplak ayaklarına nazik dalgaların vurmasına izin verirdi.

Suyun ona nasıl nazik bir enerji verdiğini ve suyun yanında olmamanın onu rahatsız ettiğini ve zamanla onları zayıflattığını öğrendim.

O ana kadar birinin söyleyeceklerine hiç bu kadar dalmamıştım, hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum. Onun türü ve su perilerinin nasıl her zaman dışı olduğu hakkında daha çok şey öğrendim.

Bana bunun neden ikincisi için geçerli olduğuna dair bir efsane anlattı, suyun yaşamdaki her şeyi sürdürdüğü ve su olmadan dünyanın kuruyacağı ve herkesin öleceği söyleniyordu. Bu yüzden su perileri her zaman dışıydı, çünkü dışiler aynı zamanda yaşamın taşıyıcılarıydı.

Babası bir toprak perisiydi, güçleri ve enerjileri topraktan ve çiçeklerden, ayaklarının altındaki topraktan geliyordu ve onları çevrelerindeki her şeye bağlıyordu.

Benim türümle ve güçlerimizle karşılaştırıldığında, onunki o kadar karmaşık, o kadar güzel ve eşsizdi ki, bu kızı ölüm döşeğimde beni gülümsetecek bir yoğunlukla seveceğimi biliyordum çünkü bunu deneyimlemiştim.

Ailesinden ve doğadan, ne olursa olsun her şeyi nasıl güzel gördüğünden sevgiyle bahsederken şimdi gülümsedim. Boyu bir metreyi geçmeyen ve sırlıklam halde en fazla yüz kilo olan küçük dostum öyle tutkuyla konuşuyordu ki kalbimin gururla sızladığını hissettim.

"Sesin," diye mırıldandım durakladığında. Önce irkilmiş gibi göründü ama sonra güldü ve çınlayan ses beni en iyi şekilde diri diri yanıyormuşum gibi hissettirdi.

"Ben olsam bu konuda çok derin düşünmezdim, Odhran. Bir su perisinin sesinin en güzel ses olduğu söylenir. Diğer tüm Öteki Dünyalılara kıyasla fiziksel olarak çok zayıf olduğumuz bilindiğinden, bunun bizi bir şekilde korumak ve korumak için olduğunu varsayabilirim."

Daha sözünü bitirmeden başımı salladım. "Hayır, genç kız. bir eşek gibi çıksa da duyduğum en güzel sese sahip olabilirsin. Yine de benim olursun." Nefes alış şekli, yanaklarının pembeleşmesi boğazımı sıktı, kalbim hızlandı ve sikim zonklamaya başladı.

"Bağışlayın beni," dedi ve kaçırdı. "Daha önce hiç böyle iltifatlar almamıştım. Nasıl karşılayacağımı bilemiyorum." Göz ucuyla bana tekrar baktı. "Bir eşeğe bile."

Bir an donakaldım ama sonra başımı arkaya eğdim ve bir kahkaha attım, hayatımda ilk kez... tüm hayatım boyunca. Saf ve gerçektir ve içimde bir zevk patlaması hissettim.

Denemeden bile bana mutluluk verdi.

Kendimi uzanıp yanağını avuçlarken buldum, ona karşı böyle bir saygısızlık yaptığım için utanç duymam gerektiğini biliyordum. Ama elini kaldırıp benimkinin üzerine koyduğunda, avucumu yüzünün yan tarafında tutup gözlerimin içine baktığında kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı.

O küçük dokunuştan, tenini hissetmekten duyduğum elektrikle kesildi, sıcak ve yumuşak... şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şey. Deniz camı gözlerinde kayboldum, sanki okyanusun ortasındaymişim gibi sürüklendim.

Ama bulunmak istemedim.

O yanımda olduğu sürece sonsuza dek sürüklenmek istiyorum. Sadece ikimiz, beni ele geçiren bu büyüü bozacak hiçbir şey yok.

"Ne hissettiğimi..." Sesi soluk soluğa bir fısıltıdan başka bir şey değildi. Yakınıma eğildi, başını biraz eğdi, böylece yanağı elimde daha sıkı duruyordu, avucum ağırlığı taşıyordu. "Şu anda hissettiklerimin hiçbir anlamı yok, ama ne olursa olsun ciğerlerimden nefesimi alıyor ve kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor. Kendimi tuhaf bir şekilde hissetmeme neden oluyor, Odhran."

Keskin bir nefes verdim, vücudum gergindi, çünkü tek yapmak istediğim onu kucağıma çekip sıkıca sarılmak, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömmek ve derin derin içime çekmekti. "Ah, genç kız."

Bana tatlı, küçük bir gülümseme verdi ve bakışlarımız kilitli kalmaya devam ederken, öne doğru eğilmeye başladığımı hissettim ve onun da aynı şeyi yaptığını gördüm

Aynı. Tanrım, onu tatmama izin verir miydi?

"Daha yeni tanıştık," diye fısıldadı, aramızda sadece bir kıl payı mesafe varken, aynı oksijeni paylaşıırken, etrafımızdaki hava her türlü yoğunlukla çatırdarken.

"Evet, genç kız." Kendimi onun ağzına doğru alçaltırken sesim derin bir gümbürtüye dönüştü. Düz, beyaz dişleriyle alt dudağını endişelendirdi ve nefesinin kesildiğini duydum, nabzının boğazının dibinde hızla attığını gördüm.

"Ailem dışında bir erkekle hiç yalnız kalmadım." Sesi alçak ve şehvetliydi.

Sikim sarsıldı.

"Yani benim düşündüğüm şeyleri bile..." Sözünü kesti ve ben inledim, çünkü Tanrılar bana yardım etsin, her türlü pis şeyi düşünüyordum ve onun da öyle olduğu fikri Lycan'ımın zevkle hırlamasına neden oldu.

"Larkin," diye inledim ve elimi hafifçe boğazına dolamak için kaldırdım, başparmağım tam nabzının üzerindeydi.

"Ne yapıyorsun?" Gözleri kapandı ve biraz daha içeri girdi.

"Seni ne kadar etkilediğimi hissediyorum." Nabızı başparmağımın altında çılgınca atıyordu ve ben daha ne olduğunu anlamadan ağzımı onunkine dayamıştım.

Nefes nefese kaldı ve geri, nazik davranmam gerektiğini biliyordum, ama onun ilk tadı tüm ilkel arzuyu ve ihtiyacı içimden geçirdi. Bir elimi ensesine götürdüm, böylece ensesini kavrayabilecektim.

Ve sonra öpücüğü alabilmesi için onu sabit tuttum. Böylece ona duyduğum erkek ihtiyacının her zerresini hissedebilecekti. Sadece onun için.

İniltisi o güne kadar duyduğum en tatlı sestiydi. Bunu aşabilecek tek şey, sikimin etrafına boşalırken dudaklarından dökülen ismimdi.

İçimden sert ve gelen bir inilti çıktı ve dudakları bu nedenle aralandığında dilimi içeri soktum. Ağzının her santimini keşfettim, sıcaklığını, ıslaklığının tatlı tadını, dilinin benimkine karşı verdiği ipeksi hissi ezberledim.

Çok iyiydi. Hayal edebileceğimden çok daha iyi.

Dizlerimin üzerine çökmüştüm, artık onu gerçekten sıkıştırıyordum. Büyük bedenimi öne eğmişim, onu öne doğru çekerken kendimi etrafına . Göğsü benimkine bastırıldığında ve göğüslerinin kabarıklığını ve meme uçlarının sert noktalarını hissettiğimde, sikim sarsıldı ve ağzına karşı hırladım. olmalıydım, bu anı ağırdan almalıydım.

Ama ellerini omuzlarıma koydu, tırnaklarını kaslarıma geçirdi ve sanki o da benim kadar çaresizmiş gibi beni daha sert öptü.

Ama öpüşmeyi kesen bendim ve tanrım, bu hayatımda şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. baktım, kapalı gözleri ve öpücüklerimden dolayı kızarmış, şişmiş dudaklarıyla küçük dostuma, sanki ağzıma tekrar ihtiyacı varmış gibi daha da öne eğildi. Ve bunu ona vermeye çok yakındım.

Ben bir erkek kabuğundan başka bir şey olmayana kadar vermem gereken her şeyi alacaktı. Ama o zaman bile en çok ben mutlu olurum, eşime bakıldığı ve doyurulduğu için en çok ben gurur duyardım. Gözlerini kırıştırtarak açtı ve puslu bir ifadeyle bana baktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve benim için kızardığında yanaklarının pembenin en muhteşem tonuna bürünmesini izledim.

"Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum." Sesi hâlâ soluk soluğaydı ve kokumu üzerinde hissetmem, ağzını bir kez alma isteğiyle beni çılgına çevirdi. "Seni tanımıyorum bile, ama işte buradayım, ilk öpücüğümü bir yabancıyla paylaşıyorum." Güzel mavi gözleriyle bana baktı ve yüzünde neredeyse şaşkın bir ifade . "Ve durmak istemiyorum." Yanakları daha da kızardı ve ben onun ne kadar muhteşem bir kez daha inledim.

"Biz yabancı değiliz, tatlım. Hiç tanışmamış olabiliriz ama kalplerimiz ve ruhlarımız birbirini yakından, geri dönülmez bir şekilde tanıyor. Birbirimize ait olduğumuzu biliyorlar. Sen benimsin, ben de senin."

Elimi boğazından yüzünün yan tarafına doğru kaydurdım ve başparmağımı yanağında gezdirdim, ne kadar sıcak ve yumuşak olduğuna hayret ettim.

"Ama bunu yapmamalıydım." Bu sözleri söylemek ağzıma asit dökmek gibiydi. "Sana değer vermek ve seninle vakit geçirmek istiyorum. Şu andan itibaren en iyi şekilde davranacağıma söz veriyorum, genç kız." Onun

Gülümsemesi utangaçtı ve eşimin karşısında neredeyse zevkten inleyecektim. "Benim," diye homurdandım ve eğilip onu tekrar öpmek üzereydim, kendime engel olamadığım için az önce ettiğim yemini bozacaktım ki ensemde bir karıncalanma hissettim. Tenim farkındalıkla gerildi ve çevremizin son derece farkında olduğum için tüm uyarılmışlığım kayboldu.

Kulaklarım diken diken oldu ve ikimiz de etrafımızdaki her ayrıntıyı dinlerken, koklarken ve alırken kurdum hareketsiz kaldı.

"Bunu hissediyor musun?" Larkin sordu ve hâlâ yüzünü kavrayan elini benimkinin üzerine koydu.

"Evet, kızım."

Yalnız değildik. "Odhran-
"

Çok hızlı kalktım, onu arkamdan iterken omuzlarını kavradı, çevreyi tararken kalın kollarımdan birini beline doladım. Galce konuşmaya başladım, ona iyi olacağını, yaklaşan herkesi katledeceğimi söyleyen acil, sert kelimeler. Anlamadığını fark ettiğimde kafamı sallayarak temizledim, sonra İngilizce tekrarladım.

Uzun süre kıpırdamadan durduk, kurdum ayağa kalktı, hayvanım kontrolü ele geçirirken hislerim jilet gibi keskinleşti.

İlk başta hiçbir şey görmedim ama onları *hissettim*. Kokularını alabiliyordum. Erkeklerin. İnsanlar.

Sonra ağaçların arkasından otların arasındaki yılanlar gibi sürünerek çıktılar.

Saldırganlıklarının kokusunu aldım, benden bir şeyler almak için burada oldukları gerçeğini.

Kükredim ve Larkin'i nazikçe bir kol boyu uzağa ittim.

"Lass, hızlı ve sert koş." Boğuk bir ses çıkardı sarıldığını görmek için omzumun arkasına baktım. Dişlerimi gösterdim, köpek dişlerim uzadı, keskinleşti.

Arkama uzandım ve kılıcımı kınından çıkardım, metal havada yaylanırken vınlama sesi çıkardı.

Ön kolumu uzattım, küçük su perisi eşim için bir barikat oluşturdum. Korkusunun kokusunu, dişimin yüzündeki soğukkanlılığı görmeme rağmen dehşete kapılmıştı.

Tanrım, kızım çok güçlü.

"Benim cesur kızım," diye mırıldandım ama odağımı keskin tuttum. "Arkamda kal ve güçlü ol, genç kız."

Cüppeli erkeklerle yüzleştım, insan kokusu çenemin sıkılmasına ve bedenimin saldırganlıkla kaynaşmasına neden oldu. Lycan'ım dışarıya doğru patlamaya ve eşimizin güvenliğini sağlamaya hazır bir şekilde volta atıyordu. Ve Larkin'i korumak için canavarımı kendi avantajıma kullanacağımdan emindim.

Onu korumak için ölmek, onu kurtarmak için kendimi feda etmek... altımda nasıl hissettiğini asla bilememek, dudaklarının tadının nasıl olduğunu asla bilememek ya da boynundaki izimle nasıl göründüğünü görememek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Çünkü önemli olan tek şey onun güvende olmasını sağlamaktı. Hayatta olmamın sebebi buydu.

Ben de ayak bileğime bağladığım daha küçük bir bıçağı açarak kadınıma geri verdim ve silahı alırken parmakları benimkilere değdiğinde vücudum uğuldadı ve sahiplenme duygum yanıcı seviyelere yükseldi.

Benim tatlı dostum.

"Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim." Sözler doğruydu, ama onları söylerken bile, bu piçlerin yaklaşmasını izlerken, ormandan daha fazlasının geldiğini hissederken, bu yemini tutup tutamayacağımı bilmiyordum. Ve bu beni çok kızdırdı.

Ben de Lycan'ımın kontrolü ele almasına izin vererek canavarımın yükselmesine izin verdim. Dişimin şok içinde nefesini tuttuğunu duydum ama kurdum ortaya çıkıp dizginleri ele alınca diğer her şey kayboldu.

Derim yırtılıp kürküm yerini alırken böğürdüm. Kemiklerim kırıldı ve yeniden hizalandı ve ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm, pençelerim ellerin ve ayakların yerini aldı, yüzüm bir buruna doğru uzadı, keskin köpek dişlerimin yerini almak için kör dişlerim döküldü.

Ve sonra yarattığım özgür kaldı, Öteki Dünya'daki çoğu kişi tarafından korkulan bir yaratık.

Bu lanet insanların dört katı olan boyuma kadar yükseldim ve her birini parçalamak için gerildim.

Onu koruyun. Kurtar onu.

Ve tüm bunların sonunda, cesetleri ayaklarımın etrafına saçıldığında ve kan kürkümü ve ağzımı kapladığında, savaş ödülümü alacaktım.

Onunla. *Benim küçük, tatlı Larkin'im.*

İlk iki piçi öldürmek yeterince kolaydı, kafaları çenemin altında ikiye ayrılan bir tavuk kemiği gibi kopuyordu. Arkadaşıma çok yaklaşan birinin kokusunu aldım ve etrafımda döndüm.

Larkin'in bıçağı savurup o pisliği kolundan yakaladığını gördüğümde içimde bir gurur kabarması hissettim. Üzerine atıldım, vücudunu yere serdim ve boğazını yırttım. Bir sonraki insanın peşinden gittim ve onu da yere serdim; kollarını omuzlarından, bacaklarını gövdesinden ayırdım. Acımasız ve vahşiydim, insancıl bir düşünceye sahip değildim, sadece canavarımın kontrolü ele almasına izin veriyordum.

Tam ileri atıldığım anda saldırdılar. Geri çekildim, vücudumu onlarla kadını arasında tuttum, dişlerimi gösterdim, hepsini yere sermek için kendimi hazırladım.

Her iki taraftan üçü bana doğru geldi ve ben de kocaman çenemi kırarak etlerini kemiklerinden ayırdım. Bıçaklarının vücudumu kestiğini hissettim ama acı hissetmedim. İçimde çok fazla adrenalin vardı, çok fazla güç ve saldırganlık. Larkin'i korumam gerektiği için, hiçbir zaman o an olduğumdan daha güçlü, daha vahşi olmamıştım.

Bağırdığını duydum ve tam biri kolunu beline dolayıp onu ayaklarından çekerken arkamı döndüm. O kadar yüksek sesle kükredim ki üstümüzdeki yapraklar sallandı.

Bir anda onu yakalayan piçin üzerine atıldım, çenemi bacağına öyle bir kenetledim ki kemiğin dişlerimin arasında parçalandığını hissettim. Cesetler etrafımı sardı, silahlar beni doğradı ama en azından o piçi kızdan uzaklaştırdım, ona geri çekilip katliamdan uzaklaşma şansı verdim.

Erkeklerden biri yüksek sesle bağırdı ama tek duyduğum kulaklarıma hücum eden kan ve göğsümün derinliklerinden gelen hırıltılardı.

Ve sonra kolunu bana doğru hareket ettirmeden bir saniye önce kılıcının parıltısının güneş ışığını yakaladığını gördüm. Devasa formumun üzerinde yarım düzine ceset varken, o saldırmadan önce yolumdan çekilecek, insanları uzaklaştıracak kadar hızlı değildim.

Bıçağı yüzümün bir tarafını boydan boya kesti, derinin ayrıldığını, kasların gevşediğini hissedecek kadar derindi. Kükredim, kan yanağımdan, çenemden aşağı bir şelale gibi aktı ve

göğsüme damlıyordu. Ama umursamayacak kadar saldırganlık, güç ve adrenalin doluydum.

Başımı geriye attım ve boğazına saldırarak soluk borusunu parçaladım. Ama yine de diğerleri beni indirmeye çalıştı. Sayıları çok fazlaydı ve kendimi yere düşmüş gibi hissettim. Başımı kadar kaldırdım ve Larkin'i aradım, çılgınca, onun güvenliği konusunda paniğe kapılmış hissediyordum.

Sonra onu gördüm, ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüştü, gözlerimin içine bakıp çığlık atarken ağzı sonuna kadar açıktı.

Son bir güç dalgasıyla ayağa kalkmaya çalıştım ama tek düşündüğüm... *Onu korumalıydım. Güvende olduğundan emin olmalıyım.*

Kafatasımın arkasına sert bir şey çarpmadan ve her şey kararmadan hemen önce bilincinde olduğum son şey buydu.

Kendime geldiğimde güneş çoktan batmıştı ve kan kokusu kafamı dolduruyordu. Gözlerimi sıkarak kapattım ve inledim, ilk başta ne olduğunu anlayamamıştım. İnsan bedenimde çırılçıplak yatıyordum, kanlar içindeydim, yaralanmıştım, bıçaklanmıştım ve kemiklerim kırılmıştı.

Yavaş yavaş, olaylar geri süzüldü ve acı ve panik beni tüketirken gücüm geri geldi.

Onu aldılar.

Benim olanı aldılar ve beni terk ettiler. Beni neden öldürmedikleri, neden beni de götürmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü şimdi intikam almak zorundaydım. Eşime yakın olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum, yanağını okşamama izin verirken nasıl koktuğunu ve nasıl hissettiğini biliyordum... ağzını yalayıp yutmama izin verirken.

öfkenin on kat büyüdüğünü hissettim.

Tırnaklarımı toprağa geçirdim ve vücudumun üst kısmını yukarı ittim, kaburgalarım kırılmıştı ve çığlık atıyordum, kafatasımı kırmak için kullandıkları küt cisim yüzünden başım çatlıyordu ve bıçak yaraları derindi ve vücudumun her santimini kaplıyordu. Yüzüm yanıyordu ve yanağıma dokunmak için elimi kaldırdım, büyük yarayı hissettiğimde tısladım. Elim çikip aşağı baktığımda parmaklarımın kanla kaplı olduğunu gördüm.

Vücudum iyileşecekti ama yüzümdeki yara derindi ve Lycan yenilenme özelliklerime rağmen bazı yaralar tamamen iyileşemeyecek kadar iğrençti.

Ama yara izi olsun olmasın, önemsedığım tek şey eşimi bulmaktı.

Yavaşça ayağa kalktım ve başımı , tökezleyerek yönümü bulmaya çalışırken dünya hafifçe dönüyordu. Odaklandım ve derin derin nefes aldım, onun kokusunu almaya çalıştım, onu hangi yöne götürdüklerini anlamaya çalıştım.

Ancak dövüşten kalan kan kokusu, ormandaki bitki örtüsü hayvanların aroması ve kafamın karışıklığı, etrafımı saran yüzlerce koku arasında gezinmemi neredeyse imkânsız hale getirdi.

Bir fıçı dolusu bira içmiş gibi hissederek, sallana sallana ilerledim.

Elimi uzattım, pençelerimi yakındaki bir ağacın kabuğuna geçirdim, daha da sert nefes alırken burun deliklerim alevlendi.

Sonra yerde parlayan bir şey gördüm, ışığı . Dondum kaldım, kafam karışmıştı, odaklanmamış görüşüm ne gördüğümü netleştirmeye çalışıyordu.

Kendimi sabitlemek için elim hâlâ gövdenin üzerindeyken eğildim ve narin zinciri aldım, kolyenin hafifçe sallandığını için yukarı kaldırdım.

Bir çapa.

Kolyeyi avucumun içinde kıvırdım, başımı arkaya yatırdım ve öyle yüksek sesle, öyle vahşice kükredim ki, kadınımı alan o piçlerin beni duyduğunu biliyordum... ve benden korkmaları gerektiğini biliyorlardı, çünkü onlar için geliyordum.

Ne kadar süreceği ya da sonunda beni öldürüp öldürmeyeceği umurumda değildi. Larkin'i bulacaktım ve bulduğumda, onu kaçıranlardan intikamımı alacak ve onları çıplak ellerimle yok edecektim.

Bölüm

İki



Larkin

Şimdiki zaman

I Kendim hiç ölüm deneyimi yaşamamıştım ama bunu pek çok kez düşündüm, gözlerimi kapatıp bir daha hiç açmamayı hayal ettim.

Ve yıllar boyunca birçok kez, yakın olduğumu hissettim.

Acı fazlaydı, çok kemik kırıcıydı, çok hayat çalıcıydı.

Hayatım boyunca bir daha asla nefes alamamanın, kalbimin heyecan ya da mutlulukla çarpımmasının tatlı mutluluğunu dileyeceğimi hiç hayal etmemiştim. Ama tanrılar... Bunu çok düşündüm.

Kendimden nefret ettim, "kolay" yolu seçme isteğime lanet ettim. Çünkü beni ne kadar incitirlerse incitsinler, ne kadar morartırlarsa morartsınlar, ne kadar kemiğimi kırarlarsa kırsınlar, hayatta kalmak istiyordum.

Çünkü *onu* tekrar görmek istiyordum. Hayatımın bir döneminde - eğer kader, alın yazısı ya da tanrıların isteği bunu gerektiriyorsa- Odhran'ı tekrar görmek istedim.

Çünkü yıllar önce onunla geçirdiğim o kısacık an bana yetmemişti. Hayat ne kadar da tuhaftı, uzun zaman önce onunla yaşadığım tek bir etkileşim beni bu değiştirmişti.

Kader arkadaşımınla geçirdiğim birkaç saatin bana bu kadar saf ve ahenkli bir şey hissettirebileceğini, insanı asla bir yaşam deneyimiyle doldurabileceğini bilmiyordum.

Yan döndüm ve ellerimi altına sıkıştırarak hücre parmaklıklarına baktım. Vücudum , kaburgalarım ağrıyordu -kırıldıkları için iyileşiyorlardı- ve ayaklarımın tabanı deriyle kaplanmış ve yırtılmıştı. Günler önce ayaklarıma kırbaçla vurmuşlar, beni yere bağlamışlar ve bir grup salyalı insanın tabanlarım yırtılırken ve etlerim yüzülürken ağlamamı ve çığlık atmamı izlemesine izin vermişlerdi.

Ama parçalanmış bedenime, boşluğuma ve üzüntüme rağmen, içimde hala yanan bir parça güç hissettim.

Son zamanlarda, bana yaptıkları korkunç şeyleri tekrar yapabilmeleri için iyileşmem için uzun süreler verdiler. Ama ben bu zamanı düşünmek, anımsamak ve bir daha asla deneyimlemeyeceğimi hayal etmeyi reddettiğim daha iyi bir zamanı ve yeri düşünmek için kullanırdım.

Onlarca yıldır bu kısır döngünün, müşterilerini eğlendirmek için beni kullandıkları ve istismar ettikleri bu işkence rutininin içindeydim. Kemiklerim kırıldı, bıçaklar etimi kesti ve kırbaçlar sırtıma inmeden önce havada yay çizdi. Elektrik çarptı, gözyaşlarım kuruyana kadar işkence gördüm ve bayıldım.

Beni almalarından önce hayatta olduğumdan daha uzun süre acı çekmiştim, o kadar çok ki bu benim normalim olmuştu. Yine de birçok kez kırılmış ve mahvolmuş hissetmeme rağmen gücümü korudum ve kendime sonsuz uyku ne kadar iyi gelirse gelsin vazgeçmeyeceğimi söyledim.

Burada zamanın hiçbir anlamı yoktu, üç duvarı betonarme ve bir duvarı da mistik bir şekilde korunan metal parmaklıklardan oluşan bir hücreye kapatılmıştı. Büyü ile örülmüş olup olmamasının bir faydası yoktu. Bir su perisi olarak, onları açacak fiziksel güce sahip değildim, onları ayıracak ya da betonu ezecek gücüm yoktu.

Koridorda asılı duran tek floresan ampule baktım, içinden geçen elektriğin vızıltısı aşırı gürültülü görünüyordu. Çok yorgundum ama uyku bir türlü gelmiyordu.

O kadar uzun süre yan yattım ki vücudum ağrımaya başladı. Bir iniyle kendimi yukarı ittim ve parmaklarımı ince karyola şiltesinin kenarına doladım. Ayak parmaklarım soğuk beton zemine zar zor değiyordu.

Nefesimi tutarken uzun saniyeler boyunca hareket etmedim, hareketimdeki bu küçük değişim tüm vücudumun protesto çığlıkları atmasına neden oldu.

Titreyen bir elle kirli elbisemin kenarını kaldırdım ve yukarı çektim. Kalçalarımnda ve karnımda çeşitli renklerde iyileşmiş morluklar vardı ama şey yan tarafımdaki kötü yanık iziydi.

Beni en son götördüklerinde, beni damgaladılar, çığlık atana ve Odhran için haykırana kadar örgütlerinin amblemini etime yaktılar. İyileşmiştim ama yaram iyileşmeyene kadar bunu tekrar tekrar yapmaya devam ettiler.

Ortasında hilal olan bir yıldız patlaması.

Damganın kenarına dokundum ve tısladım. Öteki Dünya'daki en zayıf türlerden biri olabilirdim ama yine de insanlara kıyasla üstün iyileşme yeteneklerim vardı. Kırık kemiklerim ve çürüklerim, kesiklerim ve yaralarım günler içinde iyileşirdi. Ama yine de... Görünüşleri iğrençti ve tekrar tekrar yapıldıklarında kalıcı oluyorlardı.

Yine de bana yaptıkları onca iğrenç şey arasında minnettar olduğum tek şey beni *bu şekilde* taciz etmemiş olmalarıydı. Taciz ya da tecavüze uğramadım ve küçük mucizeler için şükretmek zorundaydım.

Vardiyamın yerine düşmesine izin verdim ve hücre kapısının yanında duran tepsie baktım, sandviçimin yarısı yenmişti, su şişesine dokunulmamıştı.

Gözlerimi kapadım ve nefes verdim, aynı durumda olan, mistik olarak korunan hücrelerin arkasına kilitlenmiş, sadece işkence görebilmeleri için serbest bırakılan tüm Öteki Dünya yaratıklarını düşündüm. Sessiz kaldım ve dinledim. İzledim. Erkekleri sakinleştirdiklerini, böylece yer değiştirebilecek olanların bunu yapamadığını, güçlü olmamaları ve karşı koyamamaları için onlara ilaç verdiklerini biliyordum.

Ama yine de yaptılar, bu doğaüstü erkekler savaşçı olmak için doğdular ve yetiştirildiler, asla boyun eğmediler.

Elim otomatik olarak boğazıma gitti, kolyem o kadar uzun süredir asılı değildi ki şimdi hiç asılı olmamış gibi görünüyordu.

Burada yaşadığım anılar kafamda canlanırken gözlerimi sıkıca kapattım. İzleme odalarından geçtiğim, bu yaratıkların yaşadığı dehşeti izlediğim, daha fazlası için kana susayan insan seyircilerin bağırışlarını ve soluklarını dinlediğim anlara dair görüntüler.

Kendimi her zaman nazik bir ruha sahip, her yaşamı önemseyen, hepsini hayati ve kutsal gören biri olarak düşünmüştümdür. Ama tüm bunlardan sonra... İlgili tüm insanlar için acı dolu, yavaş bir ölüm diledim.

Anahtarların şingırdadığını, bir kilidin açıldığını ve ardından bir kapının açıldığını duymadan bir saniye önce ensemde bir karıncalanma hissettiğimde geri döndüklerini anladım. Yaklaştıklarında betona vuran birden fazla ağır botun sesi omuzlarımı dikleştirdi ve başımı tutmamı sağladı. Sinmedim. Mahvolmuş ya da kırılmış değildim.

Ayağa kalkarken, ağrı ve sızıları, vücudumun her hücresine yerleşmiş, ayaklarımın dibine kök salmış ve ayakta durmayı neredeyse dayanılmaz hale getiren acıyı bir kenara iterek kendime tekrar tekrar bunu söyledim. Hücremin önünde duran adamlarla karşı karşıya geldim.

Hiçbir şey söylemediler, sadece dipsiz gözleriyle bana baktılar. Onlar kalpsiz piçlerdi. Ve bir gün hak ettiklerini bulacaklardı. Bunu hayatımın görevi yapacağım.

Beni götürmeye gelenler hep iki muhafız oluyordu, sanki herhangi birini alt edebilirmişim gibi. İçlerinden birinin yüzünde sadece bana odaklanmış yoğun bir ifade vardı. Daha karanlık, daha ahlaksız bir şeydi.

Adı D'ydi.

Ağzının köşesi, sadistçe bir zevk gülümsemesi denilebilecek bir şekilde hafifçe kalktı. Elini kaldırdı ve parmaklarını parmaklıkların etrafına doladı.

D soğuk ve alçak bir sesle, "Buraya gel," dedi.

Yıllar boyunca taleplerine pek çok kez karşı koydum, fiziksel olarak savaştım, tırmaladım, ısırdım, çığlık attım ve onlar için kolay olmasın diye elimden gelen her şeyi yaptım. Ama bunların bana kazandırdığı tek şey daha fazla acı oldu.

Hemen hareket etmedim ve gözlerinin daraldığını ve ağzının inceldiğini gördüğümde, ancak o zaman bir adım daha yaklaştım, bana mal olsa bile ona ulaştığım için bir parça güç hissettim. Çünkü onun derisinin altına girebildiğimi bilmekten zevk alıyordum.

Bu yüzden bir tokat yememe ya da beni öne doğru çekerken kolumun morarmasına neden olsa bile, yine de onlara meydan okuyacaktım,

Çünkü tek yapabildiğim buydu.

Ona bir adım yaklaştığımda durdum, her iki insanı da saran günlerin ter kokusunu aldım.

Bir parçam D için üzülyordu, muhtemelen beyninin yıkandığını, çarpıtıldığını ve yaptığı şeyin bir şekilde haklı olduğunu düşünecek şekilde büküldüğünü biliyordu. Ama bu acıma duygusu ilk vuruşla, ilk zalim sözlerle birlikte hızla kayboldu.

Hepimize ne yaptığını biliyordu ve bundan hoşlanıyordu.

Diğer gardiyan, "D, onunla uğraşmayı bırak," dedi.

Öyleydi. Onlara göre biz buyduk.

"Tore'un onlarla konuşmamızı istemediğini biliyorsun."

D diğer adamı susturmak için elini kaldırdı. Bana bakmaya devam ederken çenesinin altında bir kas kasılması gördüm. Sonra elini parmaklıkların arasından geçirdi ve parmağını kıvırdı.

"Yaklaş, waif."

Bana söylediği şey karşısında dişlerimi sıkma sırası bendeydi. Bunca yıldan sonra, bana yönelik bu aşağılayıcı terimin hala derimin altında olmasından nefret ediyordum. Ama bu gardiyan beni botlarının altındaki kirden daha değersiz hissettirmeyi seviyordu.

Bir adım geri atıp acımı ona çektirmek üzereydim ama ben daha kıpırdayamadan bir santim daha eğildi, etli elini kolumun üst kısmına nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde doladı ve beni öne doğru itti.

Göğsüm parmaklıklara çarptı, tüm o güç metalden fışkırıp bedenime doğru akarken içimden bir çığlık koptu. Şimdi iki bileğimi de avuçlarının arasına almış, parmaklarımı parmaklıklara dolamaya zorluyordu.

aresizdim, çünkü acı mücadele edemeyeceğim kadar büyüktü. Hareketsizdim, tüm vücudum gergindi, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülyordu.

"Tanrım, D. Yeter. Tore onunla oynadığını öğrenecek ve seni azarlayacak." Diğer gardiyanın sesi öncekinden daha sertti.

"Kapa eneni, Q," diye tersledi D ama gözlerini benden ayırmadı. Elini sıkıca bana , beni parmaklıklara bastırdı.

"değil," diye homurdandı D, alçak sesle. "Bunda bir şeyler var." Kaşları birbirine yaklaştı ve ben göz temasını kesen kişi olmayı reddettim.

Benim acımdan zevk almasına izin verdim. Ona hala güçlü olduğumu gösterecektim.

Ben kırılmadım.

Beni bıraktı ama önce uzanıp saçından bir tutam yakaladım ve kalan az gücümle onu öne doğru çektim. Göğsü parmaklıklara çarpana kadar onu içeri çektim. Küfretti ve kolları parmaklıkların arasından fırladı, ama ben geri çekildim, zor nefes alıyordum ve ona bakıyordum.

Yanaklarım gözyaşlarımdan ıslanmış, boğazım ağlamaktan acımişti.

D'nin öfkesi hissediliyordu ve diğer gardiyan ayaklarının üzerinde kıpırdandı, sanki birinin onları burada yakalamasını bekliyormuş gibi hücre bloğunun aşağısına bakarken rahatsız görünüyordu.

"Artık gitmeliyiz, D."

Ellerime baktım, avuç içlerim su toplamış ve kızarmıştı, damarlarımda dolaşan büyü yüzünden ön kollarımda mürekkep gibi siyah damarlar oluşmuştu.

Acı . Her zaman geçerdi ama anısı sonsuza dek beynime kazınacaktı. Şimdi ve sonsuza dek üzerimde bir yara iziydi. İyileşse bile onu görebilecek, parmaklarımı üzerinde gezdirebilecek ve hissedebilecektim.

Bu anlar artık benim bir parçamdı.

Hücre kapısının açıldığını duymayı, endişesinin başka bir şekilde ortaya çıkmasını bekliyordum ama sessizlik devam edince, D'nin bakışlarını tutmak için kendimi yukarı bakmaya zorladım.

"Cidden, D. Buradan gitmeliyiz. Şu anda bu blokta bile olmamamız gerekiyor."

Gözlerimde yanıp sönen ateşi görmesini isteyerek bakmaya devam ettim. Burun delikleri alevlenip çenesini sıkıldığında işe yaradığını anladım.

"Şu haline bak," diye mırıldandı beni donduran bir ses tonuyla. Başka bir şeyin, daha karanlık, daha kötü niyetli bir şeyin notasını taşıyordu.

Bu bir arzuydu.

"Eminim çok susamışsındır, değil mi?" Bunu bir soru gibi ifade etmedi ve kavru lan boğazım için bir bardak sudan bahsetmiyordu.

O da ben de ne demek istediğini biliyorduk. Bir su perisi olmak, enerjimi doğal su kütlelerinden elde ettiğim anlamına geliyordu. Uzun zamandır bundan mahrum bırakılmıştım. Bana ihtiyacım olan temel besinleri verirken seyrek davranıyorlardı, beni hayatta tutmak istiyorlardı ama güçlü olmamı sağlayamıyorlardı.

Çünkü bozuk mallar işlerine yaramıyor ve onlara para kazandırmıyordu.

Bu yüzden beni kaynak suyuyla hortumla yıkadılar ve insan olmasam da bu kesinlikle çok insanlıktan çıkarıcı bir deneyimdi... Hücrenin ortasında durup sanki sokak köpeğiymişim gibi beni spreyliyorlardı.

"Yine hortumla zaman geçirme vaktin geldi, değil mi?" Sesi alçaktı, belki de diğer insanın duyamayacağı kadar alçak. Benimle alay ediyordu, benimle dalga geçiyordu. Bu da başka bir işkence biçimiydi.

Bana doğru bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra arkasını döndü ve hücreden dışarı çıkmaya başladı, diğer gardiyan da onu takip ediyordu.

Nefes verdim ve parmaklıklara doğru yürümeden önce bir saniye öylece durdum. Onlara bir daha dokunmadığımdan emin olduktan sonra boynumu onların çıkışını görebileceğim kadar eğdim ve D'nin anahtar kartını çıkarıp duvardaki elektronik panelden geçirmesini izledim. Kilit gürültüyle açıldı ve iki adam da dışarı çıktı, ağır metal kapı arkalarından bir merminin ateşlenmesi gibi gürültülü ve tehditkâr bir şekilde kapandı.

Gözlerimi kapattım ve sadece nefes aldım, büyü nün gücünün yavaş yavaş üzerimden çekilmeye başladığını hissettim. Kendimi daha kendim gibi hissettiğimde eğildim, yarısı yenmiş sandviç ve su şişesinin bulunduğu tepsiyi aldım ve karyolaya geri döndüm.

Ve sonunda yorgunluk beni ele geçirene ve artık güçlü gibi davranamayana kadar orada kaldım.

Bölüm ÜÇ



Odhran

I ölü, kırık bir erkeğe bakıyordu.
Karanlık daireler ran altında benim Gözler, ve
benim yanaklar çenem daha kesik ve açılı
görünüyordu, çünkü

o. Sakallarım çenemi ve yanaklarımı kaplamıştı çünkü görünüşümü hiç umursamıyordum.

Saç çizgimden başlayan ve yüzümün yan tarafından aşağıya doğru kıvrılan kötü yara izi, zayıf görünümüm nedeniyle daha belirgin görünüyordu. Kaybettiklerim, o kabarık ve şekillenmiş doku çizgisine yansımıştı. Bu benim utancımdı, herkesin görebileceği başarısızlığımdı.

Uyuyamıyordum, yemek yiyemiyordum. Ama bu onlarca yıldır böyleydi. *Benden alındığından beri.*

Larkin çok yakındı, onu daha önce hiç hissetmediğim kadar yakın. Ve bu gece onu bulacağımı biliyordum. Onu bir daha kollarıma alamayacağımı düşünmek ya da bu fikre kapılmak için çok yaklaşmışım.

Ellerimi lavabonun porselen leğenine doladım, sertçe nefes verdim ve öfkem artarken yansımama bakmaya devam ettim. Gözlerimin içine bakarken parmaklarımı daha da sıktım.

Onu kaybettiğimden beri Lycan'ımın kontrolü ele geçirmesine izin vermiş, her geçen gün canavarıma daha fazla güç vermiştim. İnsandan çok hayvandım, akli başında olmaktan çok vahşiydim. Sürekli bir değişim halindeydim,

Sadece kurdumu serbest bırakmak ve yıkım, kargaşa, kaos ve şiddete neden olmak istiyorum.

Ama içimde kalan bir parça akıl, mantık ve zihnime sıkıca yerleşmiş bir yolculuk, ruhumu yakan bir görev vardı. Kendimi bırakırsam, insandan çok hayvana dönüşürsem, acıyla yaşamak daha kolay olacaktı. Ama ben bunun kolay olmasını istemiyordum.

Ruhumun derinliklerindeki her keşiği hissetmek, kaslarımı yırtmak, sinirlerimi ve tendonlarımı kesip atmak istiyordum. Kemiklerimin açığa çıkmasını istedim, bunun acısını hissetmek istedim. Çünkü o zaman hala hayatta olduğumu bilecektim. Onu geri almak için hala bir şansım olduğunu biliyordum.

Gözlerimin mavisi cansız ve donuk görünüyordu. Dişlerimi sıktım ve hırladım, dönüştüğüm erkekten nefret ediyordum. Onu hak etmemiştim. Olanlardan sonra, onu almalarının üzerinden bu kadar zaman geçtikten sonra onu nasıl koruyabilirdim ki?

Benden nefret ettiğini biliyordum. Etmek zorundaydı. Onu hayal kırıklığına uğratmak için başka bir seçenek yoktu. Bir erkek dişisini korur ve ben başarısız oldum.

"Sen bir savaşçı mısın?" "Evet."

Taşı kavradığımda çatladığını duydum, parçaların etime battığını hissettim. Kanımın kokusunu aldım ve muhtemelen acı çektiğimi biliyordum. Ama hiçbirini hissetmedim.

Leğeni bırakıp nefes verdim ve aynada bir kez daha yüzüme baktım. Bektan banyonun sessiz floresan ışığı boynumdaki altın rengi kolyeyi yakaladı ve kolyeye baktım.

Zinciri değiştirmek zorunda kalmıştım, çünkü çok büyüktüm, boynum çok kalın ve genişti, ama orijinal gümüş zinciri tamir ettirmiştim ve hazırды... onu kollarıma aldığımda Larkin'e tekrar takmaya hazırdım.

Onlarca yıl boyunca İskoçya'yı, Avrupa'yı, hatta Asya'ya, Orta Doğu'ya ve Afrika'ya kadar uzanmıştım. Bir kez bile durmadım, bir gün bile durmadım.

Ve sonra Lycan dostu ve Muhafızların lideri Cian eşini buldu. İnsan dişisi kaçtı ve tabii ki o da kovaladı.

Ben de onu yakalamaya yardım etmek için onunla birlikte Amerika'ya gittim. Amerika'da, yıllar önce Larkin'i kaçıranlar olduğunu öğrendiğim Meclis hakkında bilgi bulmayı beklemiyordum.

Gözlerimi kapadım ve Larkin'in burada olduğunu öğrendiğim anı düşünerek başımı öne eğdim. Aklıma ona yapılan korkunç, berbat şeyler, benim tatlı, kırılgan dişime nasıl zarar verdikleri geldi. Ve her geçen gün daha da öfkeleniyordum, öfke bedenimde bir kara delik oluşturan kadar içimi dolduruyordu.

Artık bir kalbim yoktu. Larkin kollarımdan koparıldığı anda o da benden alınmıştı.

Aylar önce Cian'la birlikte eşini kaçırmaya gelen Meclis üyeleriyle (Öteki Dünya türlerini hayvanat bahçesi sergisi olarak kullanmak amacıyla kaçırarak insanlar tarafından yönetilen bir örgüt) savaştığımız yağmurlu geceyi tekrar hatırladım. lanet insanlardan biri Larkin'in ellerinde olduğunu, işkence ettiklerini, canını yaktıklarını... yıllar boyunca benim adımla sayıkladığını itiraf ettiğinde dişlerimi sıktım.

Ve Meclis'in ABD üssünün yerini bulduğumuzdan beri, her zamankinden daha kararlıydım.

sızacak ve her birini yok edecektim. Bu süreçte beni öldürseler bile.

Gözlerimi açtım ve mavi renkte parladıklarını gördüm, kurdum boğazımı hazırdı. Ne yaptığımı anlayamadan kolumu geriye doğru kaldırdım ve yumruğumu aynaya vurarak camı kolayca kırdım.

Parmak eklemlerimin yandığını hissettim, elimin arkasındaki kesikleri ve derime saplanmış cam parçalarını görmek için aşağıya baktım. Banyodan çıktım, boktan motel yatağının duran spor çantama gittim ve hızla siyah uzun kollu bir gömlek, siyah tulum ve savaş botlarımı giydim, ardından koyu renk bir ceket attım.

Gölgelere karışmam gerekme de, kızımı eve getirmeyi başarmak için sahip olduğum her avantajı kullanacaktım.

Bölüm FOUR



Larkin

Sugün bir şeyler farklıydı ve bunun nedeni sadece bu bloktaki bitişik hücrelerde başkalarının da olduğunu hissetmem değildi.

Uyanır hissettiğim bir şeydi bu, içimdeki gerginlik.

Havada yuvarlanan, midemi bulandıran ve içgüdülerimi yükselten bir his vardı.

Ama her şey normalde gibi gitmişti. Beni hücremden çıkardılar, "seansları" için bir oda dolusu insanın önünde küçük düşürdüler ve şimdi buradaydım, hücreme geri götürülüyordum, tüm enerjim bitmiş, gücüm tükenmişti, bu yüzden beni bir bez bebekmişim gibi sürüklemelerine izin verdim.

Ama zihnimde çok çok uzaklarda başka bir yerdeydim. Annem ve babamla ilgili anılarımı, annemin akşam yemeğimin hepsini yediğimden emin olmak için nasıl telaşlandığını düşündüm. Usta bir marangoz olan ve aynı zamanda yeni bir proje üzerinde çalışan babamı hayal ettim.

Sonra çimenli bir tepecikte bir kayanın üzerinde oturduğumu, berrak gökyüzüne baktığımı, taze çiçekleri ve çimenleri kokladığımı ve ağaçların tepelerinden esen rüzgârı dinlediğimi hayal ettim. Ve hemen yanımda oturan Odhran'dı; onun güçlü varlığı, bu karanlık zamanlarda bana herkesin bilebileceğinden daha fazla güç veren sessiz bir yoldaşı.

Kimsenin göremediği gizli bir gülümsemeyle çünkü başım öne eğikti ve saçlarım etrafımda asılı bir perde gibiydi.

Benden pek çok şey alabilirlerdi ama asla çalamayacakları şey anılarımdı, son enerjimle mutluluğumdu.

Hücreyi açtılar ve ayrılmadan önce beni karyola üzerine bıraktılar ve tekrar içeri kilitlediler.

Kabaca nefes aldım ve bitişik hücrede birilerinin olduğunu hissettim ama zihnim o kadar bulanıktı ki hangi türden olduklarını anlayamadım.

"Hadi ama. Tore'un kimsenin ona bulaşmasını istemediğini biliyorsun," diye mırıldandı muhafızlardan biri. "Yüzü yüzünden zaten çok kızgın olacak."

Kapının kapandığını duyduğumda inledim ve gözlerimi ovmak için elimi kaldırdım. , ter, kir ve kandan arınmak istiyordum. Uzun bir sessizlik anı uzadı ve yanımdaki hücredeki kişinin bana baktığını hissettim, odak noktası ağır bir yükü.

"Pislikler," dedim kısık sesle ve inleyerek yatağın üzerinde kaydım ve kendimi kalkmaya zorladım.

"'Pislik' teriminin bu adamlara kıyasla bir tür iltifat olduğuna inanıyorum."

Çok net bir kadın sesine doğru baktım. Ona odaklanana kadar gözlerimi kırptım. İnsandı, uzun siyah saçları ve ince bir vücudu vardı. Ayrıca kızgın görünüyordu, bu da beni gülümsetti.

Orada öylece durup bana baktı ve bir süre başka bir şey söylemedi. Bir kayanın altından sürünerek çıkmış gibi göründüğümünden emindim.

"İyi misin?" Bir adım daha yaklaştı ama sonra durdu.

Saçlarımanın ağır dökülüşünü yüzümden uzaklaştırmak için bir elimi kaldırdım. "Ben iyiyim. Sorduğun için teşekkürler." Yere baktım. "En son ne zaman birinin bana bunu sorduğunu hatırlamıyorum."

Kadın parmaklıkları tutmak için uzandı ama bir saniye sonra bıraktı ve ellerine bakarak onları ters çevirdi. Avuçlarını tekrar kaldırdı ve tereddütle parmaklıklara dokundu, kaşları şaşkınlıkla aşağı doğru çekildi.

"Sihirli bir şekilde uygulanıyor. Herkesi düzen içinde tutar. Sen insan olduğun için aynı etkiyi yaratmıyor, çünkü daha zayıfsın ve metali kıramıyor ya da bükemiyorsun." Ona açık bir şekilde

kafasını karıştırıyordu. Parmaklıklara dokunduğunda muhtemelen bir şeyler hissedebileceğini biliyordum ama bu acı verici olmayacaktı. Belki sadece düşük seviyeli bir uğultu.

Ayağa kalktım ve ona doğru birkaç adım attım. "Bu, büyüklerin buradaki yerlerini ve kimin yetkili olduğunu bilmelerini sağlar." Kafasını daha da karıştırdığım açıktı.

"Neredeyim ben?"

Tekrar nefes verdim, bir elimi kaldırıp karışmış ve iyi bir yıkamaya ihtiyacı olan saçlarımı tuttum ve daha da vahşileşmesini için örmeye başladım. "Nerede bilmiyor musun?" Gözlerimi ona diktim. "Cehennemdeyim tatlım," dedim acı dolu bir sesle. "En azından cehennemin hissettireceğini varsayıyorum."

"Tanrım," diye fısıldadı.

Hafifçe güldüm ve başımı salladım. "O kadar kötü mü görünüyorum?" Sesimde alaycı bir ton tutmaya çalıştım çünkü eşiğinde olduğunu görebiliyordum. "Aslında buna cevap verme. Ne zamandır yansıyama bakmadım... Tanrım, ne zamandır bilmiyorum." Elim kaldırdım ve ağzıma dokundum, köşesinin ne kadar şiş olduğunu hissettim, kanlı olduğunu biliyordum çünkü dilimde bakır tadı vardı.

"Özür dilerim."

Başımı salladım. "Bana gücün kimde olduğunu hatırlatmak istiyorlar." Omuz silktim ve elimi yanıma bıraktım.

"İkiniz de çenenizi kapatır mısınız?" diye bağırdı derin, çarpık bir ses ve dişi sıçradı.

"Bane, kendi işine bak," dedim erkeğe, insanın ne kadar korktuğunu görerek.

"Kim o?"

Bir süre sessiz kaldık, diğer hücrelerden gelen itiş kakış ve hırıltıları dinledik, ardından erkekler kendi ana dillerinde konuşmaya başladı. Parmaklıklara en yakın duvara doğru yürüdüm ve ona yaslandım. "İblis. Gerçi o zamandan beri benim bloğumda kalmıyorlar..." Bunu düşündüm. "Bilmiyorum. Uzun zamandır. Çoğu zaman tam bir baş belasındırlar - en azından ben karşılaştığımda öyleydiler. Ve şu-" Hücrenin dışını işaret ettim, "-en gürültülü olan o."

Gözlerini kapattı ve ellerini iki yanında kenetledi.

"İşkence yapmayı, öldürmeyi, sakat bırakmayı... bunların hepsini ve daha fazlasını seven bir örgütün nezarethanesindesiniz."

Bana baktı. "Bir organizasyon mu?"

"Kendilerine Meclis diyorlar." Sesimi hafif tutmaya çalıştım ama içindeki gerginliği duydum. Örgütün adını söylerken bile boğazıma bir şeyler düğümlendi. "Senin adın ne?"

"Kayla. Senin mi?"

Başımı arkaya yasladım ve taş tavana baktım, ilk kez biriyle bana sataşmalar ve hakaretler içermeyen gerçek bir konuşma yaptığımı fark ettiğimde yutkundum. "Larkin. Yıl kaç?"

"Yıl mı?"

Ona bakmadan başımı salladım ve bana söylediğinde şokun her parçamı doldurduğunu hissettim.

"Tanrılar," diye fısıldadım ve gözlerimi kapattım. "Çok uzun zaman. Ne kadar çok zaman geçti." Elbette kaçırıldığımdan beri uzun yıllar geçtiğini biliyordum ama *ne kadar uzun* fark etmemiştim.

"Hiç kaçmayı denemedin mi?"

Meraklı olduğu her halinden belli olan erkek Bane sert bir kahkaha attı. "Lanet olası kaçış mı?" diye kükredi ve aniden bir *pound-pound-pound-pound* sesi duyuldu.

Nefes verdim. "Belli ki kendini kontrol edemiyor. Öteki Dünya'daki erkeklerin yok." *Pound-pound-pound*. "Kaçmayı denedim. Birden fazla kez, ama bu yerde çabucak öğreniyorsun ki Bane, bir ev büyüklüğünde bir iblis bile buradan kaçamıyorsa, o zaman ne anlamı var?" Sonra Kayla'ya baktım. "Ama denedim. Gerçekten denedim... denemeyi bırakana kadar."

"Nesin sen? Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Kayla'ya baktım ve gülümsedim ama bunun üzücü, belki de umutsuz olduğunu biliyordum. "Ben hiç kimse değilim. Uzun zamandır kimse için önemli değildim." Titrek bir nefes verdim. "İnsansın ama sana sahip olduklarına göre birinin eşi olmalısın."

Başını salladı. "Adryan."

Kim olduğunu bilmiyordum ama önemi yoktu. Sen onların elindeyken hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Ya sen?" sordu, ama ben ona yine hüzünlü bir gülümseme verdim.

"Ben olsam biraz uyurdum. Yeni olduğun için er ya da geç senin için geleceklerdir." Duvarдан uzaklaştım ve karyolaya gittim, uzandım ve onlar benim için geri gelmeden önce biraz dinlendim.

Bölüm FIVE



Odhran

I Amerikan Vampir Klanı'nın lideri ve her yönüyle çılgın bir orospu çocuğu olan Adryan'ın birkaç metre arkasında duruyordu.

Eğer ona ve onun gibilerin yardımına ihtiyacım olmasaydı
Şu anda keşifte olduğumuz yapıda, onun kışına tekme basar ve bu işi çoktan bitirirdim.

Psikopat, kibirli piç kurusu şu anda bulunduğumuz yerin karşısındaki vadide yer alan çiftlik evine bakıyordu. akan karanlık öfkeyi hissedebiliyordum. Bu duyguyu iyi bilirim. Çok uzun bana yoldaşlık ediyordu.

Ve sonunda bize yardım etmek için burada bizimle olmasının tek sebebinin, eşinin alınıp Meclis'e teslim edilmiş olması olduğunu biliyordum.

Onun çok insani, çok kırılgan eşi.

Vermont'a yarım saat önce vardık ve şu anda bölgeyi araştırıyorduk. Adryan askerlerinin bir süredir burada araziyi izlediğinden bahsetmiş olsa da Lycanlar kendi keşiflerini yapmak istediler.

O yer hakkında öğrendiklerimizi düşündüm. Mülkle ilgili çok fazla tutarsızlık vardı: tapunun birçok kez devredilmesi, isimlerin değişmesi ve sakladıkları her neyse ondan kaçınmak için gömülmüş gibi görünen pek çok şey.

Ve bu tesis, yerle bir edilmesi gereken yozlaşmış ve sapkın bir kuruluş olan Meclis'in sahip olduğu ve işlettiği bir tesisti.

Öteki dünyalıları yakaladıktan sonra onlara ne yaptıklarına dair öğrendiğimiz bilgiler, kaçan hiç kimseyle karşılaşmadığımız gerçeği göz önüne alındığında, spekülasyondan ibaretti. Ancak yıllar, on yıllar, hatta yüzyıllar boyunca yeterince araştırma yapmış, yeterince söylenti duymuştuk ve yaptıkları korkunç şeyler hakkında iyi bir fikrimiz vardı.

Küçük Larkin'imın onların pençesinde olduğunu düşününce göğsüm sıkıştı. Tanrılar, sadece son zamanlarda değil, onlarca yıldır.

İskoç Lycan'ların Kralı Banner, türümüze zarar veren bu piçleri alt etmek için bu özel pusu için uçmuştu. Adryan'ın yanında durdu ve iki erkek alçak sesle konuştu.

Eşinden bahsederken baş vampirin göğsünden gelen hırıltıyı duyabiliyordum.

Eğer Larkin'in Vermont'un orta yerindeki o harap ahırın altında bir yeraltı tesisinde olduğuna dair bir umut varsa, silahlarımı ateşleyerek içeri girecektim.

Adryan, "Yerleri kırmızıya boyayalım," dedi ve herkes harekete geçti.

Evet, kanlı kırmızıya boyayın.



Ahırın altına inşa edilmiş bir yeraltı koridorunun ortasında durdum. Son teknoloji ürünü bir tesisti ama hiçbir elektronik, teknoloji ya da uzay çağı boku bizi durduramazdı.

Düşmanlarımın kanı göğsümü, kollarımı ve yüzümü kapladı. Ve ben gurur ve zevk içinde eğlendim.

Ve daha fazlasını istedim. Her bir boktan Meclis üyesinin gözlerinden akan hayatı izlemek istedim. Merhamet için duymak istedim, ki ben merhamet etmeyecektim.

Kıpırdamadan durdum, sessizce gelişmeleri izledim.

Ahıra sızdıktan ve peşimizden gelen Meclis üyelerini katlettikten sonra, yeraltındaki tesislerinin girişini bulduk. Üzerimize gelen tüm düşmanları yok ettik, cesetler yerlere saçıldı ve kan vücudumu kapladı. Şiddet bana güç verdi, Larkin'e ulaşmak için ne yapmam gerekiyorsa yapma amacı verdi.

Ve tüm bunlardan sonra kendimizi bir koridorun sonunda bulduk, kadınının Adryan'ın askerlerinden biri olan ama şimdi bir hain olduğu ortaya çıkan James tarafından engellendiğini bildiğim kapı. Adryan'ın eşi Kayla'yı kaçırmakla kalmamış, onu Meclis'e teslim etmişti. Şerefsiz uzun zamandır onlarla çalışıyor, ikili bir hayat sürüyor ve türümüze işkence eden insan örgütüne bilgi veriyordu.

Adryan'ın herifin hayatına son vereceğini bilmeseydim, seve seve boğazını keserdim.

Bir de diğer erkek vardı, Adryan'ın eşini elinde tutan ve boğazına bıçak dayayan bir insan. Kendisine Salvatore diyordu ve Meclis'in yüksek rütbeli bir üyesiydi ve haklamaktan büyük zevk bir orospu çocuğuydu.

Ama piç kurusu hiç şansı olmadığını biliyor olmalıydı, çünkü Kayla'yı o kadar büyük bir güçle ileri itti ki Kayla tökezledi ve ayağı kaydı. Adryan bir saniye sonra Kayla'nın önündeydi, onu ayağa kaldırdı ve dilini Salvatore'un bıçağı Kayla'nın boğazına dayadığında açtığı yaranın üzerinde gezdirdi.

Ve sonra Salvatore gitmiş, ilk geldiği kapının ardında kaybolmuştu... Larkin'i bulmak için geçmem gereken kapının ardında.

Adryan, James'i acımasız, vahşi bir sosyopat vampirin bildiği tek şekilde idare etti.

Bizi takip eden diğer Lycan ve vampirlerin yok edilmesi ve farklı yönlerle dağılmasından dolayı tesisin her ateşler yanıyordu. Duman tünelleri tıkamaya başlamıştı ve kapının altından çıkan karanlık dalları görebiliyordum.

Parlayan mavi gözlerimi Adryan'ın kırmızı birleştirdim.

"İçeride," dedi Adryan'ın arkadaşı ve Salvatore'un az önce geçtiği kapıyı işaret etti, bakışları benimkilere kilitlenmişti. Kim olduğunu söylemesine gerek yoktu. Kimi kastettiğini hepimiz biliyorduk.

Damarlarımda adrenalin pompalanırken canavarlığımın yükseldiğini hissettim. *Dişim. Tanrım, eşim.*

"Git!" Yüksek sesle kükredim. "Dişini dışarı çıkar, ben de kendi korumakla ilgileneyim." Adryan'ın kırmızı, parlayan gözlerine baktım, çenesinin sıkıştığını gördüm ve savaşı düşünceğini neredeyse duyabiliyordum. Kalıp yardım etmek istiyordu ama eşinin güvenliği daha önemliydi. Ve ben bunu herkesten daha iyi anlıyordum.

"İyi şanslar," dedi Adryan, alçak sesle ama duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Bir kez başımı salladım ve sonra kapıdan içeri daldım ve anında yoğun duman tarafından yutuldu. Kolumu kaldırıp ağzımı ve burnumu kapattım, gözlerimin arkasındaki batma hissini kırıştırarak manzarayı net bir şekilde görmeye çalıştım. Ama koridorun derinliklerine indikçe nefes almak daha da zorlaşıyordu. Kokuları eylemiyordum, bu lanet yeri yerle bir eden yangınlar dışında hiçbir şeyin kokusunu alamıyordum.

"Larkin!" Öksürüklerimin arasında dostumun adını seslendim. "Lass, ? Beni çağır, seni bulacağım."

Sessizlik.

Tekrar öksürmeye başladım ama hareket etmeyi bırakmayı, arkamı dönmeyi reddettim.

Bu kadar yolu şimdi pes etmek için gelmedim.

"Sevgilim, bir şey söyle, *herhangi bir şey*, ben de sana geleyim." Şimdi kükrüyordum, içimde o tanıdık paniğin tuttuğunu hissediyordum.

Durdum, eğildim ve nefesimi tutmaya çalışırken bir elimi kalçama dayadım, ki bu duman yüzünden imkansızdı. Kendimi sabitlemek için içgüdüsel olarak uzandığımda, bir hücrenin parmaklıklarına takıldım. Metalin içindeki büyü elime ve ön koluma doğru fırladı. Dişlerimi sıktım ve elimi geri çekip bir kez daha doğruldum ve ilerledim, sesim kısılana ve ciğerlerim yanana kadar tekrar tekrar Larkin'i çağırdım.

Ama çok geçmeden kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde buldum, gözlerim kapalıydı, ciğerlerim umutsuzca dumanla aşınmamış oksijen almaya çalışıyordu.

Vazgeçmek istemedim. Vazgeçemezdim. Ama ayağa kalkmaya çalıştığımda yanıma düştüm, öksürürken boğazım , ciğerlerim yanıyordu.

Karanlık beni ele geçirmeden ve artık onun için güçlü olamadan önce hatırladığım son şey buydu.

Bölüm ALTI



Odhran

I Uyuşturucunun geçtiğinde hep aynı şeyi düşünürdüm.
Bu orospu çocuklarının her birini öldüreceğim.

Yavaşça, acı çekerek.

İnledim ve kolumu kaldırdım, kolum sanki bir şey yemiş gibi ağırdı.

Kurşun kol onu örtüyordu. Elimi yüzümde gezdirdim, sakalım avucumun altında yaylanıyordu, ağzım kurumuştı, boğazım sanki bir kova dolusu kum yutmuşum gibi hissediyordu.

Mide bulantısı beni ele geçirdiğinde yan döndüm. Midemi hücrenin köşesine boşalttım. Yavaşça, gerçeklik geri süzüldü. Sesler duyabiliyordum, erkekler kükrüyordu, biri vücudunu parmaklıklara çarpıyordu. Bir kadının çığlık attığını, birinin ağladığını duyabiliyordum.

Koridorda dumandan bayıldıktan sonra kendimi tam olarak aynı durumda bulmuştum: bir hücrede yerde yatarken, bir aygır sürüsü tarafından ezilmiş gibi hissediyordum.

Yaşamış olabileceğim herhangi bir kafa karışıklığının ortadan kalkması uzun sürmedi. İnsan erkekler hapisane parmaklıklarımın diğer tarafında durmaya geldiler ve gitmeden önce sadece iki cümle söylediler:

"Artık Meclis'in malısınız. Cehennemde iyi eğlenceler."

Bu ne kadar zaman ? Günler mi? Bir hafta mı?

Elimi tekrar yüzümde gezdirdim.

Zaman ve beni beslemekten ve yeterince uyuşturulduğumdan emin olmaktan başka bir şey yapmadıklarında, karşı koymadım

Ne zaman yüzlerini gösterecekler, beni rahat bırakıyorlardı.

Sadece beni hücreden çıkarmalarını istiyordum, böylece onları lime lime edebilirdim.

Bana nerede olduğunu söylemeleri, onun için korku ve endişeden delirmemem için bana bir parça bilgi vermeleri için kükredim ve .

Ama taleplerim sessizlik ve yatıştırma ile karşılandı. Ve burada sıkışıp kalmış ilkel lanet olası Öteki Dünya erkeklerinden herhangi birine sormak sonuçsuz kaldı. Akıllarını kaybetmemek dışında hiçbir şey umurlarında değildi.

Her ne kadar bu Tanrı'nın unuttuğu yerdeki her insanı yok etmek, yakıp kül etmek ve ateş derilerini yalayıp kemiklerini kömürleştirirken acı içinde çığlık atmalarını izlemek istesem de, önceliğim Larkin'i yakalamaktı.

Ve o buradaydı. Bunu *hissettim*.

Zaman sürekli bir döngü içinde akıp gidiyor gibiydi ve bana enjekte etmeye devam ettikleri zehirli kokteylin bir programa göre yapılması da yardımcı olmuyordu.

Ve en son yeterince sakinleştirildiğimi düşündüklerinde, hücreme girecek kadar cesur olduklarında, onlara keşke dedirttim. Birinin kolunu kopardığımdan oldukça emindim, onlar boynumun yan tarafına üç ok daha atıp koca kışımı başarıyla yere sermeden önce neredeyse boğazını parçalıyordum.

Midemi bir kez daha boşalttım, vücudumdaki tüm zehri dışarı attım. Avuçlarımı betonun üzerine koydum ve kendimi yukarı ittim, mide bulantısı geçene kadar bir dakika boyunca ellerimin ve dizlerimin üzerinde kaldım.

Başımı kaldırdığımda, hücre kapısının yanında duran bir şişe su ve kağıt tabakta bir sandviç görebiliyordum.

Ayağa kalkacak kadar kendime gelmem uzun zaman aldı ama ayağa kalktığımda hücreyi arşınlamaya başladım. Duvarlardan parmaklıklara. Duvarlardan parmaklıklara. İleri geri, geri.

Yanımdaki hücrede bulunan yaratığın hırladığını, sert ve ağır bir şeyin parmaklıklara çarptığını duyabiliyordum.

"Bane, dostum, kes şu lanet olası gürültüyü!" diye kükredi kalın aksanlı erkek, öyle yüksek sesle kükredi ki sinirden dişlerimi gıcırdattım. "Sen

Bu saçmalığı her seferinde yapıyorsun ve sana kazandırdığı tek şey bayıltılmak oluyor."

"Ben senin eşin değilim Vox, o yüzden çeneni kapalı tutsan iyi edersin," diye homurdandı yanımdaki hücrede kalan erkek, o güne kadar duyduğum en kalın sesiyle.

Etrafımda o kadar çok yaratık vardı ki kokuların arasından sıyrılmak çok zordu. Meclis insanların kokusuyla karışık çeşitli Öteki Dünyalıların kokusunu alıyordum.

Parmaklıklara doğru yürüdüm, büyüden yanmadan yanımdaki hücreye yaklaşabildiğim kadar yaklaştım ve kokusuna odaklanarak derin derin içime çektim.

Bir iblis.

Kokusunu kolayca alabiliyordum. Çok erkeksi ve agresif.

İblisten gelen hırlama sesi yeniden başladı ve Vox adını diğer erkek, ana dili olduğunu tahmin ettiğim bir dilde küfretmeye başladı. Gözlerimi kapatıp içime çekerken onun kokusuna odaklandım.

Angelis. Yarı göksel varlık, yarı iblis olduğu söylenir.

Tanıdığım ilk ve tek Angelis ukala bir pislikti.

Belki de bununla akrabaydı.

İzlendiğimi hissedene kadar kokular gezinmeye devam ettim. Gözlerimi açtım ve dosdoğru önüme baktım. Yirmi metre önümdeki hücre karanlıktı, iki hapishanemiz arasında asılı duran ışık içeriye yeterince ulaşmıyordu.

Görüşüm netleşti ve gölgelerin içinden parlayan ikiz kırmızı gözleri .

Yaratık ilerleyip ışığa doğru yürüdü, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen iri bir erkekti. Parmaklıklara bir santim kala durdu. Kocaman bir piçti, rahatlıkla iki metre boyundaydı. O kadar büyüktü ki, dev boynuzları tavanı sıyrmasın diye başını hafifçe yana eğmek zorunda kalıyordu. Göğsünde ancak bir savaşçının takabileceği çapraz desenli yara izleri vardı.

Boynuzları başının etrafında yukarı ve geriye doğru kıvrıldı ve hırçın üst dişleri alt dudağının yanından geçerken alçak hırılayarak ağzının şeklini bir saniyeliğine değiştirdi.

"Gördüklerini beğendin mi *kurt*?" diye sordu yaratık, sesi bozulmuştu ve gözleri daha da kırmızı parlıyordu.

İlginç.

Vox ve Bane isimli kişiler yine birbirlerine söylenmeye başladılar ama ben erkeğe odaklandım.

"Nesin sen?" Kendimi sorarken buldum.

Cevap vermedi, sadece sırtı ve gülmeye başladı - kurdumun savunmaya geçmesine neden olan derin, gürleyen bir ses.

Ve sonra hava aniden değişti, kalınlaştı. Hücre bloğundaki tüm sesler kesildi. Kilidin açılma sesi koridoru doldurdu ve başımı diğer tarafa çevirip çimento kaplı koridora baktığımda dört gardiyanın iri, siyah saçlı bir erkeği sürüklediğini gördüm.

Gardiyanlardan biri, "Tanrım, onlar için daha iyi bir sistemimiz olmalı," diye homurdandı.

"Şikâyetle bulunmak istiyorsan Tore'la konuş," diye hırladı başka bir muhafız, belli ki iri adamı ayakta tutmaya çalışıyordu.

Kaşlarımı örerken, ensemin tanıma duygusuyla gerildiğini hissettim.

İnsanlardan biri "Ona ne kadar sakinleştirici verdiler?" diye sordu.

"Yeterince," diye cevap geldi.

Yaklaştım ve zaman erkeğin kim olduğunu kristal berraklığında fark .

Sebastian. Adryan'ın vampir kuzeni ve muhtemelen en az onun kadar psikopat.

"Vampir! Dişim," diye kükredim, ellerim parmaklıkların üzerindeydi, acı dayanılmaz olsa da umurumda değildi. "Onu gördün mü? Larkin'imi gördün mü?" Vampire bakarken kendimi vahşi hissediyordum.

yarısına gelmişlerdi ki, hiçbirinin tahmin edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde, karşımdaki yaratık parmaklıkların arasından uzandı, kendisine en yakın gardiyanın ensesinden tuttu ve insanı öyle güçlü bir şekilde geriye doğru itti ki, kafatasının arkasının parmaklıklara çarptığını duydum.

Ve sonra tam bir kaos başladı.

Korumaların bağırma başlamasını izledim, içlerinden biri destek çağırırken kulaklığıyla konuşuyordu.

Hücreye çarpan muhafız hâlâ dimdik ayaktaydı ama bunun tek nedeni yarattığın yara izli, kalın kaslı ön kolunu boğazına sarmış olmasıydı.

İnsanın gözleri geri döndü, ağzı gevşedi ve sonra kanının kokusunu aldım.

Sebastian'a dönüp baktım.

Sanki bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi başını bana doğru çevirdi. Gözleri kapalıydı, parlaktı ve odaklanmamıştı ama yavaşça gülümsediğinde ve dişlerinin inip uzamasını izlediğimde, kendi sırtışımin yüzüme yayıldığını, kurdumun yükseldiğini hissettim.

Sebastian o kadar hızlı ayağa kalktı ki bir bulanıklığa dönüştü. İnsanlardan birini boğazından yakaladı, öne doğru getirdi ve dişlerini boynunun yan tarafına geçirdi. Sebastian ağzını şiddetle açmadan önce kana kana içti ve insanın etinden bir parça koptu.

Sonra bir sonraki muhafıza doğru döndü ve tükürerek çıkardığı parçayı insanın göğsüne isabet ettirdikten sonra ıslak, gıcırtilı bir sesle yere düşürdü.

Savaşın heyecanıyla adrenalinin damarlarımda daha hızlı akmaya başladığını hissettim. Bu lanet kafesten çıkmak istiyordum ve etrafımdaki diğer tüm yaratıkların da aynı şekilde hissettiği açıktı.

Kükrüyorlar, hırılıyorlar, yumruklarını parmaklıklara vuruyorlardı.

Kurdum havadaki kanın kokusunu aldı ve vücudumun yüzeyinin hemen altında çılgınca volta attı, ama bana verdikleri sakinleştirici her neyse, yer değiştirmeme izin vermiyordu.

Bu yüzden tek yapabildiğim kaosu izlemek, Sebastian'ın muhafızları kendi türünün yapabileceği en etkili ve vahşi şekilde yok etmesine tanık olmaktı. Ama sonra daha fazla muhafız içeri daldı, emirler yağdırdı ve Sebastian'ın peşinden gitti.

Onu art arda vurdular, kocaman vücuduna o kadar çok sakinleştirici ok saplandı ki bu vampiri daha da sinirlendirdi. O kadar uzun süre orada durdu ki, kollarını uzattı ve sırtarak göğsüne ateş etmelerine izin verdi.

Evet, kesinlikle Adryan'la alakalı.

Öne doğru düşüp yere çarpmadan bir saniye önce yüz ifadesi gevşerken, uyuşturucu etkisini göstermeye başladı. Parlayan kırmızı gözler

karşımdaki yaratığın gözleri, sakinleştiricinin etkisiyle kararmaya başladı.

"Siktir," dedi muhafızlardan biri. "Siktir!" diye bağırdı katliama bakarken. "Vampir piçi bir hücreye atın ve soğukta kaldığından emin olun."

Konuşan muhafız bana bakmadan önce etrafına göz gezdirdi. Gözlerimin mavi renkte parlamasına izin verdim, köpek dişlerimin uzadığını hissettiğimde yüzüme yavaşça bir sırtış yayılmasına izin verdim.

Buraya gel. Yaklaş.

"Temizleyin şunu," diye tersledi insan ve gözlerini kaçırdı. "Tore altına sıçacak."

Gölgeler beni yutana ve buradan çıkıp dişimi bulmanın bir yolunu bulana kadar bir adım geri, bir adım daha attım. Sonunda beni öldürse bile bunu yapacaktım.

Bölüm Yedi



Larkin

I Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim, beni nereye naklettiklerini bilmiyordum ama hâlâ cehennemdeydim.

Büyük bir şey olmuştu, hem de bir anlık bir zaman diliminde, Tesis yanarken, çığlıklar ve kükremeler havayı doldururken ve duman mevcut her alanda kalın bir örtü oluştururken, özgürlük şansının elimde olduğunu düşündüm.

Dumandan bayıldıktan sonrasını pek hatırlamıyordum; bunaltıcı sıcağa dair tek hatırladığım nefes alamadığımdı. Duman o kadar yoğun ve güçlüydü ki elimi yüzümün önünde göremiyordum ve kendimi yerde bulmuş, yanan ciğerlerime umutsuzca temiz hava almaya çalışıyordum.

Ve ağır karanlığın beni ele geçirmeye başladığını hissettiğimde, adımın söylendiğini duyduğuma yemin ettim. *Onun* sesini duyduğuma yemin edebilirim.

Sonra bayıldım, ama bu küçük erteleme uzun sürmedi, çünkü temiz oksijeni içime çektiğimde gerçeklik ciğerlerimin yanması şeklinde bana geri çarptı. Beni tutsak edenleri gördüğümde, onların tanıdık kokusunu burnumda hissettiğimde, cehenneme geri döndüğüm için neredeyse ağlayacaktım, ya da belki de burası Araftı.

Ve işte, günler sonra, yeni bir hücredeydim, yine de içi boşluğuyla öncekinin neredeyse aynısıydı.

Hücre boyunca volta atmaya başladım, endişeden değil ama kanımın pompalanmasını, kaslarımın bozulmasını ve

zayıflıyor.

Bunu o kadar uzun süre yaptım ki yorgunluğum beni ele geçirdi. Tam uzanmak üzereydim ki birinin yaklaştığını duydum. Durdum ama hücrenin ortasında kaldım. Bir dakika sonra D ve operasyonun lideri Tore önümde durdu.

Bir an için öylece durup bana baktılar ve ben de bakışlarını tuttum. Sonra Tore yavaşça gülümsedi ve bir adım öne çıktı.

"?"

Cevap verme zahmetine girmedim.

"Manzara değişikliği için özür dilerim, ama sizin de bildiğiniz gibi son tesisle ilgili bir sorun yaşadık ve aniden ayrılmak zorunda kaldık." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ama normalliğinizi ya da programınızı bozmadığımızdan emin olduk. Sizi bu şekilde yerinizden etmek istemeyiz."

Ellerimi iki yanımda sıkı yumruklar haline getirdim ama sessiz kaldım. "Sessiz biri." Sırıttı. "Bu hoşuma gitti. Sen bilirsin ne zaman çeneni kapalı tutman gerektiğini biliyorsun." Gözlerini benden kaçırmadan dudaklarını yaladı ve ben ne yapacağını tahmin edemeden D boynuma bir ok sapladı.

Elimi hemen kaldırdım ve çektim ama artık çok geçti. Uyuşturucunun etkilerinin doğru ilerlediğini hissettim. Ayaklarımın üzerinde yalpaladım, yana doğru tökezledim ve kulaklarımı çınlatacak kadar sert bir şekilde duvara çarptım.

"Sizin için bir sürprizimiz var, hoşunuza gideceğini düşünüyorum." Başını yana eğdi. "Belki de 'hoşlanmak' planladığımız şey için en iyi kelime değildir."

D öne çıkıp hücrenin kilidini açtı ve ben geri çekilmeye çalıştım ama görüşüm dalgalandı, bedenim ağırlaştı.

Sonra çullandı, sanki kirli bir paçavraymışım gibi beni sürükleyerek dışarı çıkardı.

CHAPTER SEKİZ



Odhran

I Beni uyandıran kokuların saldırısıydı, ama yine de düşüncelerimden sıyrılamıyor, bilincimi tam olarak kavrayamıyordum.

Şerefsizler bana yine ilaç vermişlerdi.

Vücudum ağrıyordu, uzuvlarım sanki ağırmış gibi hissediyordum, onları hareket ettiremeyeceğim kadar ağırdı. Kurdum uyumsuzluktan kurtulmaya çalışıyordu ama gücüm yavaş yavaş geri geliyordu. Yine de beni tutanlarla savaşmayacaktım. Bunu ben istedim. Onu bulmak ve onları öldürmek için en iyi şansa sahip olmak için hücremden çıkmam gerekiyordu.

Bir odaya girdiğimizde bedenimin öne doğru savrulduğunu hissettim. Kollarım yukarı doğru sarsıldı, soğuk ve sert metal onları sardı. Bacaklarım birbirinden ayrıldı, aynı bağlar ayak bileklerime de dolandı. Soğuk havanın hırpalanmış bedenime değdiğini hissettim ve gözlerimi açmaya çalışsam da, bana pompaladıkları ilaçlardan dolayı kapalı hissettim.

İçimden gelen hırıltıları duyabiliyordum, kurdum kontrolü ele almak için boşuna çabalıyordu. Ama bu halimle boğuk sesler çıkarmaktan fazlasını yapamayacak zayıf düşmüştüm. İnsanların duydum, sesleri boğuk ve karışık. Sonra biri yumruğunu yan tarafıma, göğsümün ortasına vurduğunda acı hissettim, sonunda bitti

eneme yumruk attıklarında. Başım geriye doğru tekmelenerek taşa çarptı.

"Yakında tamamen uyanmış olacak. Her şeyi yerleştirelim. Hepsi bekliyor."

Her geçen saniye tekrar evrimii oluyordum. Zihnimi boşaltmak için başımı kaldırıp salladım ve bir ağız dolusu kan tükürdüm, sonunda gözlerimi açtım ve önümdeki manzarayı not aldım.

Ortada muayene tarzı bir masa ve yan tarafta metal bir tekerlekli tepsi dışında pek çok şeyden yoksun bir odadaydım. Zemin beyaz fayansla kaplıydı ve ortasında büyük bir gider vardı.

Oda antiseptik ve başka bir şey kokuyordu. Acı.

Ölüm.

Tam camdan yapılmış bir duvar vardı ama diğer tarafta ne olduğunu göremeyecek kadar karanlıktı. İzlendiğimi biliyordum, sadece tavanın üstündeki köşeye monte edilmiş bir güvenlik kamerası fark ettiğim için değil, aynı zamanda cam bölmenin diğer tarafından gelen gözlerin üzerimde olduğunu *hissettiğim* için.

Ve her geçen an daha da güçlendiğim için bağlarımı test ettim. Ama çok az esneme vardı, metal bileklerimin ve ayak bileklerimin derisini kazıyor, eti yırtıyordu. Bunlar da bir Lycan'ı bağlı tutmak için mistik olarak zorlanmıştı.

Dişlerimi sıktım ve hırlayarak zincirleri duvarlardan sökmeye çalışarak elimden geldiğince sert bir şekilde çektim.

Derimin gerildiğini, kollarımdaki tüylerin diken olduğunu hissettim. Büyük bir şey geliyordu, oluyordu, bir aydınlanmanın eşiğindeydim. Cam duvarın hemen arkasında parlayan ışıkları görünce donup kalana kadar daha da gerildim. kilitlenmiş gözleri görünce vahşi bir sesin beni terk ettiğini duydum.

Dörderli sıralara bölünmüş on altı sandalye vardı, her biri bir önceki sıradan biraz daha yüksekti. İnsan oldukları o kadar belliydi ki hırladım.

Preslenmiş takım elbise giyen yaşlı erkekler. Kadınlar mücevherlere boğulmuştu. Bazılarının gözleri kocaman açılmıştı, bazılarının ise heyecanlı ifadeleri vardı. Ve sonra

kötü niyetli bir hevesle sırtanlar da vardı.

İzleyicilerden bazıları sandalyelerinde öne doğru eğildi, sırtışları genişledi ve bana doğru gelen birden fazla ayağın ağır sesini duyduğumda nedenini anladım. *Güm güm, güm güm*, adımları emin ve ağırdı.

Kapı itilerek açıldı ve önce bir, sonra iki iri erkek içeri girdiğinde hırlamaya başlamıştım bile. İlkini hemen tanıdım. Tore. Ona daha da hırladım.

Kelepçelerimi tekrar çektim ve hırladım, kurdumun yükselmesine izin verdim, ne kadar vahşi olduğumu, peşlerinden gitmek için kaybedecek başka bir şeyim olmadığını görmelerini sağladım.

Olduğum, benim için en önemli olan her şey elimden alınmış, kalbimden ve ruhumdan koparılmıştı. Ve hepsi onlar yüzünden oldu.

İçeri giren bir sonraki erkeği de tanıdım. Ona "D." dendiğini duymuştum. Bakışları bana kilitlendiğinde sırttı ama tüm bedenimi donduran şey elinde tuttuğu şeydi.

Çok uzun zamandır ilk kez, hayatımın anlamı bir kez daha önümdeydi.

Ve sonra o mutluluk, o sevinç, onun halini yok oldu. Zayıf vücudu gevşekti, etrafını saran uyuşturucu kokusu havada mide bulandırıcıydı. Uzun siyah saçları birbirine karışmış, düğümlenmiş ve yüzünün etrafına sarkmıştı, bu yüzden yüz hatlarını iyi göremiyordum. Ama benim olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Larkin.

Paslanmaz çelik masanın üzerine yatırılıp bacakları ve kolları bağlandıktan sonra saçlarını yüzünden çektiklerinde daha da hırslandım.

Aman Tanrım. Hepsini on öldüreceğim.

Yanağında kulağına kadar uzanan bir çürük vardı. Minik su perisi eşime dokunmaya cüret ettikleri için daha da ilkel hissettim, onun türü çok kırılgan ve nazik, nazik ve doğal olarak tatlı. Asla kimseyi incitmez, başkasına zarar verecek bir söz söylemezdi.

İçeri giren üçüncü bir erkekle konuşan Tore'ye baktım, sonra odağımı D'ye çevirdim.

Yüzünde sadist gülümseme vardı ve elini kaldırıp boynunda asılı duran zinciri çektiğinde nefesim kesildi.

Larkin'in kolyesini takıyordu, on yıllardır taktığım, beni yakaladıklarında benden alınan kolyeyi.

Çıpayı ağzına götürüp dudaklarını üzerinde gezdirirken kısık bir sesle kıkırdadı.

"Seni yavaş yavaş öldüreceğim," dedim D'ye alçak ve eşit bir sesle. "Kalbini söküp eşime hediye edeceğim."

D sırtımayı bırakıp kolyesini gömleğinin içine sokacak ve bir adım geri çekilecek kadar zekiydi.

Tore sesini yükselterek, "Hoş geldiniz, değerli kart sahipleri," dedi ve candan izleyen insanlar neşelendi.

Larkin'den gelen yumuşak kadın iniltisi başımı ona doğru çevirmeme ve bağlarıma karşı gerilmeme neden oldu.

Ona ulaş. Tanrım, lütfen onu almama izin ver. Ona sarılayım. Ona artık her şeyin yolunda olduğunu ve bir daha kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğimi söyle.

"Ah, tatlı ," diye hırıldadım, göğsüm çok sıkıştı, onun uyanışını ve açık kafa karışıklığıyla savaşmasını izlerken kalbim tekrar tekrar kırıldı. "Buradayım, sevgilim." D denen kişi öne çıkarken dişlerimi sıktım. "Ondan uzak dursan iyi edersin."

Durakladı ve başını eğdi. "Pek tehdit oluşturduğunu sanmıyorum, Lycan." Sırıttı ve uzanıp saçından bir tutam yakalayarak parmaklarının arasında ovuşturdu.

Ona bakarken gözlerim parladı. "Daha önce ölüm fermanını imzalamıştın, ama şimdi dişime dokunuyorsun..." İçimde bir güç dalgası hissettim. "Şimdi seni güzelce ve yavaşça öldürecekimden emin olacağım. Boğazını parçalamaktan ve onu ikinci ödül olarak eşime sunmaktan büyük keyif alacağım."

Camın diğer tarafındaki insanlardan bir alkış tufanı koptu, iğrenç heveslerinin kokusu çatlaklardan sızarak küçük tıbbi odayı doldurdu.

Tore ellerini çırttı ve gür bir sesle şöyle dedi: "VIP kart sahiplerimiz için özel bir atraksiyonumuz var. Burada olmaktan büyük onur duyuyoruz.

Sizi çiftleşmiş bir çiftin sahip olduğu bağa tanıklık etmeye davet edebilirim ve biri acı çektiğinde diğeri de acı çeker. Eşi benzeri olmayan bir çiftleşme."

Adamlardan bir kahkaha tufanı koptu, bazıları diğerlerini omuzlarıyla dürterek göz kırptı, sırtışları müstehcen bir hal aldı.

Tore kıkırdadı. "Şimdi, şimdi. Bu o tür seanslardan biri değil, ancak daha yetişkinlere yönelik sergilerimizden birini görmek isterseniz, lütfen yerinizi ayırtmak için dışarı çıkarken görevlilerden biriyle görüşün."

Larkin gözlerini açtı, parlak mavi gözlerini. Kendi gözlerimi her kapattığımda gördüğüm bu gözleri çok iyi hatırlıyordum. Ama nerede fark ettiğinde o puslu ifade değişti, yüzünü telaşlı bir ifade kapladı.

Nerede olduğunu biliyordu. Ne olmak üzere olduğunu biliyordu.
Çünkü daha önce de başına geldi.

Dişim bağlarını çekiştirmeye başladı, ancak bir Öteki Dünya türü olmasına rağmen narindi ve gücü bir insaninkine eşitti. Benim tatlı küçük eşim, açıkça enerjisi tükenmiş, incinmiş ve yetersiz beslenmiş olmasa bile, kurtulamayacak kadar zayıf ve uyuşturulmuştu.

"Lass." Bu kelime boğazımdan çıkan acımasız bir hırıltıdan başka bir şey değildi. Onun için güçlü olmak, ona her şeyin yoluna gireceğini göstermek istiyordum ama ona ulaşmak için kendimi kurtaramıyordum. Onu koruyamadım... yine.

Ve D saçlarını yeterince sert kavradığında haykırdı, kükredim, kelepçeleri çekerken zincirler duvara çarptı, derim yarılincaya ve ön kollarımdan kan akıncaya kadar çektim.

"Artık yok. Artık yok, lütfen," diye tekrar tekrar mırıldandı ve kalbimin daha fazla kırılabilceğini düşünmedim.

Ona ne yapmışlardı?

"Awe, benim tatlı Larkin'im. Benim tatlı kızım."

O zaman başını bana doğru çevirdi, mavi gözleri korkudan kocaman açılmıştı, vücudu acıyı beklediği için gergindi.

O buna alışkın. Tanrım, buna alışkın.

Görüşü netleşti, birbirimize bakarken gözleri başka bir nedenle parlıyordu. Tanıma.

"Od... Odhran? Bu gerçekten sen misin?" Şimdi ağlıyordu, iri gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu, solgun teni kirle kaplanmıştı.

O zaman onun durumunu, giydiği elbisenin nasıl yırtık pırtık olduğunu, görebildiğim derisinin kirli olduğunu, ayaklarının çıplak olduğunu, bacaklarını ve kollarını kaplayan çürükleri gerçekten fark ettim.

Ona zarar verdiler. Tekrar tekrar. Bunca yıl boyunca.

Hırlayan, vahşi bir karmaşaydım, bakışlarımı ondan hiç ayırmıyordum, göğsüm sanki biri onu yırtıp kalbimi skmş gibi hissediyordu. "Ben buradayım. Buradayım kızım ve seni götüreceğim. Seni koruyacağım.

zaman."

Odadaki derin kahkahalar beni yavaşça her bir adama baktırdı, yüzlerini ezberledim, her birini öldüreceğimi biliyordum.

"Bayanlar ve baylar," diye anons etti Tore, "gösterinin tadını çıkarın."

Bölüm Nine



Larkin
Günler sonra

I Saatin kaç olduğunu bilmesem de geç olduğunu biliyordum, uzun zamandır güneşi, ayı ya da açık gökyüzünü görmemiştim.

Ama vücudum uzun mesafelere alışmıştı.

beni yalnız bıraktıklarında. O zaman uyurdum. Ama bu gece uyanıktım, aynı battaniyeyi çeneme kadar çekmiş, Odhran'ı düşünürken üstümdeki betona bakıyordum, onun önünde bana işkence ederken kükreyişini ve çığlıklarını hatırlıyordum.

babamı dinlediğimden, fiziksel olarak zarar gören ben olsam da Odhran'ın da bunu hissettiğini biliyordum, belki daha da kötüsünü. Bana ulaşmayı o kadar çok istiyordu ki, bağlarına karşı zorlanırken havayı kaplayan kanının kokusunu aldım ve bilekleri acımişti.

Hepsi güldü, tezahürat yaptı ve daha fazlası için bağırdı.

Küçük bir mucize olarak bir ara kendimden geçtim ama bir yanımda uyanık kalmak istiyordu ki onu görebileyim, çok uzun zamandır sadece hayalini kurabildiğim gözlerine bakabileyim. Tanrım, şu anda acı çektiğini, benim için endişelendiğini ve kendini suçladığını nasıl da biliyordum. Yüzünde yazılı olan gerçeği görmüştüm, sonsuza dek beynime kazınacak bir mutsuzluk.

Gözlerimi kapattım, öyle sıktım ki başım ağrımaya başladı. Acıyı ovalayarak uzaklaştırdıktan sonra nefes verdim ve

Bunu tekrar tekrar yapmaları, dostumun önünde bana işkence etmeleri ve bunun onu yok edeceğini bilmeleri içimde mide bulandırıcı bir his yarattı.

Düşüncelerim bir kilidin açılma sesiyle bölündü.

Koridordan gelen ayak sesleri normalden daha yumuşaktı, sanki biri sessiz olmaya çalışıyormuş gibiydi ve parmaklıkların arkasından baktığımda büyük bir gölgenin yaklaştığını gördüm. Battaniyeye daha sıkı sarıldım, her kimse buraya iyi bir şey için gelmeyeceğini biliyordum.

Ve sonra çıktı. D.

Hücremin önünde durduğunda nefesimi tuttum. Hapishanemdeki gölgelerin beni net olarak göremeyeceği kadar karanlık olduğunu biliyordum, zayıf insan görüşüyle değil. Ama ben onu gün gibi net görebiliyordum, bakışlarının bana nasıl daraldığını gördüm, nefes alışının nasıl hızlandığını, nabzının nasıl attığını duydum. Ve bu hastalıklı korku içime yerleşirken benimki de aynı şeyi yaptı.

"Uyanık olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle, sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi. "Endişelenme; kameralar şimdilik yönlendirildi ve yeniden yönlendirildi."

Cevap vermedim, bununla ne demek istediğini bile bilmiyordum.

Ellerini parmaklıklara doladı ve eğildi, burun delikleri açıldı, çenesi gerildi. "Burada olmamam gerekiyor ama..." Cümlesini bitirmedi ama parmaklarının metalin etrafında nasıl sıkıldığını gördüm, eklemleri bembeyazdı. "Bilmiyorum." Kaşları aşağıya doğru çekildi. "Sende bir şey var..."

Ses tonundan ve yüz ifadesinden çok açıktı ki Bende gördüğü şey, pek de değildi.

Sağına, hücre bloğunun dışına açılan kapının olduğu yere baktı. Tam anahtar kartına uzanırken bana döndü. Hücrenin kilidini açarken battaniyeyi üzerime sarmaya devam ettim. Önündeki puslu büyüğü görebiliyordum, sanki dağılmadan önce bir serap, bir hayalet gibiydi.

O anda insanların da bundan etkilenmesini, Öteki Dünya'nın yaptığı gibi o parmaklıklara dokunarak acı hissetmelerini diledim.

Ve sonra kapı açıldığında kayboldu. Bir saniye boyunca orada öylece durup bana baktı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Boğazımın ortasına.

İçeriye doğru bir adım daha attı ve sanki beni koruyacakmış gibi battaniyeye sarıldım.

Bu anın çok kırılğan olduğunu, onun da Öteki Dünyalılara zarar veren diğer tüm dinsizler gibi kaçırmış olduğunu biliyordum. Ona saldırmaması için bir sebep vermek istemedim, hele ki buraya tek bir için geldiği çok açıkken.

Ben.

"Seninle bir şeyler yapmak istediğim için kendimden öğreniyorum." Bir adım daha yaklaşırken sesi hâlâ çok alçaktı ve içgüdüsel olarak yana ve ondan daha uzağa gitmek için ayağa kalktım. Kapı sağımda, o da tam önümde olana kadar bu ileri geri adım dansını yaptık.

Elini uzattı ve saçımdan bir tutam aldı. Onu yukarı kaldırmasını izlerken gerildim, parmaklarının arasında ovuştururken kaşlarını indirdi ve hareketi izledi.

Dudakları kıstı, burun delikleri açıldı ve sonra bakışlarını benimkilere dikti. Bana duyduğu nefreti yüzünde görebiliyordum, gözlerine yansımıştı. Kendisiyle ve bana duyduğu açık, ahlaksız arzuyla savaş halindeydi.

"Burada olmamam gerekiyor," diye tekrarladı, neredeyse kendi kendine, gözlerimin içine bakarken anahtar kartı parmaklarının arasında ovuşturmaya devam . "Kimse bilmesin, kameralar ben buradayken gerçek zamanlı hareketleri görmesin diye bir sürü torpil yapmam, her şeyin yerini değiştirmem gerekti." Sesini daha da alçalttı ve "Yani bir süreliğine sadece sen ve ben varız" dedi.

Boğazım düğümlendi ve nefesimi kontrol etmeye çalışarak sertçe nefes verdim. Böyle bir adama herhangi bir korku göstermenin sadece durumu da kızıştıracaklarını, muhtemelen onu daha da tahrik edeceğini biliyordum.

"Sadece ben değilim, biliyorsun. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak eden başkaları da var..."

Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum ve bu durum kanımı dondurdu.

Birlikte oynayalım diye düşündüm. *Dövüşmeyeceğini düşünmesini sağla.* Tabii ki bu inandığım her şeye ters düşüyor, vücudumdaki her zerre isyan ediyordu.

Bana dokunmasını istemiyordum, saçımın bir tutamına bile. Birinin bana dokunması sanki derim kemiklerimden çekiliyormuş gibi iğrenç hissettiriyordu. Ve diğer elini omzuma koyduğunda, geçen ürpertiği gizleyemedim.

"Bunu sır olarak saklayacağız, değil mi?" Bu bir soru olarak ifade edilmedi.

Çünkü o da ben de onun ne isterse yapacağını biliyorduk. Yine de bundan bahsetmesi, burada benimle yakalanırsa işlerin onun için çok kötü olacağını düşünmememe neden oldu.

Hâlâ hiçbir şey söylemiyordum, nefes alış verişimi düzgün tutmaya çalışıyordum ama başarısız olduğumu biliyordum. Karanlık niyetinin kokusunu alabiliyordum, bana duyduğu şehvetin kokusunu alabiliyordum.

Ama beni *bu şekilde* ihlal etmesine izin veremezdim. Şu anda karşı koymak beni öldürse bile.

Sahip olduğum tüm güçle savaşırdım.

Elimi kaldırdım ve bakışları hareketi izlerken vücudunun gözle görülür bir şekilde gerildiğini gördüm. Devam etmeden önce sadece bir milisaniye donakaldım, elimi koyu sarı saçlarının arasından geçirdim, tırnaklarım düşük bir inilti onu terk edene kadar kafa derisini çizdi.

Bu küçük dokunuşun beni iğrendirdiğine, öğürecekmışim gibi hissettirecek kadar midemi bulandırdığına dair hiçbir dış duygu göstermedim.

Dudaklarının aralanmasını ve nefes alış verişinin hızlanıp güçlenmesini izledim. Parmaklarımı saçlarında biraz daha sıktım, kirpiklerimin arasından ona baktım ve kendimi gülümsemeye zorladım.

Ve sonra, gardını indirmişken ve sapkın şehvetinin kokusu havada asılı dururken, kafasını hücrenin parmaklıklarına doğru olabildiğince sert bir şekilde ittim.

Zaman durdu, kafatasının metale çarparken çıkardığı ses sağır edici, mide bulandırıcıydı. Gözleri büyüdü, dişleri birbirine çarptı ve korkunç bir hata yaptığımdan, gücümün onunkiyle kıyaslanamayacak kadar az olduğundan, işleri daha da kötüleştirdiğimden endişelendim.

Tüm bunlar birkaç saniye içinde gerçekleşmiş olsa da, bakışlarımız kilitli kaldığı için zaman yavaşlamış gibi hissediyordum.

Ama sonra kan kokusunu , gözlerinin yuvalarından fırlamasını, ağzının gevşemesini izledim ve sonra yere yığıldı, dizleri betona çarptı, üst bedeni de ona paralel hale geldi.

Orada durup onu alt ettiğim gerçeğine hayret edecek kadar aptal değildim. Çünkü bunun ne kadar hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İnsani ya da insani olmayan bir şekilde mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı hareket ederek, anahtar kartını kapıp hücreden dışarı fırlayacak kadar onunla birlikteydim. Kapıya varana kadar koridorda hızla ilerlerken artık kontrolümü kaybetmiş bir şekilde çılgınca nefes alıyordum.

Ağır plastik parçasını sensörün üzerinden geçirme ve kilidi açacak üç haneli kodu girme işlemini bilecek kadar çok kez girip çıkmalarını izlemiştim.

Kilit *tıkladı* ve kapıyı çekerek açtım, kendime odaklanmamı ve sakinleşmemi söyledim, böylece herhangi bir tehdidi algılayabilecektim.

Bu gelişigüzel "planımın" gerçekten işe yarayacağını düşünecek kadar aptal değildim. Ama denememek bir seçenek değildi.

Bu yüzden sola döndüm, ters yöne gitmiş olsam da fark etmeyeceğini biliyordum. Bir çıkış bulma şansım aynıydı ve her iki da bir labirentin içinde olacaktım.

Hızlı adımlarla yürürken bir elim cüruf taşlı duvarda duruyordu, çıplak ayaklarım sert ve soğuk zeminde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Başka hücre bloklarına çıktığını bildiğim kalın metal kapıların yanından geçtim.

Nefes nefese kaldığımı duyabiliyordum nefesimi kontrol etmek için ne yaparsam yapayım, şu anda saf adrenalinle çalışıyordum. Ter boncukları şakaklarımdan aşağı ve yüzümün yan tarafına doğru kayıyordu; kalbim hızla çarpıyordu ve vücudum kızarmıştı.

Bir köşeyi daha döndüğümde, iki yanında hücrelerin sıralandığı uzun bir koridorla karşılaştım. Orada bir an durdum, nefesimi tuttum, kimseyi görmedim ama yalnız olmadığımı biliyordum. O hücreleri dolduran Öteki Dünyalıların kokusunu alıyordum.

Soluma, geldiğim yere baktım. Başka bir yoldan gitmeyi deneyebilirdim, farklı dönüşler yapabilirdim ve bu yoldan gitme riskini göze alamazdım, bu da muhtemelen mahkûmların hırçınlaşmasına ve dikkat çekmesine neden olurdu. Ama bu , sadece ilerlemeye devam etmek istiyordum.

Bir kez daha yüzümü öne döndüğümde, tenimde bir sıkışma hissettim.

Parmaklarımı anahtar kartının etrafına sıkıştırarak dudaklarımı yaladım ve ilk adımı attım, sonra bir tane daha. Sonra kendime geldim ve endişelerimi bir kenara iterek koridorun ortasından ve hücrelerden uzak durdum, bakışlarımı yere diktim, böylece hiçbiriyle göz teması kurmadım.

Hücrelerin içinden gelen sesleri duydum ve D'nin bana güvenlik görüntülerini yeniden yönlendirdiğini, gardiyanların programlarının değiştirildiğinden emin olduğunu söylediğini kendime hatırlattım. Bu gece benim hücreme girmek için çok zahmete girmişti, şüphesiz iğrenç şeyler yapacak ve yakalanmayacaktı.

Hücrelerdeki diğer erkek yaratıkları hissedebiliyordum, erkekliklerinin, formlarına yapışan terin, boğucu öfke ve saldırganlıklarının kokusunu .

"Bir dişi kokusu alıyorum. Yumuşak, nazik... kırılabilir."

Solumdan gelen gırtlaktan, insanlık dışı ve gizemliydi. Bakmak için durmadım, sadece ayaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı ilerlemeye devam ettim.

Tam köşeyi dönmüş, özgür olduğum için rahat bir nefes almak üzereydim ki, iki insan muhafızın, iri yarı bir erkeği sürükleyerek bana doğru geldiğini görerek donakaldım.

Birbirleriyle usulca konuşurlarken başları öne eğikti, en sonda durduğumu fark etmemişlerdi. Sonra içlerinden biri başını kaldırdı ve bakışlarımız çarpıştı.

"Ne oluyor ?"

Keskin bir nefes aldım ve insanların arasına baktım. Artık durmuşlardı, ikisi de hâlâ erkeği tutuyordu. Kokusuna bakılırsa bir vampir olan Öteki Dünya yaratığının bileklerinde kelepçeler olduğunu fark ettim, metalin etrafında dönen dalgalı bir büyü görüntüsü vardı. Büyünün gücüyle yanan etinin kokusu burnuma geldi.

Vampir yavaşça başını kaldırdı ve bakışlarını benimkilere kilitledi. Gözlerindeki parlak bakış bana uyuşturulmuş olduğunu, koca vücudunun Meclis'in üzerimizde kullanmayı çok sevdiği büyü ve yatıştırıcılarla zayıfladığını söylüyordu.

Odağımı tekrar insanlara çevirdim. Hepimiz birbirimize bakarken muhafızların nutkunun tutulduğu, donup kaldıkları çok açıktı. Kimse hareket etmedi, kimse konuşmadı ve sadece birkaç dakika geçmesine rağmen sonsuzluk gibi geldi.

İçgüdüsel olarak bir adım geri attım ama duvar daha fazla geri çekilmemi engelledi. İnsanlardan biri tekrar küfretti ve işte o zaman tüm durum bir korku filmi ya da kabus gibi ortaya çıktı... Öteki Dünya erkeği hariç herkes için.

Vampir vahşileşmişti ve ben bu tür bir vahşeti sadece Odhran'ın yıllar önce beni almadan önce insanlarla savaştığı zaman görmüştüm.

Koridorun hemen aşağısındaki yaratıkların kükrediklerini ve çığlık attıklarını duyabiliyordum, kavgayı hissediyorlardı ve büyük olasılıkla kavgada yer almak istiyorlardı.

Ve tüm bu süre boyunca tek yapabildiğim orada dikilmek, sırtımı duvara dayamak, gözlerimi kocaman açmak ve kalbimin hızla çarpmasıydı. Kaç ya da savaş içgüdüünün devreye girmesi için dua ettim, çünkü bunu kimse için kolaylaştırmayı reddediyordum.

Yerimde donmuş bir halde vampirin iki insanı da parçalamasını izlerken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Etrafa saçılmış birkaç ceset parçası, yere ve duvarlara sıçramış kan vardı ama katliama rağmen erkek gözünü bana dikmişti.

Boğazımın arkasından korkmuş bir ses çıkardım ve kendimi duvara yasladım.

Eğildi, insanlardan birinden anahtar kartını kopardı ve kelepçelerin üzerinden geçirdi. Etrafını saran serap dağıldı ve kilit bir saniyeliğine açıldı, sonra da kararsızca yere düştü. Dişlerini sıkarak ve sivri dişlerini göstererek tısladı. Bilekleri kelepçelerden dolayı çiğ, kabarmış ve kömürleşmişti.

Sonra ilerledi, bana bir adım kala durdu.

Hiçbir şey söylemedi ama bakışları her anlatıyordu.

"Gel, dişi." Sesi gırtlaktan geliyordu, sertti. Sesini çok sık kullanmayan birini andırıyordu.

, şaşkınlık içimi dolduruyordu.

"Dişi," diye hırladı. "Eğer buradan eşinle birlikte çıkmak istiyorsan, gidelim."

Sözleri karşısında o kadar afallamıştım ki sadece gözlerimi kırıştırdım, ağzım kendiliğinden açılıp kapandı ama ağzımdan hiçbir kelime dökülmedi. "Eşim mi?" Odhran'ın nerede olduğunu biliyor muydu? Tereddüt etmeliydim, onu görme ihtimaliyle göğsümde bir umut kabarması hissetmeliydim.

Sıkıntıyla nefes verdi. "İşkence odalarından birinden çıkarılırken gardiyanların senin ve eşinin adını söyleyerek senin hakkında konuştuklarını duydum." Sert bir hırıltı duydu, gözleri kıpkırmızı oldu. "Eğer ona ulaşmak istiyorsan, nerede olduğunu biliyorum. Muhafızların nerede olduğunu bilmiyorum ve onlar içeri doluşmadan önce ne kadar zamanımız olduğunu da bilmiyorum. Hemen gitmeliyiz."

Sonra dönüp koridorda geri yürümeye başladı ve tüyler ürpertici sahneyi arkasında bıraktı.

Ona D'nin kameralar ve gardiyanların rotasyonunun değiştirilmesi hakkında söylediklerini anlatabilirdim. Ama kelimelerim boğazımda düğümlendi. Ona nasıl bu kadar kolay kurtulduğunu sormak istedim ve eğer bunu başından beri yapabildiyse, neden onu yakalamak için sürüklemelerine izin verdiğini.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi.

Ne olduğunu anlamadan kendimi hareket ederken, onu takip ederken buldum.

Ve önümdeki erkeği çevreleyen bu gerginlikle, aniden son derece sessizleşen iki yanımdaki hücrelere odaklanmadım bile.

Bu yaratıklar ondan korkuyor ve onun ne kadar tehlikeli ve ölümcül bir yırtıcı seziyorlar.

Onu takip ettiğim süre boyunca nefesimi tutuyormuşum gibi hissettim. Sanki her şeyi izliyormuş, ezberliyormuş gibi etrafı tanıyor gibiydi.

Onu bilinmeyene doğru takip ederken dehşet ve korkudan başka bir şey hissetmemeliydim. Ama Odhran'ı tekrar görebilmek için her şeyi göze alabilirdim.

"Kimsin sen?" O kadar alçak sesle fısıldadım ki yüksek sesle söyleyip söylemediğimi, beni duyup duymadığını bile bilmiyordum. Ve her ne kadar

Omzunun üzerinden sessizce beni duyduğunu onayladı, başka bir tepki vermedi.

Sadece bir dakika kadar yürümüştük ki elini uzattı, avuç içi bana dönüktü, sessiz bir şekilde durmamı istiyordu. Ve bir saniye sonra ön kolunu göğsüme bastırdı ve beni duvara doğru itti, öyle ani bir güçle ki ciğerlerimdeki hava dışarı fırladı.

Dokunuşu içimi tiksintiyle doldurdu ve hemen kolunu çekti. Dokunuşunun bana verdiği rahatsız edici hissi bilip bilmediğini merak ettim. Bana baktı ve parmağını dudaklarına götürmek için elini kaldırdı, bu sessiz olmam için evrensel bir işaretti. Bir an sonra alçak sesler .

Tırnaklarımı kül blokuna geçirdim ve tüm bu süre boyunca vampir bana baktı, soğukkanlılığı sakın ve rahattı, gözleri sanki bir şapka düşürmek için öldürmeye hazırmış gibi aralıklı olarak kırmızı yanıp sönüyordu.

İki insan erkeği yanımdan geçerken ikimiz de hareketsizdik, ben nefesimi tutuyordum, sırtları bize dönüktü ve alçak sesle konuşuyorlardı. İnsanların duyuları o kadar zayıftı ki, bir katilin kendilerinden sadece bir metre ötede durduğunu bile bilmiyorlardı.

Vampire tekrar baktım ve onun insanlara baktığını görebiliyordum. Onlara gitmeyi, boyunlarını kırmayı ve vücutlarındaki kanı boşaltmayı ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum. Ama dikkat çekmenin bizim yararımıza olmayacağını bilecek kadar kontrollüydü.

İnsanlar gittiğinde ve artık seslerini duyamadığımızda, tekrar onu takip etmemi işaret etti. Önce sola, sonra sağa dönerek ters yönde ilerledik ve sonunda büyük metal bir kapıya geldiğimizde vampir durdu, ortadaki küçük, telli pencere içeriden bir kesit gösteriyordu.

noktadan, odanın iki yanındaki hücreleri ve yürüme yolunun her bir noktasının ucuna yerleştirilmiş bir insanı görebiliyordum. Sertçe yutkundum çünkü vampir bana bakıp sırtıttığında bunun nasıl çok iyi biliyordum.

Kapıyı açmak için anahtar kartını kullandı ve tahmin edebileceğimden daha hızlı bir şekilde içeri girdi, önce kendisine en yakın muhafızın boynunu kırdı, sonra diğerinin boğazını kopardı. İçerideki gürültü

hücre bloğu, içeride kafeslenmiş yaratıklar şiddet ve kan dökme karşısında çılgına döndükçe on kat büyüdü.

"İçeride," diye seslendi vampir ve tereddütle içeri adım atmadan önce köşeye bir göz attım.

Yerdeki cesetlere ya da betona sıçrayan kana aldırış etmedim. Bir an orada durup vampirin hücreden geçişini ve her birinin kilidini açmak için anahtar kartını kullanışını izledim.

Kapılar kayarak açıldı ve devasa Öteki Dünya erkeklerinin serbest kalışını izlerken irkilen bir ses beni terk etti.

"Bu tarafa, kadın." Vampir hücre bloğunun sonuna kadar yürüdü ve son hapisanede durdu. Anahtar kartını kullandı ve bir saniye sonra kapı sürgüyle açıldı.

Odhran dışarı çıktığında nefesimi tuttum. Vampire bakarken başını yana eğmişti ve diğer erkek çenesini bana doğru eğdiğinde Odhran yavaşça başını çevirip bana baktı.

Donmuş bir an boyunca birbirimize baktık. Birkaç gün önce onu odada görmüş, çığlıklarını ve kükremelerini, bana zarar vermeyi bırakmaları için yalvarışlarını ve yakarışlarını duymuş olmama rağmen, şu anda farklı hissediyordum. Gerçek gibiydi. Bana umut verdi.

Yıllar içinde değişmiş, yaşlanmıştı. Artık acımasız bir yanı vardı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, çenesi sert ve kesikti, yanakları çukurlaşmıştı. Yüzünün bir tarafında onu daha da vahşi gösteren sivri bir yara izi vardı.

Ama tanrım, o şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz erkekti.

Ve sonra ona doğru koşuyordum, gerçekten özgür olmadığımızı, her an yakalanabileceğimizi veya öldürülebileceğimizi ya da vampir tarafından serbest bırakılan ve peşimizden gelecek olan pek çok tehlikeli Öteki Dünya yaratığını umursamadan.

Kendimi kollarına bıraktığımda Odhran'ın yüzündeki ifadenin değiştiğini gördüm. Beni kendine doğru çekti ve yerden kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım, kollarımı geniş omuzlarına doladım ve ağlarken yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm.

"Tanrılar... bu gerçek mi?" Galce mırıldanmaya başladı, sesi derin ve sertti, tüm vücudu titriyordu. Kollarını üzerimde sıkılaştırdı, bir elini sırtımın ortasına doğru kaydırđı ve yüzümü ona doğru tutmak için parmaklarını saçlarıma doladı. "Gerçekten burada benimle misin, genç kız?"

"Gerçek olup olmadığını bilmiyorum," dedim gözyaşlarımla arasında. "Ama eğer bir rüyaysa uyanmak istemiyorum." Şimdi yüzünü boynumun kenarına gömen oydu ve derin bir nefes aldığını duydum, alçak bir gümbürtü onu terk etti.

Sanki uzun zamandır burada duruyormuşuz, etrafımızda başka hiçbir şey yokmuş, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi hissediyordum. O tarlada sadece Odhran ve benim olduğumuzu, sıcak güneşin üzerimizde olduğunu ve tehlikenin çok ama çok uzaklarda olduğunu hayal ettim. Ama sadece bir saniyenin geçmiş olması gerektiğini biliyordum, bu an çok tehlikeli gerekliğimizde bir kırılma noktasıydı.

"Bu mutlu birleşmeyi bozmaktan nefret ediyorum ama ortalık karışmadan önce ikinizin de buradan siktir olup gitmesi gerekiyor."

Başımı kaldırıp vampire baktım ve onun Odhran'a baktığını gördüm. Etrafıma bakındım ve Öteki Dünya'nın pek çok farklı türünün kükreyerek volta attığını, bir şeyleri yok ettiğini ve farklı koridorlara doğru ilerlediğini görebiliyordum.

"Git, dişini al. Buradan uzaklaş."

"Sebastian, bizimle gel." Odhran'ın sesi sert ve güçlüydü. Benim apam.

Sebastian adındaki vampir başını salladı. "Bu orospu çocuğunu yakıp küllerinde yıkanacağım ve dişlerimi Tore adlı kişinin kemikleriyle temizleyeceğim." Vampir sırttı ve başını salona doğru eğdi. "Git, katliamı ve cesetleri takip et. Sizi dışarı çıkaracaklar."

Neler olup bittiğini ya da bunların nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama hiçbirini sorgulamayacaktım. Bunun için zamanımız yoktu ve ayrıntılar da umurumda değildi. Ölümden başka hiçbir şey beni durduramazdı.

Odhran bir süre Sebastian'a baktıktan sonra başını salladı, beni ayağına kaldırdı ve elini sıkıca elime doladı. "İyi şanslar. Hepsini yok et," dedi Odhran elini benimkine dolamadan önce ve koşmaya başladık.

Hızlı ve etkiliydi, beni yakın ama diğer yaratıklardan ve anarşiden uzak tutuyordu. Paneller parçalanıyor, pençeler kül bloklarına zahmetsizce saplanıyor, ışıklar ve kablolar sökülüp açığa çıkarılıyordu.

Tam sakinleştirme ve onları hizada tutan büyü olmadan, yaratıklar vahşi, acımasız ve sonunda intikamlarını alıyorlardı.

Tavandan sarkan ışıklar kırılmış, elektrik kabloları her sökülüş, açıkta kalan kablolardan kıvılcımlar saçılıyordu. Sıcaklığı hissedebiliyordum, yakınlarda bir yerde yanan ateşten çıkan yoğun duman mevcut oksijeni emiyordu.

Öteki Dünyalılar bu tesisi yerle bir edecek, içindeki herkesi öldürecek ve Sebastian'ın bunun Meclis'e öyle bir zarar vermesini sağlayacaktı ki, tüm organizasyon bunu planında hissedecekti.

Bağırışları ve insan kokularını duyabiliyorduk ve bir saniye sonra silahlarını kuşanmış bir muhafız sürüsü öne çıktı. Odhran beni arkasına itti ve kükreyerek Lycan'ının öne çıkmasını sağlamaya çalıştı.

Etrafını saran kimyasalların kokusunu hâlâ alabiliyordum ve son zamanlarda tam olarak yer değiştiremeyecek kadar sakinleştirici kullandıklarını biliyordum. Ama onları yok için canavarına ihtiyacı yoktu. Biraz zayıflamış olsa bile her birini yok edebilecek kadar güçlüydü.

Yaklaşan her insanın peşine düştü, silahlarını oyuncakmış gibi dağıttı. Odhran'dan gelen kan ve yıkım, katıksız güç nefes kesici ve hayranlık uyandırıcıydı.

Yolumuza çıkan herkesi öldürdükten sonra tekrar elimi tuttu ve ilerlemeye başladık.

Yıkılmakta olan bu binada, hücrelerde sıkışıp kalmış diğerlerini düşünmeden edemiyordum. Sebastian'ın birçoğunu hapisanelerinden çıkardığını görmüş olsam da, çok daha fazlası olduğunu da biliyordum. "Peki ya , hücrelerde sıkışıp kalanlar?"

Odhran başını salladı. "Zaman yok, genç kız. Benim tek derdim seni güvenli bir yere götürmek."

Zihnimde, onun haklı olduğunu, başka kimseye yardım etmek için zamanımız olmadığını, geri dönüp Öteki Dünya'yı özgürleştirmenin

Sebastian'ın yardım edemeyeceği yaratıklar kesinlikle bizim çöküşümüz olacaktı. Ama Tanrılar, kalbim kırıldı ve suçluluk duygusu içimi kapladı.

Böylece koştuk, sert ve hızlı, Odhran'ın eli benimkinde çok sıkı ve sıcaktı. O bir mengeneydi, bir bağdı. Her zaman bir çapa.

Bir köşeyi döndük ve Odhran kolunu uzatarak daha fazla yaklaşmamı engelledi. Vücudunun etrafına baktım ve gerçekleşen katliamın arasında çok tanıdık iki yüz görebildim.

Vox ve Bane. Angeliler ve iblis, tutsak olduğumuz yıllar boyunca birbirlerini boğazlamış olmalarına rağmen, şimdi tek bir güç merkezi olarak savaşıyorlardı.

Bir iblisin cesetlerin kafalarını koparıp atması ya da simsiyah gözleriyle öfkeli Angelis Vox'un pençe uçlu, oniks renkli kanatlarını kullanarak üzerine gelen muhafızların içini boşaltması kadar vahşî bir şey görmemiştim.

Kan bir gayzer gibi fışkırıyor, duvarları, tavanı ve yerleri kaplıyordu ama en çok da ortalığı kasıp kavururken sırttan iki Öteki Dünya erkeğini kaplıyordu.

"Tüm yapabildiğin bu mu iblis?" Vox kükredi, sonra başını arkaya eğip güldü, dişleri parlıyordu ve yüzünden göğsüne kan damlıyordu.

Bane hırladı, vücudu gözlerimin önünde kaslarla büyüyüp kalınlaşırken Vox'a hırladı, "Sen tam bir pisliksin. Eğer bu orospu çocuklarını öldürmekle uğraşmıyor olsaydım, kıcına tekme basardım." Ve sonra Bane ona orta parmağını gösterdi.

Bir muhafız arkadan gelip Banei bayıltmaya çalışacak kadar aptaldı ama gülümsemesinin genişlediğini görebiliyordum çünkü insanın orada olduğunu biliyordu. Pençeleri parmaklarından katlanarak çıkıyordu, siyah ve jilet uçlu. İblislerin onlardan zehir yayabileceğini biliyordum ve onları insanın yüzünde gezdirmesini, derisini ve kemiğini parçalamasını ve gözbebeklerini sanki bir üzümlerden başka bir şey değilmiş gibi koparmasını izledim.

Vox ve Bane dönüp bize baktılar, gözleri iblis taraflarından gelen o tehlikeli siyahtı. Sonra ikisi de sırttı. Odhran alçak bir uyarı hırıltısı çıkardı ve Bane kıkırdadı.

"Sakin ol kurt. Kana susamışlığımızı gidermek için öldürmeyi planladığımız bir ev dolusu orospu çocuğu varken sizin peşinizden gelmemize gerek yok." Bane bize baktı ve yüzünde garip bir ifadenin titreştiğini gördüm. Dişleri o kadar uzun ve kalındı ki ağzını tam olarak kapatamıyordu ama yine de ifadesi neredeyse... yumuşaktı. "Eşini al kurt. Onu bu cehennem çukurundan uzaklara götür."

"Ve çıkarken birkaç piçi öldürmeyi unutmayın," diye bağırdı Vox, sonra gülmeye başladı.

Odhran elimi tuttu ve başka bir şey söylemeden gitti.

Birkaç dönüş daha yaptık ve sonra... Tanrım, ay ışığını görebiliyordum, etrafımı saran temiz havanın kokusunu alabiliyordum.

Tökezledim ve Odhran beni üzereydi ama başımı salladım. "Hayır. Hayır, lütfen."

Ayaklarım çok acısa da beni taşımasına izin vermeyi reddettim. Bunu yapmalıydım, buradan tek başıma çıkmalıydım. Çok uzun zamandır bu anın hayalini kuruyordum.

"Neredeyse geldik, genç kız." Elini benimkinin etrafında sıktı, sesi hırçın, nefesi sertti.

Önümüzde, takip eden yangının dumanının kokusunu alabiliyordum. Kendi üzerine çökmeye başlayan yapının gürültüsünü duyabiliyordum. İnsanların ve Öteki Dünyalıların kükremeleri ve bağırıışları kulaklarımı dolduruyordu.

Ama ikimiz de arkamıza bakmadık.

Ve sonra büyük cumbalı kapıdan kurtulduk, duvarlar duman hasarı ile renklenmişti, yangın çerçeveyi yalıyordu.

Çıplak ayaklarım çakıl taşına çarptığında durmadık ve zaten hırpalanmış olan ayaklarımın tabanı acımasına rağmen, saf mutluluktan ağlamaya başladım.

"Lass-"

"Ben iyiyim. Ben iyiyim. Ben iyiyim." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken bu sözleri tekrar tekrar söylemeye devam ettim. "Ağlıyorum çünkü mutluyum." Bu sözleri hızlıca söyledim, çünkü güven tazelemeye olduğunu, benimle bir sorun olduğundan, içinde bulunduğumuz durumdan daha fazla bir şey olduğundan endişeleneceğini biliyordum.

Koşmaya devam ettik ve dönüp ona baktığımda, başardığımızı, gerçekten kaçtığımızı bilerek ona gülümsedim. Ona bir göz attım.

Aynı anda tesisin girişinde bir silah duyduğum, sanki gök gürültüsü kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle patlamıştı.

Bana bakarken Odhran'ın yüzünde korku dolu bir ifade gördüm. Kollarına düştüm, acı sonunda uyuşukluğumu, mutluluğumu bastırdı. Yan baktım ve vücudumu parçalayan kurşun yarasını gördüğümde boğuk bir ses çıkardım, kan sızmaya başladı ve beyaz elbisem boyunca yayıldı.

"Ah... Odhran," diye fısıldadım ve ağırlığımı tutmasına izin verdim. "Sonsuza mutlu olmaya çok yaklaştık."

Ağzının açık olduğunu gördüm, kükrediğini biliyordum ama sessizlikten başka bir şey duymadım. Sessizlik.

Kurdu yüzeye çıktı, tam gözlerim kapanırken irisleri mavi mavi parladı.

Bölüm

On



Odhran

Ide kendimi durduramazdım.

Onun kanını istiyordum, ellerimi kaplamasına ihtiyacım vardı. Kurdum intikam istiyordu.

Bunu yavaşlatmak için zamanım yoktu ama acıtacaktım. tek saf şeyi incitti ve bunun bedelini ödeyecek.

hayatıyla birlikte. Ve bir saniye sonra onun önündeydim, gözünü kırpmasına fırsat vermeden elimi boğazına doladım ve onu yerden kaldırdım.

Çırpındı... Tanrım, çırpındı ve bu içimdeki yırtıcıyı uyandırdı. Elimi pençeledi ve nefes nefese kaldı.

Merhamet olmayacaktı. Ben onun tanrısıydım ve hayatı benim ellerimde son bulacaktı.

Kurdumun hızla yükselmesine izin verdim, çenemin patlamaya başladığını ve canavarıma dönüşecek kadar yeniden hizalandığını hissettim ve sonra Larkin'in kolyesini koparıyor ve parmaklarımı narin mücevher parçasının etrafında kıvrıyordum. Sırıttım ve öylesine vahşi bir güçle soluk borusuna saldırdım ki kanı gayzer gibi fışkırdı.

Sıcak, vahşi kan yüzümü ve göğsümü kapladı ve kurduma arzuladığı ölümün bir benzerini verdi. Bu asla yeterli olmayacaktı ama Larkin'in yardıma ihtiyacı vardı.

Sadece saniyeler geçmişti ama kana susamışlığım geçici olarak giderilmişti.

Leşinin yere düşmesine izin verdim, eşimin yanına gidip onu kollarıma aldım ve hızlı koştum.

Bölüm ELeVen



Larkin

I kendimi bir rüyadaymışım gibi hissediyordum, gerçekliğin içinde ve dışındaydım. Işık parlamaları görebiliyor, ses patlamaları duyabiliyor ve alnımda sıcak ve ıslak bir şeyin hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Derin nefes almaya, etrafımdaki kokuları içime çekmeye çalıştım. neler olup bittiğini ve nerede olduğumu anlamama yardımcı oldu. Bir an için paniğe kapıldım çünkü etrafımdaki her şey çok karışıktı.

Ama sonra... sonra beni anında sakinleştiren bir koku aldım. Odhran.

Ona seslenmek istedim ama dilim çok kalın, boğazım çok sıkıydı. Kelimeleri oluşturmaya çalışmak çok zor görünüyordu.

Antiseptik kokusu alabiliyordum, yakınlarda yanan bir ateş ve başka bir şey, duyularımı karıncalandıran ve anılarımı çekmeye çalışan bir şey. Havadaki ıstırabı hissedebiliyordum, ağır bir endişe pelerini. . Kelimeleri seçemiyordum ama konuştuğunu duyabiliyordum, sesinin derin ve alçak tınısı bu acı dolu, kafa karıştırıcı zamanda beni rahatlatıyordu.

Adını söylemek istedim. Ona neyin yanlış olduğunu sormak istedim. Her şeyin gidip gitmediğini sormak istedim... Neden bu kadar acı çektiğimi.

Daha çok alçak sesle söylediği sözleri, ana dilinde konuşan derin ve yatıştırıcı sesini duydum. Ve her ne

Uzun zaman önce onunla geçirdiğim bir anın ötesinde, sesini her yerde tanıyabilirdim.

Onu anlayamadım, Galce kelimeleri yumuşaktı, sanki bana her şeyin gireceğini söylüyormuş gibi yumuşak bir ses tonu vardı.

"Odhran," dedim sonunda, çok kuru dudaklarımı ve çiğ boğazımı zorlayarak bu tek kelimeyi söyledim. Bir saniye sonra dudaklarıma bir şeyin bastırıldığını hissettim, ardından soğuk sıvı ağzıma ve boğazımdan aşağı kaydı.

Çok fazla yutkunup öksürdüğümde, "Sakin ol kızım," mırıldandı. Elinin ağırlığını yanağımda hissettim. Konuşmak için ağzımı açtım ama alçak sesle mırıldandı. "Sadece dinlen. Sadece iyileş. Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Sudan bir yudum daha aldım, tekrar öksürdüm, ağzımın kenarından su kaçtı. Anında oradaydı, ağzımı . Gözlerimi tamamen açmak, onu görmek istedim ama çok ağır hissettim. Çok ağır. Tüm vücudum sanki kurşun bir battaniye gibi örtmüştü. Çok zayıf ve yorgun olmasaydım paniğe kapılabılırdım.

Yine Galce konuşmaya başladı ve beni uykuya geri sürükleyen de bu sözler, dostumdan gelen o derin gümbürtü oldu.

Tekrar uyandıgımda, uzun bir zaman geçmiş gibi garip bir hisse kapıldım. Parçalar halinde hatırladığım şeyler bana rüya gibi geliyordu, tam olarak gerçek değillerdi. Ama belki de öyleydiler. Gözlerimi açtım ve görüşümün alışması ve netleşmesi uzun anlar aldı.

Zemine paralel uzanan beyaz badanalı kirişleri gösteren rustik yapıdaki tavana baktım. Kirişlerin rengi bana eskiden babam için sahilden topladığım dalgaların karaya attığı odunları hatırlattı.

Hemen hareket , sadece etrafıma ve vücuduma dikkat ettim.

Kuru dudaklarımı yaladım, kavrulmuş boğazıma karşı yutkundum ve sanki bir tarafım gibi hissettim, sanki biri bir bıçak almış ve beni kesip açmış gibi.

Yatakta hafifçe kıpırdandım ve yakıcı acı beni sardığında anında tısladım. Dondum ve gözlerimi kapadım, sadece nefes alıyordum. Acıyla pek çok kez başa çıkmıştım. Bununla da başa çıkabilirdim.

Yumuşak bir yataktaydım. Battaniyeler belirsiz lavanta kokuyordu ama bu yapay kokuydu. Diğer kokuları gözden geçirdim ve ev özlemiyle gözlerimi kapamama neden olan bir tanesini seçtim.

Saudade.

Tuzlu su kokusu aldım.

Saçımın bir tutamı omzumun üzerinden sarkıyordu ve başımı ona doğru çevirip derin derin içime çektim. Saç telleri okyanus gibi kokuyordu. Tanrım, denizi koklamayalı çok uzun zaman olmuştu.

Gözlerimi açtığımda gülümsediğimi fark ettim. Ve ağladığımı. Vücudumu hareket ettirmeden ve o acıyı tekrar hissetmeden odanın etrafına bakabildiğim kadar baktım.

Oda gecenin karanlığına gömülmüştü, kısmen kapalı perdelerin arasından bir parça ay ışığı sızıyordu. Bir tarafta bir şifonyer ve hemen yanında bir kapı vardı. Onun karşısında da başka bir kapı vardı.

Olanlara dair anılar - tesisten kaçış, Odhran ve benim koşuşumuz ve sonra kurtulduğumuz an, girişe baktığımda D'nin bana doğrultulmuş bir silahla orada dikildiğini gördüğüm an. Hepsi zihnimde bir makara gibi oynadı.

Acı vardı. Ve sonra hiçbir şey yoktu.

Kapılardan biri açıldı ve baktım ki Odhran elinde bir bardak suyla içeri giriyor. Beni görünce dondu kaldı, burun delikleri açıldı ve boştaki eli göğsüne gitti. Tam kalbinin üzerine.

", sevgilim."

Sesi o kadar netti ki, İskoç aksanı kelimelerin arasına kalın bir şekilde yayılmıştı.

Yanıma geldi ve bir bardak suyu yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koydu. "Çok kötü yaralanmışsın, Larkin." İri vücudu gölgelerle örtülüydü ama denizin vahşi kokusuyla karışmış kokusu etrafına yayılmıştı. Hayatımda vücuduma aldığım en muhteşem kokuydu bu.

Yavaşça yatağın kenarına oturdu, ağırlığından şilte hafifçe gıcırdıyordu. Elim avuçlarının arasına aldığı anda, susuzluktan başka nedenlerle boğazımın düğümlendiğini hissettim.

"Bu gerçek mi?" diye sordum. "Rüya görmüyor muyum?" Gzyaşılarımı kırıpııııırdım, çünkü tüm bunların bir hayal olmasından, ilk yakalandığımda gördüğüm birçok rüyadan biri olmasından korkuyordum.

Uyandığıımı, nefes nefese kaldığıımı, havayı tuttuğumu, Odhran için, ailem için... zgrlk için ağıladığımı hatırladım.

Odhran bir elini kaldırdı ve parmaklarını alnımda hafifçe gezdirerek saçlarımı yüzümün kenarına doğru itti. "Evet, tatlım. Bu gerçek ve sen güvendesin."

Kendimi onun dokunuşuna doğru eğilirken buldum ve oda karanlık olmasına, görüşüm acıdan hâlâ bulanık olmasına rağmen, gülümserken dudaklarının nasıl kıvrıldığını görebiliyordum.

"Ne kadarını hatırlıyorsun?"

Cevap vermeden önce sorusuna odaklanmak için kendime birkaç saniye verdim. "Vurulana kadar olan her şeyi hatırlıyorum." Sanki Odhran düşüncelerimin nereye gittiğini biliyormuş gibi göğsünün ortasından derin bir gümbürtü geldi ve başını yavaşça salladı.

"Endişelenme. O piçin icabına bakıldı ve bir daha asla sana zarar veremeyecek." Son kısmı hırlayarak söyledi, kontrolünü sağlamadan önce gözleri kısa bir süreliğine mavi parladı. "lmn uzatmak, yavaş ve acılı olmasını sağlamak istedim." Sanki yapmak istediğ onca şeyi düşünüyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Ama yaralıydın. Seni oradan çıkarıp güvenli bir yere gtrmeliydim."

Dudaklarımı yaladım. D'nin ne kadar çok ya da az acı ektiğ önemli değildi. O ölmüştü ve tek buydu.

"Peki ya tesis?" Sesim günlerdir kullanmadığım için przlyd, boğazım acıyordu. Meclis'in pençeleri arasında geçirdiğim zamanın anıları zihnimde canlanırken kelimelerim son kısımda takıldı. *Tanrılar, gerçekten zgr mym? Gerçekten mi?* "Peki Meclis-" İsmi yüksek sesle söylemeyi bile bitiremedim.

"Şşşt." Odhran parmaklarını alnımda ve şakaklarımda gezdirmeye devam etti. "Her şey yolunda."

Cevap vermem bir saniye sürdü, geçmişin dehşetinin sesimi titretmediğinden emin olana kadar bekledim. "Peki ya Sebastian? Bu işi halledeceğini, onları mahvedeceğini söyledi. Başardı mı? Kurtulmayı başardı mı?"

Odhran gülümsedi ve dudaklarını alnıma bastırmak için eğildi. Geri çekilmeden önce derin bir nefes aldığını duydum.

"Sebastian ve serbest bıraktığı Öteki Dünyalıların geri kalanı tesisi yok etti. Ve son duyduğuma göre tüm insanları da."

Göğsümde bir şeylerin yandığını hissettim. Korku değildi, endişe de değildi. Umuda yakın bir şeydi, acı veren bir zevkti. Yine de herhangi bir şeyin o şeytani varlığı sona erdirebileceğini düşünmenin aptallık olduğunu biliyordum. Biliyordum ki, bu tek tesis yok edilse bile, bu tüm örgütü durdurmayacaktı. Dünyanın dört bir yanına yerleştirilmiş yerleri olduğundan emindim.

"Gerçek olmaktan asla çıkmayacaklar, en azından öngörülebilir bir gelecekte. Çok uzun zamandır buradalar ve kökleri çok derinlerde," dedi Odhran sonunda. "Ama Amerikan Vampir Klanı'nın lideri Adryan'la konuşan kralımdan duyduğuma göre, hem vampirlerden hem de Lycan'lardan ve birçok Öteki Dünya grubunun müttefiklerinden konvoylar dünyanın dört bir yanına doğru yola çıkmaya başlamış bile. Bu çağ, Öteki Dünya'nın Meclis'i avladığı çağdır."

"Ama Sebastian iyi mi?" Tekrarladım. O benim hayatımı kurtarmıştı ve benim ve diğerleri için her şeyi riske attıktan sonra kurtulamayacağı endişesi beni onun iyi olduğunu bilmek için endişelendiriyordu.

Odhran uzun süre sessiz kaldı, çok uzun süre ve karnımda bir korku hissettim.

"Dışarı çıkmayı başaramadı." Bunu bir soru gibi ifade etmedim.

"Bilmiyorum kızım. Kaçtıktan ve kralım Banner'la iletişime geçtikten sonra vampirden kimsenin haber almadığını öğrendim, lideri ve kuzeni Adryan'ın bile. Yaşıyor mu, öldü mü bilmiyoruz."

Ne diyeceğimi, nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Ama," dedi Odhran ve ben nefesimi tuttum, "Sebastian'ın öldüğünü sanmıyorum. O ..." Boğazını temizledi. "Kaba konuşmam için özür dilerim, tatlım."

Bir kahkaha patlaması beni terk etti. Yaşadığımız onca şeyden sonra, küfür en az rahatsız edici şeydi.

"Vampir dirençlidir, inanılmaz derecede güçlüdür ve ahlaki bir pusulası ya da duyguları yoktur. Muhtemelen hepimizden daha uzun yaşayacak."

İçimi bir rahatlama dalgasının kapladığını hissettim ve başımı salladım.

Uzun saniyeler boyunca öylece sessizce oturduk ve sonra Odhran inledi. "Ah, kızım. Gerçekten burada benimle olduğuna, bunca zaman sonra nihayet sana kavuştuğuma asla inanamayacağım." Eğildi ve beni alnımdan bir kez daha öptü, bir eli yanağımı kavradı, kokumu içine çekerken çıkardığı ses kafamı doldurdu. "Seni neyin daha iyi hissettireceğini biliyorum."

Ben daha ne olduğunu soramadan ayağa kalkmış ve pencereye doğru yönelmişti. Pencereyi açtığında ve esintinin odanın içine girip beni sardığını hissettiğimde dudaklarımda bir gülümseme oluştu.

Havadaki tuzun kokusunu aldım ve kıyıya vuran dalgaların sesini duydum. Okyanusa yakındık. Çok yakındık.

Odhran'a odaklandım. "Ne kadar zaman ...?" Kelimeleri söylemeye çalışırken boğazım düğümlendi. Ama ne demek istediğimi vurgulamama gerek yoktu. O biliyordu. Tıpkı tüm düşüncelerimi biliyor gibi görüldüğü gibi, çok etkileyici olduğum için değil, inkar edilemez bir şekilde bağlantılı olduğumuz için.

Bir an sonra yatağa dönmüş ve yanıma oturmuştu. Elinin sardığını hissettim ve uzun dakikalar boyunca orada oturduk, okyanus havasının kokusu ve pencereden içeri giren dalgaların sesi odayı dolduruyordu.

"Sen vurulduktan ve ben tehdidi ortadan kaldırdıktan sonra panikledim. Seni nereye götüreceğimi bilmiyordum, çünkü nerede olduğumuzu bilmiyordum." Boştaki elini yüzünde gezdirdi.

Baygın olduğumdan beri tıraş olduğunu fark ettim. Kalın sakalları gitmiş, yerine onu benim için daha da çekici kılan kirli sakalları gelmişti.

"Neredeyiz biz?"

"İrlanda." Bir elini başımın üzerinde gezdirdi ve ben yüzümü buruşturdum, saç telleri bile acı veriyordu. "Özür dilerim, tatlım." Sesinin alçak gürültüsü ve içindeki endişe, onun önünde herhangi bir acı gösterdiğim için anında kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Eşim olduğu için bunun onu incitmiş olması gerektiğini biliyordum.

"Ben iyiyim. Aldığım onca yaradan sonra buna alışkın olduğumu düşünebilirsiniz..." Çenesinin sıkıldığını gördüğümde sözlerim yarım kaldı,

Gözlerinin mavi mavi parlamasını izledim ve onu terk eden ölümcül hırıltıyı duydum. "Ben iyiyim," diye tekrarladım ve ona ikna edici olduğunu umduğum bir gülümseme verdim. "Tesis İrlanda'da mıydı?" Konuyu değiştirdim.

Gözlerini kapattı ve burnundan nefes verdi. Uzun saniyeler sonra nihayet bana tekrar baktı, daha kontrollü görünüyordu. "Evet. Seninle yaralı olarak seyahat edemem ama güvende olacağımız kadar uzaktayız. Çok uzaktayız, hayatım. Sonra, yarayı değerlendirdim ve kurşunun temiz bir şekilde için tanrılara şükrettim. Ama yine de tıbbi malzemelerim ve yardım isteyebileceğim kimsem yoktu." Açık pencereye baktı. "Ama okyanusa yakındık. Kokusunu alabiliyordum, bu yüzden gelen tek şeyi yaptım." Bir kez daha baktı. "Seni suya götürdüm ve bir sonraki adımı bulana kadar yardım etmesi için dua ."

İkimiz de uzun süre sessizlik içinde oturduk, ama bu gergin ya da zoraki bir sessizlik değildi; insanın düşünebileceği, her şey üzerine kafa yorabileceği türden bir sessizlikti. Odhran'ın vücudundaki gerginlikten ikimizin de muhtemelen düşünmemesini tercih ettiğimiz şeyleri düşündüğü çok açıktı.

"Yoluma devam etmeden önce sadece bir gün küçük hanlarda kaldım, iyileşmek için suya girebilmek için kıyıya yakın durdum." Bir elini koyu sarı saçlarının üzerinde gezdirerek kısa tutamları karıştırdı ve onu neredeyse çocuksu bir görünüme büründürdü. "Banner'la bağlantıya geçip hesaplarıma ve fonlarıma erişebildiğimde, seninle ilgilenmek için gerekli malzemeleri edindiğimde, bu kulübeyi buldum ve günlerdir burada saklanıyoruz, dinlenmen ve iyileşmen için sana zaman tanıyoruz."

"Teşekkür ederim," fısıldadım ve yüz ifadesinde beni ürküten bir sertlik vardı.

"Bana teşekkür etmemelisin. Başarısız oldum-" Boğazını temizledi. "Seni hayal kırıklığına . Kendimi asla affetmeyeceğim. Seni almalarına izin verdiğim için, sana yaptıkları tüm o korkunç şeyler için kendimi asla affetmeyeceğim." Nefes verdi ve ben başımı salladım. "Kendimi asla affedemem ama hayatımın geri kalanını kefaret ödeyerek geçirebilir ve eşim için değerli bir erkek olduğumu sana gösterebilirim."

Gözyaşlarımdan yanaklarımdan aşağı süzülüğünü hissedene kadar ağladığımı fark etmemiştim. Başparmağıyla gözyaşlarımı sildi ve sonra

kederimi yalamak için ağzına götürdü.

"Bu senin hatan değil. Onlardan başka kimsenin suçu değil." Elbette sözlerimin kulak ardı edildiğini biliyordum. Bunca zamandır kendini hırpalayıp duruyordu. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey onu aksi yönde ikna edemezdi. Bu yüzden ona kırılmadığımı ve onunla, kendimle mutlu bir hayat sürebileceğimi göstermem gerekiyordu.

Yan tarafıma baktım ve bu yeni acının en yoğun şekilde yerleştiği yerde, Meclis'teyken aldığım damgayı gördüm. Boşta kalan elimle üzerimdeki gömleği kaldırdım; Odhran koktuğunu yeni fark ettiğim ve onun olduğu için beni bütünüyle yutan bir gömlekti bu.

Yan tarafım ortaya çıktığında, canlı bir şekilde hatırladığım eski izi gördüm. Sargıyı nazikçe çıkarmaya çalıştım.

"İşte, izin " Sesi hırçındı ve ona baktığımda Meclis'in etime işlenmiş hilal ve yıldız amblemine baktığını gördüm. Gözleri mavi mavi parladı, çenesi sıkıca kilitlendi ve sertçe nefes alırken burun deliklerini genişletti.

Gözlerini bir saniyeliğine kapattı ve tekrar açtığında daha kontrollü olduğunu görebiliyordum. Kurşun yarasını ortaya çıkarmak için bandı ve gazlı bezi çıkarırken dokunuşu yumuşaktı.

İyileşmekte olan dairesel yaraya baktım ve içimden küçük bir kahkaha yükseldi.

"Lass?" Sesinde açık bir şaşkınlık ve endişe vardı.

"Bu kadar acı veren bir şey için bu kadar küçük olduğuna inanamıyorum." Sessizlikle karşılaştığımda Odhran'a baktım. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve sonunda dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Benim tatlı, yumuşak kalpli kızım karanlıkta mizah bulabilir." Sesi derin ve sıkıydı ama gülümsemesi hâlâ yerindeydi.

Eğer şu anda ölseydim, okyanus havası odayı doldururken, dalgaların sesi beni rahatlatırken ve eşimi bu kadar yakınımda hissederken, onun dokunuşu bu kadar sağlam ve *doğruyken*, mutlu bir şekilde öldürdüm.

Bandajı düzeltti, gömleğimi tekrar aşağı çekti ve üzerimi battaniyeyle örttü. Doğal su kaynaklarının iyileştirici özelliklerine sahip olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve buna aç olduğumu biliyordum. Bunun için can atıyordum. Ve su iyileştirici olmasına rağmen,

Bir mucize değildi, sihirle bağlanmamıştı. Hâlâ acı vardı, hâlâ zayıflık vardı. Kesinlikle yaralı olacaktım. Ama hayatta olacaktım ve önemli olan tek şey de buydu.

"Birkaç gündür bir girip bir çıkıyorsun. Yutkunabilecek kadar kendindeyken biraz et suyu vermeyi başardım, yaranın temiz olduğundan emin oldum, kirli giysilerini çıkardım ve gömleğimi giydirdim." Gözlerini hızla kaçırdı ve yutkunurken boğazının düğümlenmesini izledim. "Eğer uygunsuz davrandığımdan endişeleniyorsan-"

"-Asla." Devam etmeden önce bana bakmasını bekledim. "Onurlu ve centilmen biri olduğumu biliyorum." Elini sıkma sırası bendeydi. "Beni incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum."

Boğazını tekrar temizledi ve söylemeye cesaret edersem... utangaç görünüyordu. Hafifçe güldüm.

"Bu sese bayılıyorum," dedi ve kahkahalarım sesindeki net sıcaklıkla söndü. "Hiçbir şey senin sesin kadar tatlı gelmiyor."

Ah kalbim.

"Sırada ne var? İyileştiğimde ve burada olmak zorunda olmadığımızda ne olacak?"

"Sizi ailenizin evine götüreceğim ama, lass-"

"Biliyorum," diyerek sözünü kestim. "Artık orada olmadıklarını biliyorum. Bunu kalbimde hissedebiliyorum, yıllardır hissediyorum. Ama yine de gitmek istiyorum."

Başını salladı, yüzünde sert bir ifade vardı. "Ondan sonra İskoçya'ya gideceğiz."

"İskoçya'da ne var?"

Gözleri mavi mavi parlıyordu ama korkmuyordum. İçindeki hayvanın hiçbir şeyin beni incitmesine izin vermeyeceğini bildiğim için kendimi korunmuş ve güvende hissediyordum. Bunu yüzünde görebiliyor, havada kokusunu alabiliyordum ve bana ihanet etmiş gibi hissetmektense ölmeyi tercih edeceğini biliyordum.

Yüzüne baktım, üzerindeki sivri yara izini gördüm, uzun zaman önce bu yarayı nasıl aldığını, nasıl cesurca ve kararlılıkla savaştığını hatırladım.

"Ev, sevgilim. Ev, İskoçya'da olan şeydir."

Bölüm TWELVe



Larkin

"**H** Evim, sevgilim. Ev, İskoçya'da olan şeydir."
"Peki ya evimin başka bir yer olmasını istersem?"
Eğildi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı, dudakları benimkinden kıl payı uzakta. "Ev senin olduğun yerdir. Nereye gidersen, peşinden gelirim."

İki gece önce söylediklerini, dünyanın öbür ucuna gitmek istesem onun da peşimden geleceğini düşündüm ve kalbim göğsümde acıyla çarptı.

O konuşmadan sonraki günlerim Odhran'ın yaramla ilgilenmesi ve yeterince yiyip içtiğimden emin olmasıyla yatakta dinlenerek geçti.

Sabahları ve akşamları beni okyanusa götürür, suya girip bizi göğsüme kadar batırırken tüm zaman boyunca bana sarılmakta ısrar ederdi.

Suyun içindeyken beni asla acele ettirmezdi ve suyun nazik hareketlerle etrafımda dolandığını hissettiğimde kendimi her zaman bir tür transa geçerken bulurdum. Her geçen gün gücümün yavaş yavaş arttığını hissettim.

Nefes verdim, dostumu düşündüm. Hep onu düşünürdüm. Yirmi dakika önce yatak odasından ayrılmıştı ve beni

Akşam yemeği, içmeye çalıştığım et suyundan daha doyurucu bir şey.

Bana gösterdiği ilgi karşısında kendimi biraz tuhaf hissetmekten alıkoyamadım; bu ilgiyi *ondan* gördüğüm için değil, o kadar uzun süredir nezaket göstermediğim için kendimi biraz şaşkın ve rahatsız hissetmeme neden olduğu için.

Bir parçam bunu hak etmediğimi düşünüyordu ve bunun tamamen Meclis yüzünden olduğunu biliyordum. Bunları düşünmem için zihnimi ve duygularımı çarpıtmışlardı. Ancak bunu bilsem bile, zihnimin şu anda nasıl çalıştığını değıştirmede.

Odhran'a geri döndüğümde, içimde büyüyen o boşluğu dolduracağını düşünmüştüm, hayal etmişim. acının sonunda yok olmasını sağlayacaktı.

Yavaşça, nazikçe yataktan kalktım, yan tarafım çekilip protesto ederken tısladım. Üzerimdeki Odhran'ın gömleğini kaldırdım, kumaş parmaklarımın arasında yumuşacıktı. Alt kısmını burnuma götürdüm ve derin derin içime çektim, gözlerimi kapattım, içime huzur ve sıcaklık olduğunu hissettim.

Uzun zamandır evimin Odhran'ın yanı olduğunu hayal ediyor, açıklıkta onunla otururken hissettiğim o duygunun çıkarıyordum. Ama şimdi buradayken, birlikteyken, tek düşünebildiğim tesisteki zamanımdı, o hücrede volta atarken, o acıyı hissederken. Çok fazla acı.

Gözlerimi açtım ve yarama baktım, artık bir bandajla kaplı değildi, deri artık buruşuk kırmızı bir yara izinden başka bir şey değildi. Odhran'ın duvarın diğer tarafında hareket ettiğini duyabiliyordum ve kendimi yataktan kalkıp yavaşça pencereye doğru yürürken buldum. Havanın değışmesine ve sıcaklığın düşmesine rağmen pencereyi açık bırakmasını rica etmişim.

Bir omzumu pencerenin çerçevesine yasladım ve kollarımı göbeğime dolayarak okyanusa baktım. Yatak odasının penceresi doğrudan sahili görüyordu ve dalgaların kayalık kıyıya çarpışını izliyordum. Bir fırtına geliyordu ve hızla yaklaşıyordu; tepemde karanlık, öfkeli bulutlar dolaşıyor ve havada acı bir serinlik vardı.

Bir esinti geçerken gözlerimi kapattım. Tenim ve saçlarım tuzlu su gibi kokuyordu ve derin derin içime çektim. Gözlerimi açtığımda

Odhran'ın odaya girdiğini hissetti.

"Yatağında olmalısın, genç kız." Yatağa doğru yürüdü ve tepsiyi yere bıraktıktan sonra yanıma geldi, iki elini kaldırarak yüzümün iki yanını kavradı. Yüzüne bakabilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım, dostum o kadar uzun ve büyüktü ki, hayattan daha büyüktü.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Yatmaktan yorulmuştum ve kendimi çok daha iyi hissediyorum. Senin sayende."

"Biliyorum. Sadece senin için endişeleniyorum." Eğildi, alnını alnıma dayadı ve derin nefes alıp yavaşça verirken gözlerini kapattı. "Geri dönmek beni iki kat daha korumacı yaptı. Seni gözümün önünden ayırmak bile beni endişelendiriyor ve kurdumun şeytanlaşmasına neden oluyor."

Sırıttım, "lanet" kelimesini telaffuz edişine bayıldım. İskoç aksanıyla konuşması beni gerçekten etkilemişti.

Ellerimi kaldırıp onunkilerin üzerine koydum ve tenindeki küçük yara izlerini hissettim. O bir savaşçıydı ve girdiği savaşlar bir harita gibi teninin üzerinde gösteriliyordu; bu da gücünün bir kanıtı olmakla birlikte, tanıdığım en güçlü erkek olsa bile zarar görebileceğini de kanıtlıyordu.

Ellerini yanaklarımdan boynuma doğru kaydırды ve parmaklarını nazikçe omuzlarıma doğru kıvrды. Eğildi ve dilinin ucunu az önce ellerinden biriyle açtığı yoldan aşağı doğru sürükledi ve yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. Derin bir nefes aldığını duydum, zevk ve memnuniyetten kaynaklandığını bildiğim bu alçak ses onu terk ediyordu.

Uzun dakikalar boyunca sadece beni kokladı, dudaklarını nabız noktamın üzerinde hafifçe ileri geri gezdirdi ve vücudumda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Gözlerimi kapattım ve sadece onun hissinin tadını çıkardım, yanaklarını ve çenesini kaplayan sıyrıklardan ürperdim, bu sıyrık hayatımda sadece bir kez hissettiğim arzu dallarını kıvılcımlandırdı.

Onunla birlikte.

Yumuşak bir inilti beni terk etti ve başımın daha da yana düşmesine izin vererek ona daha iyi erişim sağladım. İnledi ve Galce mırıldanarak boynumla omzumun birleştiği noktayı öpmeye başladı,

Derin sözleri bacaklarımın arasına yerleşmeden önce içimde bir sıcaklık yarattı.

"Benim kızım. Benim Larkin'im," diye tekrar inledi ve uzun köpek dişlerini omzumun hassas derisinde nazikçe gezdirdi.

Ancak içgüdüsel olarak gerildiğimde, o anda hissettiğim tüm zevk ve mutluluk benden alındığında, bu ihtiyaç bir kenara itildi. O hücredeki halim gözümün önüne geldi, orada geçirdiğim zamanın acı kalıntıları kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu. Kalbim hızlandı ve boncuk boncuk terler şakaklarımı kaplamaya başladı.

Ve tabii ki Odhran bendeki değişimi hissetti, çünkü bir adım geri çekildi. Meclis'le birlikte olma düşüncelerini zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Artık güvendeydim. Artık güvendeydim. *Artık güvendeydim.*

Bana dokunamazlardı. Burada dostumla birlikteydim ve o beni koruyacaktı.

Odhran'ın bir eli hâlâ yanağımdaydı, diğer eli ise boğazımın kenarından hafifçe kıvrılmıştı. Kaşları aşağıya doğru çekilmiş, burun delikleri açılmış ve çenesi sıkıca kenetlenmişti.

"Larkin, kızım..." Sesi kalın ve acı doluydu. "Sen... Benden korkuyor musun?"

Gözlerimi sıkarak kapattım ve başımı salladım, öne doğru eğildim ve alnımı göğsünün ortasına yasladım. Uzun dakikalar boyunca hiçbir şey söylemedim, o başımın arkasını kavrayıp bana sarılırken ben sadece o pozisyonda kaldım.

Anılarım ve korkum beni aşağı çekmeye, o karanlık, kirli ve çirkin yere geri götürmeye çalıştı. Beni cehennemde tutmaya çalıştı.

"sen değilsin," diye fısıldadım ve gömleğine sarıldım, gözlerimin dolduğunu hissettim. Korkutucu bir an için, kırıldığımdan emindim, kaçmamızın üzerinden sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, hiçbir zaman ruhumun tamamında oluşan hasarı iyileştiremezdi.

Cevap vermedi ve bana başka bir şey söyletmedi. Kollarını nazikçe bedenime doladı ve bana sarılmaya devam etti. Uzun süre bu şekilde durduk, sonunda geri çekildim ve yüzüne baktım, tüm kırılganlığımı ve korkumu gösterdim.

hissettim. Çünkü bunu saklamayacaktım. Orada değilmiş gibi davranamazdım, en azından Odhran'dan.

Bana gülümsemesi yumuşak ve nazikti ve yatağa gitmemi işaret ettiğinde hiçbir şey söylemedim ve itaat ettim.

İkimiz de yatağa oturduk ve beni elinden beslemeye başladı, sessizlik ve güçlü varlığı hoş bir arkadaştı.

Kaderin bana Odhran'ı verecek kadar acımasız olmamasını umuyordum, sadece aramızdaki bu duvarı asla huzur bulamayalım diye .

Elbette bunca zaman sonra mutlu olmayı hak .

CHapTer

THIrTeen



Larkin

T Dışarıda fırtına şiddetleniyordu, öfkeli ve gürültülü, dünyaya güçlü, kuvvetli ve her şeyi tüketen olduğunu gösteriyordu.

Elektrik yarım saat boyunca gidip geldi.

Sonunda karanlığa gömülmüştük. Ve şimdi oturma odasındaki kanepede oturuyordum, Odhran'ın ocakta yaktığı ateş kükrüyordu, odak noktam rafta bulduğum bir kitaptı.

Ama kelimelere dikkat etmiyordum, gözlerim hiçbir şey anlamadan cümlelerin üzerinde geziniyordu. Bana sarıldığında, boynumu öptüğünde ve arzu içimi öyle hızlı ve sert yaladığında nasıl tepki verdiğimi düşünüp duruyordum, hiç bitmesini istemiyordum.

Gözlerimi ateşten ayırıp dostuma baktım. Deri koltuğunda arkasına yaslanmıştı, viski kadehi kolçağın üzerinde dengede duruyordu ve parmakları kadehin etrafında kıvrılmıştı. Odak noktası benim üzerimdeydi ve gölgeler yüzünde oynaşüyor, ışık titreşimleri erkeksi açıları daha keskin gösteriyordu.

Bana küçük bir gülümseme verdi ve onun da benimle aynı şeyleri düşünüp düşünmediğini merak ettim. Çünkü daha önce paniklemiş olsam bile, iyi hissettirmişti ve zihnim bu işi benim için yapmış olsa bile bitmesini istememiştim.

"Nasıl hissediyorsun, genç kız?"

Dudaklarımı yaladım ve bakışlarının ağızıma nasıl düştüğünü ya da göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü kaçırmadım.

"Ben iyiyim." *Olmak zorundayım.*

Yüzündeki endişeyi görebiliyordum ve az önceki gibi tepki vermeme neden olanın o değil, *ben* söylememin endişesini hiçbir şekilde hafifletmeyeceğini biliyordum.

Sürekli bende bir şeylerin çok yanlış olduğunu, asla tamir edilemeyecek, asla bir araya getirilemeyecek kadar bozuk olduğunu düşünüp durdum.

Ben bundan daha güçlüyüm. Korkularımdan daha güçlüyüm.

Kitabı yere bıraktım ve yavaşça ayağa kalktım. Üzerimdeki gömlek Odhran'ındı ve dizlerime kadar sarkıyordu; bir çift kalın yün çorap giymiştim ve gömleğin etekleri tarafından yutulacak şekilde yukarı çekilmişlerdi.

Bana şehirdeki küçük bir butikten birkaç parça kıyafet almış olmasına rağmen, kendimi hala onun gömleklerini ve çoraplarını giyerken buluyordum. Bu beni ona daha yakın hissettiriyordu.

Ona doğru yürüdüğümde, yan tarafımdaki yaradan kalan acı sızıları arka planda kayboldu. Parmaklarının bardağın etrafında sıkışmasını izledim, yutkunurken boğazının hareket ettiğini gördüm. Hüznün sarsılmaz ağırlığının aniden içime dolduğunu hissettim.

Önünde durduğumda başını arkaya eğdi ve bana baktı, gözleri kapalıydı, içtiği viskinin dumanı üzerine sinen karanlık ve vahşi kokuyla karışıyordu. Karnım çırpındı ve arzu bir kez içime işledi.

Onu istedim.

"Larkin?" Sesi boğuk bir gürültüydü.

Korkmaktan yorulmuştum. Beni bilinmeyene bağlayan korkudan bıkmıştım. Odhran'ın bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Bana sadece yumuşak dokunuşlar ve tatlı öpücükler vereceğini biliyordum.

Ve böylece kendimi durduramadan, başka bir şey kalmayana kadar tüm düşüncelerimin beni ağırlaştırmasına izin vermeden önce kendimi onun kucağında otururken buldum. ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum, keskin bir şekilde nefes alırken burun delikleri açılıyordu.

Daha önce hiç kadar cesurca bir şey yapmamıştım, aklımdan bile geçirmemiştim ama işte buradaydım, iki bacağım da Odhran'ın kalın kaslarının üzerinde sallanıyordu.

dudaklarına odaklandım. Kendimi yüzünün her parçasını, çenesini ve yanaklarını kaplayan erkeksi tüyleri ezberlemeye bıraktım. Gözleri masmavi, burnu düz ve güçlü, dudakları dolgun ve pembeydi.

Yüzünün bir tarafında boylu boyunca uzanan yara izine baktım ve kendimi parmağımı gezdirmek için elimi kaldırırken buldum. Yara izini aldığı günü, kılıcın ona doğru ilerleyişini ve onu derinden kesişini izlerken nasıl çılgılık attığımı ve ağladığımı düşündüm.

"Benim için çok güzelsin," diye fısıldadım ve bu sözleri yüksek sesle söylediğim için yanaklarımın ısındığını hissettim. Elbette bir erkek ne kadar güzel olduğunu duymak istemezdi. Ama bana gülümsemesi ve yara izine yaslanan elimi okşaması tüm utangaçlığımı üzerimden aldı.

Kalbim kadar hızlı ve sert atıyordu ki sesini duyabiliyordum. Diğer elimi kaldırıp yüzünün her iki yanını avuçladığımda titriyordu. Tüyleri avuçlarımın altında yay gibi ama yumuşacıktı.

Bir an için ikimiz de konuşmadık. Orada oturdu ve onu keşfetmeme izin verdi, parmaklarımı onu çok erkeksi yapan tüm sert çizgilerin ve keskin açların üzerinde gezdirmeme izin verdi. Ve sonra bir kez ağzına bakıyordum.

Parmaklarımı üst dudağında gezdirdim, sonra alt dudağında gezdirdim. Yayıdığı tüm erkekliğe rağmen ağzı yumuşaktı. Kucağında hafifçe kaydığımda ve hemen altındaki çok belirgin sertliği , yumuşak bir ses çıktı.

"Özür dilerim, Larkin," diye inledi. "Sen bu kadar yakındayken elimde değil."

Gülümsedim, çünkü sesi en iyi şekilde acı çekmiş gibi geliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, popomun altında kocaman, dolgun ve uzun, biraz -ya da belki çok- korkutucu bir büyüklükte hissediyordum.

"Çok sertleşmişsin, Odhran." Bunu neden yüksek sesle söylediğimi bilmiyordum ve anında yanaklarımın utanç içinde ısındığını hissettim.

Başını sandalyeye yasladı ve kapüşonlu gözlerle bana baktı. Ondan gelen ses kısmen iç çekme, kısmen inlemeydi ve sonra parmaklarını yanaklarımda, etimin yanıyormuş gibi hissettiği yerlerde gezdiriyordu.

Hiçbir şey söylemedi ve bana istediğim kadar az ya da çok şey yapma gücü verdiğini biliyordum, gözlerinde görebilsem bile

hakimiyetinden vazgeçmenin ne kadar zor olduğunu.

Daha sert nefes almaya başladı. Çenesinin ne kadar gergin görebiliyor, tüm vücudunun nasıl titrediğini hissedebiliyordum. Ve o anda kendimi çok güçlü hissettim. Arkadaşımın yarısı kadar bile değildim ama o bana sanki onu korkutmuşum gibi bakıyordu.

Ellerimi yanaklarından aşağı kaydardım ve boynunun iki yanını kavradım. Nabızı parmaklarımın altında çılgınca atıyordu ve ben yavaşça dudaklarımı yaladım, sıcaklığın içime dolduğunu hissettim.

Bu hissi o açıklıkta olduğumuz ve beni tutkuyla öptüğü zamandan hatırlıyordum. Tüm o sert erkekliğin bana baskı yaptığını hissettiğimde, dilini ve dudaklarını kaplayan vahşi lezzetin tadını hala alabiliyordum.

Vücudum yumuşadı, alçak bir gümbürtünün onu terk ettiğini duydum ve dudaklarına odaklanarak yaklaşıyordum. Ağzı hafifçe aralanmıştı, köpek dişleri gözlerimin önünde uzuyordu.

Odhran'ın tahrik olduğunu görmek baş döndürücü bir duyguydu, bu arzunun bedenimi yaladığını hissetmek daha da güçlüydü. Çünkü kendini kontrol etmeye çalıştığını, ne kadar güçlü olduğunu bilmeme rağmen, bana zarar vermeyeceğini de biliyordum. Asla.

Yine de hiçbir şey söylemedi, hareket etmedi, bana olduğundan daha fazla dokunmaya çalışmadı.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım, sadece en hafif dokunuşlarla. İlk kez herhangi bir cinsel eylemi başlatan kişi ben oluyordum ve bu her ne kadar güçlendirici olsa da kendimi fena halde yetersiz, tamamen deneyimsiz hissediyordum.

Ama kader arkadaşım olan Odhran'ın da benim kadar deneyimsiz olacağını da . İkimiz de daha önce bir başkasına dokunmamış, bir başkasını arzulamamıştık.

Ama içgüdüleri devreye girecekti, ilkel, alfa tarafı tam olarak ne yapacağını biliyordu, zamanı geldiğinde beni nasıl memnun edeceğini doğal olarak biliyordu.

Ağzımı yavaşça onunkinin üzerinde gezdirdim, dudaklarını keşfettim, bana olan tutkusunu tattım. Vücudu altımda o kadar sertti ki, ihtiyacı ve uyarılmışlığıyla titriyordu. Ereksiyonunun ağır, zonklayan sertliği altıma saplanıyor, öpücüğün derinliklerine daldıkça, onu daha keşfettikçe arada bir .

Ağzımı açıp dilimi dudaklarının kenarı boyunca sürüklediğimde, ondan çıkan sert inilti içimde bir güç dalgası yarattı. Dilini benimkinin üzerinde yavaşça, duyuşal bir şekilde hareket ettirdi ve yumuşak bir nefesin ardından bir inilti beni terk etti.

Tırnaklarının deri kolçağı tırmaladığını duydum, ağır, artan nefes alışını duydum ve bacaklarımın arasına yerleşmeden önce ateşin içimde hareket ettiğini hissettim. İçimden ılık bir ıslaklık döküldü ve sıktım, bu his o kadar yabancıydı ki geri çekildim, nefes nefese kalırken gözlerim kocaman oldu.

Gözleri kapalıydı, dudakları kırmızı ve parlaktı ve öpüşmemizden dolayı hafifçe ayrılmıştı. O kadar iri ve erkeksiydi ki, omuzları o kadar geniş, kasları o kadar belirgindi ki, sandalye bile onun yanında minicik kalıyordu.

Kalçalarımın arasındaki o gizli yerden daha fazla ıslaklığın döküldüğünü hissettim ve burun deliklerinin alevlenmesini izledim. Yüzüm daha da ısındı, beni koklayabildiğini anladım, arzumun onun için şiddetlendiğini biliyordum.

"Sorun yok, sevgilim." Sesi o kadar derin ve çarpıktı ki, kurdunun bu zamanı ikimizle paylaştığını biliyordum.

Ve sanki canavarın da burada olduğunu bana bildirmek istercesine Odhran'ın gözleri mavi renkte parladı.

"Senin kurdun," diye inledim, bu düşünceyle daha da tahrik olduğumu hissettim. Hayvanının yüzünde parıldadığını, kemik yapısının keskinleştiğini görebiliyordum.

"Sorun yok," dedi tekrar tekrar. "Elimde değil. Burada bizimle olmak, seni tatmak, sana dokunmak istiyor. O bencil, açgözlü bir piç." Nefes nefese kalmıştı. "Benim gibi."

Bu düşünceyle inledim, amımdan daha fazla ıslaklık döküldü.

"Ah, kızım, benim için çok hazırsın." Tırnaklarını amımın derinliklerine

deri, malzemeyi yırtarak. "Hissettiğin şey normal. Olması gereken bu."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim, onun tadına baktım. Tekrar inledi ve ben bir kez daha öne eğilip onu öptüm, Odhran'ın içine, güvenli ve sıcak olduğu ve bu zevki her zaman hissedeceğim yere girmek istedim.

Kollarımı omuzlarına doladım ve öpüşmeyi derinleştirdik, dillerimiz birbirine bastırıyor ve birlikte hareket ediyordu, tatlarımız ve kokularımız bir aradaydı. Aleti altımda durmaksızın zonkluyordu ve ben ileri geri sallanmaya başladım, bacaklarımın arasını o kadar kayganlaştıran bir ritim buldum ki, ayağa kalkarsam ıslaklığın iç uyluklarımdan aşağı kayacağını biliyordum.

Bir kez daha inledim ve Odhran'la ilgili her şeyin içinde kayboldum. Ama elinin sırtımda, omurgamın uzunluğunu takip ederek ilerlediğini hissettiğimde, içimde bir şeyler değişmeye, kaymaya başladı. Kendime bunun benim dostum, koruyucum olduğunu hatırlatarak onu geri itmeye çalıştım.

Hapishanem, acı ve işkence, zalimce vuruşlar ve dokunuşlar zihnimde o kadar hızlı ve parlak bir şekilde parladı ki Odhran değişimi anında hissetti. Beni bıraktı ve ben bu anı bir kez daha mahveden anıları itmeye devam ederken, kendimi o kadar umutsuz hissettim ki, gözyaşlarımdan düştüğünü fark etmeden önce ağlıyordum.

"Benim tatlı kızım." Sesi gırtlaktan geliyordu, acı doluydu.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm. Kırıldım." Gözlerim öyle sıkıca kapanmıştı ki, acıyordu. Başımı tekrar tekrar sallayarak anıları uzaklaştırmaya çalıştım.

Kollarını yavaşça, nazikçe bana doladı. Ve ben geçmişe dönmediğimde, nazikçe sırtımı okşadı.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim. Her zaman burada olacağım. Ne olursa olsun." Galce konuşmaya başladı, anlamadığım ama beni rahatlatmak için olduğunu bildiğim yumuşak kelimeler. "Aceleye gerek yok. Hiç acelesi yok." Başımın üstünü öptü ve ben de yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm.

Birkaç dakika sonra, kendime hakim olduktan sonra, "Ben normal değilim," diye fısıldadım. Kollarının refleksi olarak beni sıkıca sardığını hissettim.

"Normal diye bir şey yoktur, tatlım. Bu dünyada nasıl olmamız gerekiyorsa öyleyiz. Sadece yeni sularda gezinmek zorundayız." Şakağımı öptü ve Galce bir şeyler söyledi. "Hayatımızın geri kalanında bizim için neyin işe yaradığını bulacağız ve eğer tek sana böyle sarılmaksa, kendimi gelmiş geçmiş en şanslı erkek sayacağım."

Gömleğini kavradım ve neyi inkâr ettiğimi bilmesem de başımı salladım.

"Aceleye gerek yok," diye mırıldandı. "Ve yeni normalimizi bulacağız. Yapmamız gerekeni yapacağız, çünkü birlikte olmamız gerekiyor."

Galce konuşmaya devam etti, kelimeler yavaş yavaş ninniye andıran bir şekle dönüşüyordu.

Kargaşaya, zorluklara ve sonsuza dek mutlu olmak için önümüze çıkan tüm engellere rağmen, ne olursa olsun olmam gereken yerin burası olduğunu biliyordum.

Sadece kaderin de böyle görüp görmediğini bilmiyordum.

ChapTer

FOUrTeen



Odhran

I Larkin benden alındığından beri tam bir gece uykusu çekmemiştim. Her ne kadar artık ona kavuşmuş, yanımda güvende ve korunuyor olsa da ve bir daha kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecek olsam da hala dinlenemiyordum.

Odasında kalmayı ve uyumasını izlemeyi normal hale getirmiştim, bu beni sakinleştiriyordu çünkü ona ulaşabiliyordum. Onu tekrar kaybedemezdim. Kaybetmezdim.

Güçlü bir erkektim, kudretliydim, bir alfaydım. Sayısız savaş kazandım, bir savaş lordu oldum. Savaş alanındaki vahşiliğim ve acımasızlığımla tanınırdım.

Ama iş Larkin'e gelince... Zayıf düştüm.

Korkak biriydim ve kontrolüm yokmuş gibi hissediyordum.

Elimi yüzümde gezdirdim, tüylerimi hissediyordum ve tıraş olmam gerektiğini biliyordum. Buraya ilk geldiğimizde yere bir palet yapmışım ama tek yaptığım dönüp durmak olunca oturma odasındaki deri sandalyeyi getirdim.

Saatlerce sadece okudum, arada sırada uykusunu izledim, göğsünün sürekli inip kalkmasına aşırı derecede odaklandım. Sonra ilk kabusunu gördüğünde *okumanın canı* cehenneme dedim. Zaten konsantre olamıyordum ama huzur içinde olması ve dinlenmesi gerekirken travmasını yeniden yaşadığını bilmek, birinin kaşıkla kalbimi söküp çıkarması gibiydi.

Öne doğru eğildim ve kollarımı kalçalarımaya dayadım, sadece onu izliyor, orada bulunduğum kısa süre içinde Meclis'in *bana* yaptığı iğrenç şeyleri düşünüyordum. Onlarca yıldır onların pençesindeydi, bu dehşetle çok uzun süre uğraşmıştı.

Kızım güçlüydü, hayatta kalmayı başarmıştı ama acı hâlâ onu pençesine .

Suçluluk duygusu içimi kemirdi, eğer daha güçlü bir erkek olup onları uzak tutsaydım, dişimin asla incinmeyecek olmasından utanç duydum.

Sözleri kafamın içinde yankılandı, nasıl kırıldığını, mahvolduğunu hissettiğine dair fısıltılar. Gözlerim diken diken oldu ve göğsüm rahatsız edici bir şekilde daraldı.

Başımı eğdim ve bir elimi gözlerimin üzerinde gezdirdim, hayatımın geri kalanını ona kaderin ona layık bir erkek verdiğini kanıtlayarak geçireceğimi biliyordum.

Yumuşak bir ses çıkardı ve başımı kaldırıp baktığımda parmaklarının seğirdiğini ve gözlerinin kapalı kapaklarının ardında ileri geri hareket ettiğini gördüm. Tekrar sakinleşip yumuşak bir iç çekiş yaptığında ellerimi yüzümde gezdirdim. Saf adrenalinle koşuyordum, çok yorgundum ama dinlenemiyordum.

Bundan onun için nefret ediyordum, *bizim* için nefret ediyordum. İntikam duygum ve kargaşam beni o kadar uzun süre beslemişti ki, şimdi ona tekrar sahip olduğumda hissettiğim tek şey bu tükenen enerjimdi. Onun için elimden gelen en iyi eş olmak, ona hak ettiği şefkati ve sevgiyi göstermek istiyordum. Ama kalbimde hâlâ onu hak etmediğimi, onu sonsuza dek hayal kırıklığına uğratacağımı hissediyordum.

Çünkü dostlar arasındaki kutsal güveni yıkmıştım.

O zamandan beri kendini kalbimin içine gömmüştü, o kadar uzun zamandır benim bir parçam olmuştu ki, onun benim *olmadığı* fikri bile beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

Sandalyede tekrar arkama yaslandım ve başımı mindere yasladım, gözlerimi kapattım ve yorgunluğun ağırlığının üzerime çökmeye başladığını hissettim. O zor uykuya çok yaklaştım ki onun çığlık sesiyle gerçekliğe geri döndüm.

Saniyeler içinde ayağa kalkıp sandalyeden kalktım, kabusundan uyanıp nefes nefese kaldığında onun küçük bedenini kollarımın arasına aldım. Elimi

Ellerini saçlarında gezdirdi, banyodaki şampuandan gelen deniz tuzu ve hindistan cevizi kokusu ipeksi kuzguni saç tellerine sinmişti.

Bu sefer ağlamasa da - Tanrılara şükür - nefes nefese kalmış, gömleğime tutunmuş, tutarsızca mırıldanıyordu. Ona yumuşak bir şekilde Galce şarkı söylemeye başladım, annemin uyumadan hemen önce bana söylediği bir şarkı.

Daha dün gece Larkin'e bu şarkıyı ilk söylediğimde nispeten daha çabuk sakinleşti. Annem bana yaptığında ben de aynı şekilde hissetmişim; o orada olduğu için, ailesini koruyan bir savaşçının sözleri beni hiçbir şeyin ele geçiremeyeceğini hissedene kadar dingin bir rahatlığa dalmışım. Ve eşime bir tür teselli sunabildiğim için mutluydum.

"Çok yoruldum Odhran," diye fısıldadı sonunda, ona sarıldığım uzun dakikalardan sonra.

Uykudan bahsetmediğini biliyordum. Diğer her şeyden bahsettiğini biliyordum.

"Odhran," diye tekrar fısıldadı.

"Ne oldu kızım?" Saçlarını okşamaya devam ettim.

"Buradan ayrılabilir miyiz? Ailemin evinin hâlâ ayakta olup olmadığını görmek için beni götürebilir misin? Beni eve götürebilir misin?"

Başının tepesini öptüm ve kollarımı ona daha sıkı sardım. Minik bedenini bana doğru kıvırdı ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Onun kalkanı olmak, ona bir daha hiç kimsenin ve hiçbir şeyin dokunmamasını sağlamak istiyordum. Onu yenilmez yapmak istiyordum.

"Nereye gitmek istersen seni oraya götüreceğim. Dünyanın öbür ucuna kadar seni takip edeceğim. Sen önden git, ben takip edeyim." Henüz açıklamadığım gerçekler vardı, onu rahatlatacağını, mutlu edeceğini umduğum gerçekler.

Sonsuza dek mutlu sonumuza ulaşmanın kolay olmayacağını biliyordum. Hikâyemde böyle bir son var mıydı, onu bile bilmiyordum ama umut ediyordum. Deli gibi umut ettim, tanrılara dua ettim, pazarlık ettim, yalvardım ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Fiziksel olarak daha güçlü olabilirdim, onun iki katı büyüklüğünde ve ağırlığında olabilirdim ve yoluna çıkan her şeyi yerle bir edebilirdim ama tüm güce sahip olan oydu. Her şeyi onun ellerine bırakıyordum.

Tek istediğim Larkin'di. Tek istediğim buydu.

ChapTer FIFTeen



Larkin

Teknoloji, Meclis tarafından yakalandığımdan beri alışmak zorunda kaldığım bir şeydi. Kameraları ve elektriği öğrenmiştim, modern gelişmeleri bize işkence edebilir.

Ulaşım araçları benim için de yabancı bir konu değildi, ancak bu konudaki bilgim özgür olduğum zamanlara dayanıyordu. Her ne kadar ailem at arabaları ve atlardan başka bir şeye sahip olmamış, medeniyetten uzak durmayı ve ormanın korumasında izole olmayı tercih etmiş olsa da, şu anda içinde bulunduğum araç sadece bir rüyada hayal edilebilecek bir şeydi.

İrlanda'dan günler önce ayrıldıktan sonra, bir uçak pistine ulaşmak için trene binmiştik. Orada Odhran'ın özel jet dediği şey - ki bu oldukça korkutucu bir deneyimdi. Uçakta sadece o, ben, iki pilot ve bir uçuş görevlisi vardı, ama bu benim sistemimde öyle bir şok etkisi yaratmıştı ki, tüm zaman boyunca kendimi endişeli hissettim.

Bu yüzden Odhran, yolun geri kalanını arabayla gidebilmemiz için İskoçya'ya girer girmez inmelerini sağladı. Yolculuğun geri kalanını bu şekilde yapacağımız için üzüldüğümü söyleyemem, çünkü sadece ikimiz olduğumuz için endişem azalmıştı.

İçinde bulunduğumuz araba en çılgın hayallerimde bile tasavvur edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bu kadar büyük ve rahat olduğu için birinin evi olarak ikiye katlanabilirdi, hayvanlarla

koltuklarda gizlenmişti ve sıcak hava tam önümde esiyordu. Küçük siyah kutulardan -Odhran onlara hoparlör diyordu- gelen müzik bile içeriği hoş bir gürültüyle dolduruyordu.

İskoçya'ya indiğimizde, Odhran'ın SUV olarak adlandırdığını söylediği iki büyük koyu renkli araç vardı. Araçların yanında dört erkek duruyordu ve biz onlara doğru yürürken Odhran elini sıkıca benimkinin içinde tutuyordu.

Erkekler iri ve heybetliydi. Lycanlar. Bana şaşkınlık ve saygı dolu bir ifadeyle baktılar ama tek kelime etmediler ve bana dokunmadılar. Odhran'ın ne olursa olsun ikisine de izin vermeyeceğini biliyordum.

Ona hiç söylememiş olmama rağmen, verdiğim tepkilerden ve her şeyi nasıl karşıladığımdan, yabancıların etrafında olmanın şu anda benim için rahat olmayacağı acı verici bir şekilde açıldı.

Başımı koltuğa yasladım ve ona baktım. Gösterge paneli dediği şeyin ışıkları onun sade yüz hatlarını aydınlatıyordu. Gözlerinin altında hâlâ koyu halkalar vardı, yüzünde hâlâ keskin hatlar ve sanki yeterince yemek yemiyormuş gibi çukurlaşmış elmacık kemikleri vardı. Ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyordum.

Kabuslar yüzünden itiraf etmek istemediğim kadar çok kez uyanmıştım. Tuzağa düşürülmüştüm, yere yatırılmıştım, bıçaklar beni kesiyordu, onlar beni tekrar tekrar incitirken şeytani kahkahalar kafamı dolduruyordu. Rüyalar çok gerçektir. O kadar gerçektir ki çılgılık atarak ve ağlayarak uyanmıştım.

Ve tüm bunları katlanılabilir kılan tek şey Odhran'ın bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi.

Ne kadar zamandır araba sürdüğümüzü bilmiyordum, en az birkaç saattir.

-Ama . Bu yolculuğun sağladığı sessizliği, dostumun huzurunda geçirdiğim zamanı seviyordum.

Varış noktamıza ulaştığımızda ne bulacağımdan ve her şeyin ne kadar değiştiğinden korktuğum gergindim. Tüm teknolojik gelişmeleri gördüğüm için zaten benim için bir şok olmuştu.

Çok fazla değişiklik var.

Kalbimin derinliklerinde, ailemi sağ salım ve beni bekler halde bulamayacağımı biliyordum. Ben kaçırılmadan önce yaşları ilerlemişti,

ve çok zaman geçti. Kalbim kırılmıştı ama onları bir daha asla göremeyeceğimi uzun zaman önce kabullenmişim.

Buraya gelirken gördüklerimi düşündüm. Gökyüzüne uzanıyormuş gibi görünen evler her yerdeydi. Yanıp sönen ışıklar yoğun, arabalar hızlı ve gürültülüydü. Ormanın sağladığı izolasyonu, ailemle paylaştığım kulübeyi özliyordum, muhtemelen artık ayakta değildi ama beni her zaman mutlu ve güvende hissettirmişti.

Küçük bir kasabaya girdiğimizde Odhran yavaşladı ve artık telaşlı şehir hayatıyla değil de daha rahat, eski tarz bir çevreyle çevrili olduğumuz için kendimi biraz daha rahat hissettim. Burada her şey biraz daha tanıdık geliyordu, sanki teknoloji ve modern zamanlar köye dokunmamış gibiydi.

Arnavut kaldırımlı patikalar, çatının kırpıntıları boyunca parlayan ışıkların asılı olduğu şirin vitrinler vardı. Müşteriler güneş batmaya başlarken küçük bistro masalarında oturuyorlardı, önlerinde kupalar, yüzlerinde sanki dünyanın sunduğu gerçek dehşet hakkında hiçbir fikirleri yokmuş gibi gülümsemeler.

O an midem guruldadı ve Odhran'dan yumuşak bir kahkaha geldiğini duydum. Ona utangaç bir şekilde gülümsediğimde yüzümün ısındığını hissettim.

"Kızıma aç olup olmadığını soracaktım ama görünüşe göre sormama yok."

Uzanıp elimi tuttu, parmaklarımı ağzına götürdü ve eklemlerimin her birini öptü.

Devasa aracı küçük bir yola çekmeden ve küçük bir kafenin önünde durmadan önce birkaç dakika daha sürerken elimi tuttu.

Ön pencereden sarkan ışıklar bana annemin bayramlarda ağaca astığı bobinleri hatırlattı. Ve içeriden gelen yumuşak sarı ışık, önünde birkaç kafe masası ve çiçekli ağaçlar bulunan küçük avluyu aydınlatıyordu.

"Evinize yakınsak durmak zorunda değiliz." Ona bir göz attım ve ellerimizin birbirine dolandığı yere baktığını gördüm.

Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi, neredeyse büyülenmiş gibiydi. "Eve daha birkaç saat var."

Eve. Bunu söylediğini duymak hoşuma gitmişti. Bana baktı ve yüzünde süzülen pek çok duyguyu görebiliyordum.

Ama en belirgin olanı umuttu. Duygularımın ön saflarında kalmaya çalışan çirkinliği yenerek kendi mutluluğumu büyüttü.

"Ve kızımın aç kalmasına izin veremezdim."

Sevgi sözcükleri karşısında yanaklarımın daha da ısındığını hissettim. Yalan söyleyemezdim; bana böyle tatlı şeyler söylemesinden asla bıkmazdım. *Onun kızı.*

Ben daha elimi kapı koluna atmadan o cipten inmiş ve aracın önüne gelmişti. Benim için kapıyı açtı ve avucunu uzattı. Benimkini onun çok daha büyük olan avucunun içine kaydırdım ve parmaklarının benimkileri içine almasına bayıldım.

Küçük kafeye girdik ve ne kadar şirin olduğuna, bana geçmiş günleri ne kadar çok hatırlattığına hayret ettim. ya da modern hiçbir yanı yoktu. Sanki annemin mutfağındaymışım, onun ailem için yemek hazırlamasını izliyormuşum gibi hissettiren bir estetiğe sahipti.

Bir kez daha şimdiki zamana odaklandığımda, Odhran'ın kürsüde duran yaşlı kadınla Galce konuşurken sesinin derin gürültüsünü dinledim. Gözlerinin ve ağzının etrafında yaşlılık çizgileri vardı ve gözlerindeki sıcaklık bana bunca yıldır sevdiğini ve çok sevildiğini söylüyordu.

Bizi arka tarafta, izole ve özel bir masaya götürdü. Odhran'ın özellikle böyle bir şey istediğini sormama gerek kalmadan biliyordum.

"Burayı sevdim. Eskiden olduğu gibi hissettiriyor." Ne demek istediğimi anlayıp anlamadığını bilmiyordum ama gülümsemesi ve elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzanması belki de anladığını gösteriyordu.

"Hoşunuza gidebileceğini düşündüm. Yıllar önce geçerken görmüştüm. Hayatıma geri döndüğünde seni buraya getirmek istediğimi biliyordum," dedi derin bir sesle.

Ve bir anda yüzüm kızardı.

Birbirimizin gözlerinin içine baktık ve bir an için tüm o korkunç şeylerin başımıza hiç gelmediğini hayal edebildim. Omuzlarımın gevşediğini hissettim ve tam ben de gülümserken arkamdan büyük bir gürültü duyuldu.

O kadar irkildim ki sıçradım ve şok olmuş bir çığlık beni terk etti.

Odhran elini benimkinin üzerinde sıkarken ve omzumun üzerinden sesin geldiği yere bakarken kısık bir homurtu duyuldu.

Tencere ve tavaların yere düşmesi beni bu kadar korkuttuğu için yüzümün daha da ısındığını hissettim. Gözleri mavi mavi parladı ve utancımın bir kısmı kayboldu.

"Çok korumacısın, arkadaşın bir hiç uğruna çıldırса bile." Durumu hafifletmeye çalıştım, alaycı bir ton kullandım, biraz kıkırdadım, çünkü her şeyden çok utanmıştım. Ama yüzündeki ciddi ifade beni ayılttı ve başparmağının elimin üzerinde ileri geri hareket ettiğini hissettiğimde sertçe yutkundum.

"Daha düşünceli olmalıydım." Kaşlarını çattı ve masaya baktı, sonra da restorana göz gezdirdi. "Yemeğimizi paketlemelerini söyleyebilirim, rahatsız oluyorsanız gidebiliriz."

"Ben iyiyim." Başka bir şey söyleyemeden sözünü kestim ve bana dönüp bakana kadar bekledim. "Bu sadece çok yeni bir deneyim. Bir yerlere gitmek yeni olmasa da çok uzun zaman oldu, bu yüzden biraz gerginim. Ama senin yanında güvende olduğumu biliyorum."

Kaşları daha da aşağı indi ve yutkunurken boğazının çalıştığını gördüm, odağı elimin arkasına dokunduğu yerdeydi.

"Benim yanımdayken kendini güvende hissetmemelisin," dedi kısık bir sesle, o kadar kısıktı ki neredeyse onu net olarak duyamıyordum. "Seni bir kez hayal kırıklığına uğrattım."

Boştaki elimi onunkinin üzerine koydum ve çok daha büyük olan avucunu benimkinin arasına sıkıştırdım. "Odhran." Başını kaldırıp bana bakana kadar bekledim, ama uzun saniyeler sürdü ve yüzündeki ifade bana kendisiyle savaştığını, bu kargaşayla yaşadığını, çünkü olanlar yüzünden kendini affedemediğini söylüyordu. "Ah, Odhran," diye fısıldadım.

Görünüşe göre ikimiz de kendi kişisel cehennemlerimizde yaşıyorduk.

"Olanlar senin suçun değil." İtiraz edercesine başımı sallayarak onu durdurdum çünkü benimle tartışmaya çalışacağını biliyordum. "Bu senin hatan değil, benim de değil. Çünkü bazen bazı şeyler kendiliğinden olur. Hayatımızın her yönünü kontrol edemeyiz. Ben kadere inanan biriyim. Benim senin, senin de benim olduğumu bilmek için sen de öyle olmalısın."

Dudaklarını yavaşça yaladı ve gözleri mavi mavi parladı. Ne demek istediğimi anladığını, onun da bunu hissettiğini biliyordum. Kaderimizde birlikte olmak vardı ve bu yüzden kaderimizi kontrol edemediğimizi bilmeliydi.

Uzun dakikalar boyunca ikimiz de bir şey söylemedik, sözlerimin ağırlığı aramızda asılı kaldı. Sonra boğazını temizledi, elimi ağzına götürdü ve parmak eklemlerimin her birini tekrar öptü.

"Eğer kader seni bana eş olarak vermeseydi, ne olursa olsun seni kendime eş yapardım."

Sözlerindeki samimiyet ve içtenlik karşısında kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Söylediklerinde ciddiydi ve ben de aynı şekilde hissediyordum.

Genç bir adam siparişimizi almak için masaya geldiğinde kendimizi içinde bulduğumuz tuhaf atmosfer kayboldu. Bize menüler verildi ve ben tüm seçeneklere baktım. Uzun zamandır seçimlerim elimden alınmıştı, bu yüzden yemeğim gibi en basit şeyi seçerken bir bakıma kendimi rahatsız hissediyordum.

Ne yemek istediğimi seçmenin bile artık bir hediye haline gelmesi ne kadar üzücüydü?

Otantik İskoç mutfağı daha önce hiç yemediğim bir şeydi ve bu yüzden Odhran'ın heyecanına ve açık zevkine göre birkaç farklı ürün sipariş ettim.

Somon balığı ve küçük bir midye ve istiridye örneği sipariş ettim. Meze olarak Cullen Skink adında bir çorba sipariş ettim, siparişimizi alan genç adam patates, soğan ve *finnan haddie*'den yapılan kalın bir İskoç çorbası olduğunu açıklamaktan büyük gurur duydu ve yemeği otantik hale getirdi.

Odhran'ın küçük bir köyü kolayca doyurabilecek bir dizi yemek siparişini dinlerken nutkum tutuldu, ama sonra tekrar, o bir

Büyük bir erkekti, iri ve ve güçlü vücudunu beslemek için çok şeye ihtiyacı vardı. Bu kadar çok yemesi, yanaklarını doldurması, benim için endişelenmesine gerek olmaması hoşuma gidiyordu çünkü ben de daha önce hiç yemediğim kadar iyi yiyordum.

Yemek yedik, güldük, hayatlarımızdan, çocukken yaptıklarımızdan ve anılarımızdan bahsettik. Benim kaçırılmamdan sonrasıyla ilgili konuşmalardan uzak durduk. daha güvenliydi. Daha iyiydi, çünkü bize olumlu şeylere odaklanma şansı veriyordu.

Karnımızı doyurduktan sonra Odhran kahve ve kurabiye sipariş etti. Çikolata ve karamel, hatta narin bir gülsuyu gibi çeşitli tatlar vardı. Ahududu reçeli ve yerel bal ile servis edildi.

Oradan ayrılıp SUV'a geri döndüğümüzde, karnım tok, bedenim rahatlamış ve zihnim harika bir şekilde olumlu olmayan her şeyden arınmışken, kendimi en iyi şekilde uyuşuk hissettim.

Araca biner binmez ceketini üzerime örttü, ben de deri koltuğa yerleştim ve havalandırma deliklerinden gelen sıcak havanın üzerime üflediğini, hoparlörlerden gelen yumuşak müziğin beni rahatlatıldığını hissettim.

Gözlerim ağırlaşırken ona bakıyor, nasıl olup da burada, birlikte olduğumuza hayret ediyordum.

Uykuya dalarken onun görüntüsüne bakıyordum ve zihnimdeki iblislerin karanlık girintilerde kalarak bana bir nebze huzur vermesini umuyordum.

ChapTer SIXTeen



Larkin

I Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü yanağımı okşayan parmaklar ve başımı dolduran Odhran kokusuyla uyandım.

Arabanın koltuğunda kaykıldım ve gözlerimi kırpıştırarak açtım. Birden

Yolcu tarafındaki kapı açıldı, serin ve temiz gece havası içeri doluyordu. Odhran yüzünü boynumun kıvrımlarına gömmüştü, nefes alışının sesi dudaklarımın kenarına bir gülümseme yerleştirdi.

Çok ağır gelen kollarımı kaldırıp parmaklarımı onun yumuşak, kısa, koyu sarı saçlarının arasından geçirirken uyku hâlâ bilincimi zorluyordu. Çok güzel kokuyordu, bana karşı çok iyi hissediyordu, sıcak, büyük ve güçlüydü. Tırnaklarımın kafa derisini yavaşça sıyrmasına izin verdim ve inledi, üst kollarımdaki elleri nazik olmaya çalışıyormuş gibi hafifçe kenetlendi.

Gözlerimi kırpıştırarak tamamen açtım ve görüşümün netleşmesi için bir saniye bekledim. Dışarının ne kadar karanlık olduğunu görebiliyordum, ufukla alay eden alacakaranlığın ipuçları artık yoktu.

Belli ki evine giden yolun geri kalanında uyumuştum, gece arazinin üzerine tamamen çökmüştü. Cipin içinden gelen ışık, etrafı net bir şekilde görmemi neredeyse imkânsız hale getiren bir parlama yarattı.

Ya da belki de dostum tarafından kuşatılmış olmanın verdiği rahatlık ve zevk doldurduğu için zihnim bulanıktı. Hafifçe geri çekildi ve ben de koltuğun üzerinde kaydım, böylece bacaklarım artık

ayaklarımı çerçeveye dayadım. Daha da yaklaşabilmesi için kalçalarımı hafifçe araladım ve kollarımı geniş omuzlarına doladım.

Yüzünü hâlâ boynumun kıvrımına gömmüş, aralıklı olarak beni kokluyordu. Dudaklarının boğazımla omzumun birleştiği noktada aşağı yukarı gezinmesi kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Çok iyi hissediyorsun," diye gürledi, aksanı daha kalın görünüyordu. "Benimki gibi kokuyorsun."

Bu sözleri duyunca nefesim kesildi. "Yakın zamanda taşınmaya hiç hevesli değilim."

Hafifçe güldüm ve tırnaklarımı kafa derisinde hafifçe gezdirmeye devam ettim. "kalmak benim için sorun değil." Ve de.

Uygunun hala hafifçe üzerime yapıştığı, gecenin bizi sarmaladığı ve birlikte aldığımız nefeslerin sesinden başka hiçbir şeyin olmadığı bu puslu anda, sanki başka hiçbir şey bize dokunamazdı; başka hiçbir şey bu deneyime dokunamazdı.

Geri çekilmeden önce bana bir saniye daha sarıldı, yüz ifadesi hayal kırıklığı ve beni isteksizliği gösteriyordu. Parmaklarımın üzerinden kaymasına izin verdim ve avuç içlerimi yanaklarında gezdirdim, sonra başparmağımı alt dudağında gezdirdim. Ağzına baktım, içimi dolduran bir açlık vardı.

O kadar büyük ve güçlüydü ki hâlâ kalçalarımın arasında duruyordu. Ondaki değişimi anında fark ettim, nefes alış verişinin arttığını, göz bebeklerinin büyüdüğünü, ağzının hafifçe aralandığını. Tanrım, köpek dişleri uzamıştı, gözleri mavi mavi parlıyordu.

Koltuğun üzerinde biraz daha kaydım, ona yaklaştım, ereksiyonunun sert, devasa uzunluğunun bana doğru bastırıldığını hissettim. Tüm vücudumun kızardığını, kalçalarımın arasındaki bölgenin ısı ve ıslaklıkla dolduğunu hissettim. Nefes alırken burun delikleri açıldı ve ona olan arzusun kokusunu aldığını biliyordum.

Ama o hareket etmedi, bana dokunmadı. Ben de kendimi onu dudaklarından nazikçe öperken buldum, çok derin bir şey değildi, sadece geri çekilip ona gülümsemeden önce ağzımı onunkine hafifçe değdirdim.

"Geç oldu. Hadi seni yerleştirelim."

Sesi boğuktu ve benim yüzümden... tahrik olduğu için böyle konuştuğunu bilmek iyi hissettiriyordu.

"Sabah ilk iş bana ne yapmak istediğini söyle, biz de öyle yapalım." Yüzümün yan tarafını kavradı ve başparmağını ağzımın üzerinde gezdirdi, sonra eti nazikçe aşağı çekti ve yerine oturması için bıraktı.

sonra tamamen geri çekilip bana elini uzatmasıyla o an bozuldu. Araçtan iner inmez beni geniş araziye doğru götürdü. Gözlerimin açıldığını, ev karşısında ağzımın hafifçe açık kaldığını hissettim, tabii bu kadar büyük bir şeye "ev" denebilirse.

Üç katlı, taş ve ahşaptan yapılmış, kemerli bir kapısı ve vitray pencereleri olan devasa bir yapıydı. Arazinin etrafına yayılmış yemyeşil ormanı ve yaylaların inişli çıkışlı tepelerini görebiliyordum.

Peyzajlı patikadan yukarı doğru yürüdük, ayakkabılarımın yumuşak tabanları küçük çakıl taşlarını tekmeliyordu. Dekoratif ışıklandırma yolumuzu kaplıyordu ve başka kimseyi göremesem de etrafta, gölgelerin içine gizlenmiş, sık ağaçların arkasına sıkışmış başkalarını hissediyordum.

Muhafızlar, koruyucular.

"Lycan nöbetçileri," diye cevap verdi Odhran sanki aklımı okumuş gibi.

Benim yüzümden burada olduklarına dair bir his vardı içimde. Odhran'ın başka bir durumda mülkünü Lycan'ların izlediğinden şüpheliydi. Bunu kendi başına halledebilecek kadar güçlüydü.

"Bana karşı ekstra önlemler alıyorsun." Bunu bir soru gibi ifade etmedim.

"Evet, genç kız. Seni bir daha yüzüstü bırakmayacağım."

İçeri girdiğimde, etrafa bakarken kendimi olduğum yerde donmuş buldum; katedral tarzı geniş tavanları, açıktaki ahşap kirişleri, malikânesinin rustik, orman evi benzeri hissini alırken başım geriye eğildi. Zemini kaplayan devasa kürkler ve tam önümüzde kıvrıla kıvrıla ikinci ve üçüncü katlara çıkan devasa merdiven vardı. Duvarlar ailesinin ekoseleri ve doldurulmuş hayvan kafaları, domuzlar, geyikler, sülünler ve bir dizi İskoç temalı dekorla süslenmişti.

İki yanımda kapı üstüne kapı vardı ve bakışlarım solumdaki büyük açıklığa takıldı. Odhran'ın elinin ağırlığını sırtımda hissettim ve ben ilerlerken eli hiç hareket etmedi. Daimi koruyucum ve gölgem.

Girişe geldiğimde durdum, kütüphane daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Raflar her duvarda sıralanıyor, kemerli tavana kadar uzanıyordu. Ortada devasa bir şömine, önünde deri koltuklar kanepeler vardı. Ocakta kükreyen bir ateş yanmaya başlamıştı bile.

"Hiç bu kadar çok kitap görmemiştin," diye mırıldandım, yerimden kıpırdamadan, Odhran'ın eli hâlâ sırtımdaydı.

"Keşfetmek ister misin?"

Döndüm ve ona bakmak için başımı eğdim. "Yorgunum ve biliyorum ki her şeyi keşfetmek için bolca vaktimiz olacak."

Konuşmadı ama yüzünde yumuşak bir ifade ve dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Beni merdivenlere götürdü ve etrafta dolaşan birkaç personel gördüm, bazıları taze kesilmiş çiçek vazoları taşıyordu, diğerleri ise yıkanmış çarşafklar ve battaniyeler tutuyordu. Bana kibarca gülümsediler, başlarını eğerek Odhran'a saygı gösterdiler ama bunun dışında görevlerine devam ettiler.

İkinci kata çıktığımızda, büyük koridorda, kalın, pelüş bir halıyla kaplı parke zemin üzerinde yürüdük ve sonunda koridorun sonundaki ikiz kapıların önünde durduk. Kapılardan birini iterek açtı ve önce benim girmeme izin verdi.

İlk fark ettiğim şey kokusuydu. Hafifçe soğumuş havayı doyuran koyu ve baharatlı bir aroması vardı. Bu Odhran'ın kokusuydu ve inanılmaz bir kokuydu. Büyük resimli pencerenin perdeleri açıktı ve çok geç olduğu için dışarıyı pek göremesem de sabah manzarasının muhteşem olacağını tahmin edebiliyordum.

Bir saniye sonra Odhran ışığı yaktı ve oda sıcak bir ışıltıyla yıkandı. Renk düzeni, zeminin doğal ahşabını ve tavan boyunca uzanan kirişleri vurgulayan zengin bir lacivert ve yumuşak krem rengiydi.

Odanın ortasında sayvanlı büyük bir yatak, onun karşısında mermer bir şömine, şöminenin önünde de tek bir deri sandalye ve küçük bir sehpa yer alıyordu.

Bu iki mobilya parçası ve küçük bir komodinin dışında odada hiçbir süs eşyası yoktu.

"Burası senin odan." Sormak yerine söyledim, çünkü bana söylenmesine gerek kalmadan biliyordum.

Şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha büyük bir dolap gördüm. Karşısında bir banyo vardı, beyaz granit döşeme gölgeli iç kısımdan dışarı bakıyordu.

Cevap vermeyince döndüm ve yüzümü tamamen ona döndüm.

Elini kaldırıp saçlarının arkasında gezdirdi ve bir an için dostum... utangaç göründü.

"Burada seninle kalmayacağım, ama seni odamda, yatağında ve eşyalarımınla çevrili olarak istediğimi söylemezsem yalan söylemiş olurum." O zaman bana tamamen baktı ve ifadesinde o kadar çok sahiplenme vardı ki bunu *hissettim*.

Omuzlarını geriye çekti ve yüzündeki ifade, beni kendi alanında düşündüğü için gurur duyan bir ifadeydi. Ve bu onu son derece memnun etti. Bir parçamın da bunu istediğini, gizliden gizliye burada kalmayı umduğumu inkâr edemezdim.

Odhran boğazını temizledi ve elini bir kez daha ensesinde gezdirdi; onu bu kadar utangaç görünce içimin ısındığını hissettim. Sanki konuyu değiştirmek istiyormuş gibi odayı anlatmaya başladı ve ben de onu takip ederken konuşmayı başka yöne çekmesine izin verdim.

Dolabın içine girdim ve alt ve üst rafların kadın kıyafetleriyle dolu olduğu iç tarafa bir göz attım. Dile getirmediğim soruma gururla benim için kıyafet aldığını söyleyerek cevap verdi. Dolabın diğer tarafında ise açıkça kendi kıyafetleri vardı; pantolonlar, düğmeli önlükler, kot pantolonlar ve gömlekler mükemmel bir şekilde asılıydı.

Gözlerimin kocaman olduğunu bilerek önce "benim tarafıma" sonra da Odhran'a baktım. "Bunların hepsini benim için mi aldın?" Sesim nefes nefese çıkmıştı, kimsenin duyamayacağı kadar yumuşaktı. Ama ifadesi yumuşadı ve gülümsedi.

"İndikten sonra Banner'ın arkadaşı Luna'yla temasa geçtim çünkü sana ne alacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. O da Caelan ve Cian'ın arkadaşları Darragh ve Evie ile temasa geçti ve üçü senin için alışverişe çıktılar."

Odhran'a bakarken gülümsemeden edemedim ve bunu itiraf ederken ne kadar utangaç görüldüğünü görünce kalbimin kabardığını hissettim.

"Eşyaları kendim almak istedim, ama inanın bana modayla ilgili her şeyi beceririm."

Kendimi hafifçe gülerken buldum.

"Ayrıca, muhtemelen sana nefret ettiğin şeyleri alırdım."

"mi? Neden böyle düşünüyorsun?" Asılı duran gömleklerden birine doğru yürüdüm ve parmaklarımı yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdim.

"Çünkü başka hiçbir erkeğin sana bakmadığından emin olmak için senin için en az çekici şeyleri seçerdim."

Ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım.

"Çünkü onları sana hayran hayran bakarken yakalarsam gözlerini oymak zorunda kalırım, genç kız."

Yüzümün ısındığını hissettiğimde utanma sırası bana gelmişti. Elbette bu sadece bir giysiydi ama Odhran'ın gösterdiği düşünceli tavır göğsümü neredeyse acıyla sıkıyordu.

Bir saniye boyunca hareket etmedik ya da konuşmadık ve sonra duygularımdan ağlamayacağıma güvenemeyerek teşekkürlerimi fısıldadım.

Bizi odaya geri götürmeden ve beni banyoya götürmeden önce yüzünde bir kez daha o utangaç ifade vardı.

Banyo, bu mülkün geri kalanı gibi kesinlikle muhteşemdi. Başlı başına bir yatak odası olabilecek kadar geniş olan odanın bir tarafında devasa bir küvet, diğer ucunda ise camla çevrili bir duş yer alıyordu. Çift lavabo ve makyaj masası, pembe altın armatürleri ve beyaz mermeriyle bunlara paraleldi.

Lavaboların arasına yerleştirilmiş taze kesme çiçeklerden oluşan bir vazo, kokusu ve parlak renkleriyle beni neredeyse inletmeye yetiyordu.

"İhtiyacınız olan her şey satın alındı ve lavaboların altında ve dolapta saklandı. Sabunlar, yağlar, ve hakkında fazla bir şey bilmediğim ama personel tarafından ihtiyaç duyacağınızdan emin olduğum bir dizi başka kadınsı ürün."

Her Şeyden bahsederken bir kez daha nasıl utangaçlaştığına kıkırdayabilirdim. Onu banyodan çıkıp yatak odasına kadar takip ederken neredeyse otomatik olarak hareket ettim.

"Halletmem gereken bazı işler var, Banner'a birlikte geçirdiğim zamandan öğrendiklerim hakkında bilgi vermeliyim..." Durdu ve çenesi sıkıştı. "Elbette her zaman yanımda olmanı istiyorum ama yorgun olduğunu ve dinlenmek istediğini hissedebiliyorum. Sana biraz yiyecek getireyim mi?" Başımı salladım, kelimeler bulamıyordum, çünkü aniden bunalmış hissediyordum. "Çay ya da sıcak bir şeyler içmek ister misin? Ben çalışanlara ateş yaktırabilirim. Her ne kadar ev modernize edilmiş ve sıcak kalsa da, eğer hala çok üşüyorsanız..."

"Her şey mükemmel Odhran. Kesinlikle mükemmel." Birbirimize uzun saniyeler boyunca baktık, öyle bir bakıştı ki bu, kanınızın deli gibi akmasına ve vücudunuzun ısınmasına neden oldu.

Bana gelmek istediğini söyleyebilirdim ama belki de buna ihtiyacım olduğunu düşünerek mesafesini korudu. Bir kez daha yıkılabileceğimi düşünmesi için ona yeterince sebep verdim.

"Seni yalnız bırakayım," dedi o seksi, derin . "Ama bana ihtiyacın olursa, şu telefonu aç." Söz konusu telefonu işaret etti. "İkiyi seni doğrudan ofisime aktaracak, kısa bir süreliğine orada olacağım. Gerekenden daha fazla uzak kalmayacağım."

Dudaklarımı yaladım ve başımı salladım, bir şey söylemek istiyordum ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Tamam," dedi usulca ve gülümsedi; düz, beyaz dişleri ve hafif sivri köpek dişleri parlıyordu.

Bu manzara karşısında kalçalarımı birbirine kenetledim, boynumu ısırdığını, dişlerini boğazımın esnek etine geçirdiğini ve beni kendi türünün özlemini çektiğini bildiğim şekilde işaretlediğini düşündükçe - hayal ettikçe- içimde garip bir his kıpırdandı.

Dönmeye yeltendi ve bir dürtüyle uzanıp parmaklarımı kalın bileğine doladım. Durdu ve bana baktı, sadece o küçük dokunuşla bile vücut ısısı içime yayılıyordu.

"Geri dönecek misin?" Yüz ifadesindeki yumuşamayı, gözlerine giren sıcaklığı gördüm. "Benimle yatar mısınız?" Bu büyük odada tek başıma olma fikri bile beni korkutuyordu.

Travmamla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece ona yakın olmak istedim, sadece bana sarılsa bile, sadece Galce iyi geceler fısıldasa bile.

"Lass," diye inledi ve döndü, anında beni büyük, güçlü kollarıyla sardı. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok." Başımın arkasını kavradı ve beni göğsüne bastırdı.

Ben uzaklaşmadan önce uzun saniyeler öyle kaldık.

"banyo yapacağım ama döndüğünde burada olacağım." Bunu söylemek çok aptalca geldi. Tabii ki burada olacaktım. Sanki başka bir yere gidiyormuşum gibi. Ama bunu duymaktan, teyit etmekten hoşlandığını da biliyordum. Ve ben de onun yüzündeki o memnuniyeti görmekten hoşlanıyordum.

Odhran kez daha uzun uzun baktı, sanki kendini tutamıyormuş gibi başparmağını yanağıma bir kez daha dokundurdu ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Oda birdenbire çok geniş, çok boş ve çok yalnız hissettirdi. Etrafım onun eşyalarıyla çevrili, kokusu burnumda, dokunuşunun anısı taze olmasına rağmen, yine de boş alan beni yutacakmış gibi hissediyordum. Gözlerimi kapattım ve sadece bir bakışıyla beni tahrik etmesinin verdiği zevkli karıncalanmanın vücudumun açıkta kalan her yerinde hareket etmesine izin verdim.

Ve hiçbir şeyi sağlamlaştırmamış olsak da, birlikte olmayı tam olarak tamamlamamış olsak da ve bana işaretini vermemiş olsa da, bu his, bu kemik derinliğindeki ihtiyaç ve istek sadece içimde büyüyecekti.

Bu yakın olma, ona dokunma, onun bana dokunma ihtiyacı... beni tüketene kadar büyüyecekti ve önüne çıkan her şeyi yutan azgın bir orman yangını gibi onu durdurmak mümkün değildi.

Bir elimi kaldırıp alnımda gezdirdim ve ter hissettim. Çiftleşme bağlantısı yoğundu ve şimdi tekrar bir araya geldiğimize göre, tamamlanana kadar ikimizi de canlı canlı yakacaktı. Ve onunla ne kadar savaşırsak, o kadar acı verici olacaktı.

Zihnim hayatta kalma modundaydı, neyin iyi ve doğru olduğu ve tam olarak neye ihtiyacım olduğu konusunda bedenimle savaşıyordu.

"Aklımı kaçıyorum," dedim odaya göz gezdirirken hiçbir şeye ve hiç kimseye.

Kafamdaki tüm "ya olursa "ları temizlemeye çalıştım ve dolaba doğru ilerleyerek bir süre tüm kıyafetlere baktım. Dönüp diğer tarafa baktım ve Odhran'ın çok erkeksi kıyafetlerinin sıralandığını gördüm. Her şey çok garip geliyordu, sanki okyanusun ortasındaydım, ötede hiçbir şey görünmüyordu ama ucsuz bucaksız... hiçbir şey.

Uzun zamandır bir hücrede kapana kısılmıştım, duvarlar kırılmazdı. Sahip olduğum tek arkadaş düşüncelerim ve anılarım, hayallerim ve fantezilerimdi. Ve şimdi tüm bu alana sahiptim ve istediğim her şeyi görebilir ve yapabiliyordum.

Orada durdukça kalbim hızlanmaya başladı, o enginlik içimi doldurdukça nefes alamaz oldum. Oda dönüyordu ve alnımdan ter damlıyordu. İlk gördüğüm şeyleri kaptım; tereyağı yumuşaklığında bir pantolon ve uzun kollu bir gömlek. Dolaptan çıktım ve banyoya doğru ilerledim, kapıyı arkamdan kapattım ve yaslandım.

Bir an için ışıklar kapalı, gözlerim kapalı öylece durdum. Parmaklarım ışık düğmesine dokunana kadar körlemesine yanıma uzandım ve onu açtım.

Gözlerimi açıp etrafıma baktığımda, tüm olağandışı şeyleri, çok garip ve yabancı, aynı zamanda güzel ve korkutucu olan modern teknolojileri aynı nefeste alırken kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Nefes verdim ve küvete doğru yürüdüm, Odhran'ın nasıl açacağını anlatmış olmasına şükrettim. Suyu doğru sıcaklığa ayarladıktan sonra döndüm ve makyaj masasının üzerinde asılı duran büyük aynada kendime baktım. Kaçtığımdan beri kendimi görüyordum ama o kadar çok acı çekiyordum ve o kadar yorgundum ki dış görünüşüme pek etmemiştim.

Aynaya doğru yürüdüm ve ellerimi granit kenarına doladım, mavi gözlerime baktım, omuzlarımda cansız bir şekilde asılı siyah saçlarıma baktım, bukleler araba yolculuğu sırasında uyumaktan biraz karışmıştı.

Bir elimi kaldırdım ve parmağımı gözlerimin altındaki solmakta olan koyu halkaların altında gezdirdim. Son birkaç gündür, daha iyi yemiştim...

çok uzun zamandır. Tenim hâlâ solgundu ama birden fazla şekilde yetersiz beslenmekten ve açlıktan dolayı damarlarımın mavi çizgilerini görebileceğim yarı saydam bir etkiye sahip değildi.

Doğruldu ve birkaç adım geri attım, soyunmaya başlarken hâlâ kendime bakıyordum. Üzerimdeki kat kat giysileri çıkarırken altıncı bir korku ve dehşet hissettim. Yan tarafımdaki iyileşmek üzere olan kurşun yarasını saymazsak, vücudumu çok uzun zamandır incelememiştim. Ama şimdi ışıkların parıltısı altında, hiçbir şey gözlerden saklı değilken, ortaya çıkan şey karşısında şok içinde kaldım.

Çok sayıda küçük yara izi karnımı, kollarımı, kalçalarımı ve hatta ayaklarımın üstünü kaplamıştı. İyileşmiş ve biraz solmuş olsa da, beni aldığım ilk günlere geri götüren o iğrenç damgaya baktım.

Saçlarımı kaldırdım ve omzumun üzerinden sırtıma bakarak arkamı döndüm. Etimi kaplayan kırbaç izlerini görebiliyor, yıllar boyunca bana vurdukları her darbeyi hatırlıyordum.

Saçlarımın ağır dökülüşünü bıraktım ve yüzümü küvete dönerek suyun musluktan akışını izledim. O anda kendimi iğrenç hissediyordum, kendime bakmaya bile tahammül edemezken Odhran'ın beni nasıl çekici bulabileceğini bilmiyordum.

Ben kendimi bile sevemezken o beni nasıl sevebilir?

Suyu kapattıktan sonra küvete girdim. Su biraz fazla sıcaktı ama vücuduma verdiği acıyı memnuniyetle karşıladım. Bana hayatta olduğumu hatırlatıyordu.

Başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım, kollarımın iki süzülmesine izin verdim, küvet o kadar büyüktü ki beni tamamen yuttu. Suyu döktüğüm lavanta yağı buharla birlikte yükseldi ve beni sardı.

Saçlarım boynuma ve göğsüme yapıştı ve yüzüm havadaki nemden dolayı nemli bir hal aldı. Uzun zamandır kendimi rahatlamış hissetmemiştim ve bu nedense göğsüme korkunç bir acı yerleşmesine neden oldu.

Gözlerimi açıp banyonun etrafına baktığımda, kapalı banyo kapısının hemen diğer tarafındaki büyük odayı düşündüm, nasıl çok büyük hissettirdiğini... çok fazlaydı.

Birden nefesim kesildi, nabzım kulaklarımda atarken ve midem bu panik dalgası içimi doldurdu. Ani mide bulantısı doğruldum ve elimi tersiyle ağzımı kapattım.

Çılınca tekrar etrafıma bakındım, sonra vücuduma baktım, ani hareketimden dolayı su etrafımda çalkalanıyordu. Kaburgalarım göze çarpıyordu, karnım içbükeydi ve cildim sağlıklı görünmek için çok solgundu. *Aman Tanrım*. Parmaklarımı yara izlerimin üzerinde gezdirdim, gözyaşlarımın gözlerime olduğunu ve yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

Sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya ve bacaklarımı göğsüme doğru çekip kollarımı onlara doladım ve yüzümü dizlerime gömdüm. O kadar uzun süre ve o kadar çok ağladım ki canım acıdı.

Odhan beni böyle buldu, eşimin ve onun kurdunun kokusu kafamı dolduruyordu. Benimle konuşuyordu ama onu net olarak duyamıyordum, sadece ağzının hareket edişini ve yüzündeki acı dolu ifadeyi izliyordum.

Su artık buz gibiydi, tüylerim diken diken olmuş, kollarımı ve bacaklarımı kaplamıştı. Yine de rahatsızlığın ağırlığından başka pek bir şey hissetmiyordum. Başımda bir hüznün dalgası vardı, dalgalar kulaklarımı dolduruyordu, bu yüzden onun İngilizce mi yoksa Galce mi konuştuğunu bile bilmiyordum.

Kendime acımdan nefret .

Saçlarımı nazikçe sonra durularken onu durdurmadım. Beni küvetten kolayca çıkarırken hiçbir şey ve beni kalın, beyaz bir havluyla kuruladıktan sonra etrafıma sararken de itiraz etmedim.

Beni yatak odasına götürüp yatağın kenarına oturturken göğsüne doğru kıvrıldım. Ben onun büyük boy tişörtlerinden birini giydirdiği bir oyuncak bebektim. Beni ne kadar çirkinleştirdiklerinin tüm kanıtlarıyla birlikte çıplak halimi gördüğü için içten içe utanç duydum.

"Benim en yumuşak kalpli tatlı kızım," diye fısıldadı yatakta arkama geçip saçlarımı nazikçe taramaya başlarken. Sonra saç tellerimi örüyordu, parmakları yavaş ve dikkatliydi, arada bir başımın arkasını öperek elindeki işe geri dönüyordu.

İşini bitirdiğinde bizi yatağa yatırdı ve beni kendine çekti.

Kıyafetlerini ne zaman çıkardığını bilmiyordum ama çıplak göğsünün katı, sıcak ısınısını omurgamda, iç çamaşırlarının yumuşak gıdıklamasını arkasında hissettim. Kollarını etrafıma doladı ve beni kendisine inanılmaz derecede yaklaştırdı, vücuduyla beni sardı, böylece geri çekilmem, kendi içime kapanmam hiçbir şans olmadığını biliyordum.

Hâlâ ağladığımı hissediyordum ama bu sessiz gözyaşlarıydı, ne kadar uğraşırsanız uğraşın asla durduramayacağınız türdendi.

"Bunu çözeceğiz," dedi usulca, hafif viski kokan ılık nefesi kulağımın kabuğuna değiyordu. "Her şeyin üstesinden gelebiliriz, her şeyin, genç kız." Kollarını bir an için bana doladı.

Gözlerimi yumdum ve ellerimi onun kalın kaslı kollarından birine dolamak için kaldırdım. Etindeki yara izlerini hissettim, savaşçılığının, gücünün ve kuvvetinin izlerini.

Sonra benimkini düşündüm.

Beni nasıl güzel bulabilirsin?

"Çok güzelsin." diye fısıldamadan hemen önce kaslarının kasıldığını hissettim. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratıksın." Yumuşakça nefes verdi. "Bırak eşim olmanı, sana bakmaya bile layık değilim ama gitmene izin vermeyecek kadar da bencilim."

O konuşana kadar kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim ve bu beni daha çok ağlattı çünkü ona inanmışım. Dışarıda bana eziyet eden her şeyin ötesini nasıl ya da neden görebildiğini anlamamış olabilirim, ama sözleri samimiydi, bizi çevreleyen tüm ıstırapla birlikte kalbinden çıkmıştı.

"Bunu atlatacağız," dedi tekrar ve bu sefer daha sert, sesi daha kararlıydı, sanki başka seçenek yokmuş gibi.

Başımın arkasını öptü ve ben de gözlerimi kapadım.

"Umarım öyledir. Gerçekten, gerçekten öyle umuyorum."

ChapTer SeVenTeen



Larkin

I Hiç bu kadar iri yarı erkek görmemiştim, benim iki... üç katım olanları. Ama şimdi etrafım onlarla çevriliydi.

Gelmeye devam ediyor gibiydiler, devasa, karanlık Cipler, siyah giysili bedenler, korkutucu ifadeler.

Odhran'ın ve dışarıda o kadar çok Lycan erkeği vardı ki, bu çok bunaltıcıydı, o kadar ki kendimi çok az gösterdim ve şimdi kendimi kütüphanede parmaklarımı yırtık pırtık ve eskimiş kitapların sırtlarında gezdirirken buldum.

Duvarların arasından gelen seslerin derin gürültüsünü duyabiliyordum, Galce konuştukları için kelimeler tarif edilemezdi.

Bugün için planım ailemin yanına gitmekti. Odhran'la konuştuktan sonra hemen yola çıkabileceğimizi düşünsem de, plan yapmadan başka bir yolculuğa çıkmak istemedim.

Odhran'ın beni her yerde takip edeceğini, istediğim her şeyi yapacağını bilmeme rağmen, önce plan yapmamızın yüzünde yarattığı rahatlamayı gördüm. Ve bunun beni güvende tutmak için endişelendiği için olduğunu biliyordum.

Her ne kadar Odhran'ın söylediklerinden ve kralıyla yaptığı telefon konuşmasında bu korkunç örgütü nihayet sona erdirmek için harekete geçirilen her şeye kulak misafiri olmasından sonra Meclis uzunca bir süre tamamen ortadan kaldırılamayacak olsa da.

Ve bunun gerçekten gerçekleşebileceğinden emindim. Bu adamlar korkutucuydu ve öfkeleri onları destekliyordu.

Öteki Dünya'daki türler örgütleniyor ve bir araya geliyordu; ortak bir tehdidi ortadan kaldırmak için tek bir birim olarak çalışıyorlardı. Bunun daha önce yapıp yapılmadığını bilecek kadar yaşlı değildim ama işlerin bu yönde ilerlediğini görmekten memnundum.

Rastgele İngilizce bir kitap seçtim ve köşedeki büyük pencerenin yanında duran büyük boy, yıpranmış deri sandalyeye doğru yürüdüm.

Uzun bir süre başımı sandalyeye yasladım ve pencereden dışarı baktım. Güneş pırıl pırıldı, yaylalar yemyeşil tepeleri ve uzaktan görebildiğim koyun tüyleriyle muhteşem bir manzaraydı.

Arazinin üç tarafı sık kaplıydı ve ben ormanın içine baktım, karanlık derinleştikçe uzuyordu. Bir kuş sürüsü ürktü ve karanlık bir sürü halinde tepemden uçtu ve civıltılarının sesi azalırken uçup gitmeden önce hep birlikte dönmelerini izledim.

Orada oturduğum süre uzadıkça dışarıdaki manzarayı daha çok seyretmeye başladım. Böylesine açık, doğal bir güzellik görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ve bu inanılmazdı.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü yanağıma hafif bir dokunuşun beni uyandırdığını hissettim. Gözlerimi kırıştıtararak açtım ve pencereden dışarı, turuncu ve kırmızı pembelere boyanmış ufka baktım. Güneş batıyordu, alacakaranlık ışıltısı Odhran'ın malikânesinin arazisini sanki bir ressam resmetmiş gibi boyuyordu.

Başımı çevirip yanıma çömelmiş olan dostuma baktım, sarı saçları dağılmıştı ve sanki stresten parmaklarını gezdiriyormuş gibi alnına doğru sarkıyordu.

"Bu kadar uzun uyuduğumu fark etmemiştim," dedim uykulu bir sesle. Cevap vermedi, sadece bana öyle dikkatle bakmaya devam etti ki sanki saklamaya çalıştığım her bir parçamı görüyordu.

Sonunda yanağımı tekrar okşarken bana küçük bir gülümseme verdi. "İnanılmaz bir rüya görüyordum," dedim ve uyanmadan hemen öncesini düşündüm.

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi, dokunuşu yumuşak ve çekingendi. Ama dikkatli olmaktan yorulmuştum. Onu istiyordum. Onun tadını dilimde, boğazımın arkasında tatmak istiyordum. Onu içimde, ellerini bedenimde, dudaklarını boğazımda hissetmek istiyordum. Ve bunu hissedebileceğini, ona olan ihtiyacımın kokusunu alabileceğini biliyordum; kalçalarımın arasında kayganlaşan uyarılma, kendini içimde çalıştırmasını kolaylaştıracaktı.

O erotik rüyanın anısı zihnimde canlanınca yüzümün kızardığını hissettim. Elimi kaldırdım ve hâlâ yanağımda duran elinin üzerine koydum. Tırnaklarımı nazikçe parmaklarının arkasına geçirdim ve burun delikleri açıldı, göz bebekleri büyüdü. Yavaşça dudaklarımı yaladım ve o anda hala üzerime yapışan uyku ve uyarılmanın puslu bulutundan başka bir şey hissetmedim.

Ona baktıkça onu daha çok istiyordum, bu anın içinde kalmak ve ne kadar büyüyebileceğini görmek istiyordum.

"Hepsi gitti mi?" Bugün erken saatlerde ortaya çıkan tüm Lycan'ları kastettiğimi anlamasını umarak bu kelimeleri nefes nefese söyledim... *neden* sorduğumu bilmesini umarak.

"Evet." Bu tek kelime ondan boğuk bir hırıltıya dönüştü. "Personeli de eve gönderdim. Akşam yemeği hazırlamışlardı ama biz yalnızız."

Tek başına.

Bu düşünce, rüyamdaki arzumla birleşince bacaklarımın arası o kadar ıslandı ki onları birbirine kenetledim ve ayak parmaklarımın ucundan başımın tepesine kadar karıncalanmalar hissettim.

"Senin için bir şeyim var." Boynunun arkasına uzanırken önümde kamburunun üzerinde çömelmiş duruyordu. Bir saniye sonra kolunu geri çekti ve elinde bir şey tuttu, parmaklarının üzerinde gevşekçe sarkan altın bir zincir vardı.

Elini açmadan önce sadece bir saniyeliğine kafam karışmıştı ve bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim bir şeye bakıyordum. Oturuyordum.

Büyük avucunun ortasında, kalbimin göğsümde çarpmasına neden olan en küçük gümüş parçası vardı.

Ağzımı kapatmak için bir elimi kaldırdım, dolduran pek çok duygu vardı.

Bu gerçekten... Bu gerçekten...

"Kolyem." Dikkatimi yüzüne yönelttim ve dikkatle beni izlediğini gördüm, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Nasıl?" Kolyeyi en son taktığım anı zihnimde canlanırken, elim aşağı kayarak boğazımda hafifçe kıvrıldı.

"Ben uyandıktan sonra... sen götürüldükten sonra..." Boğazını temizledi ve devam etmeden önce kendini toparlamak istercesine bir an yere baktı. "Onu yerde gördüm." Bir kez daha gözlerimin içine baktı. "Onu aldım ve o beri takıyorum, kendime bir kez kollarımda olduğunda sana geri vereceğimi söyledim." Bana tekrar bakarken çenesi sıkıştı. "Sonra o D denen piç, yakalandıktan sonra onu benden çaldı." Burun delikleri alevlendi ve öfkesi havayı doyurdu. "Ben de kaçtıktan sonra boğazını parçalamadan hemen önce geri aldım."

Sözleri üzerine içimden yumuşak, boğuk bir ses çıktı. Bunca zamandır benim çapa kolyemi takıyordu.

"Sana hemen verirdim ama iyileştiğinden emin olduktan sonra olanları düşününce seni bunaltmak istemedim." Kolyenin iki ucundan tuttu ve bana uzattı. Boynumdaki saçları kaldırdım ve kolyeyi boğazıma dolayabilmesi için sandalyede kaydım.

Parmakları enseme nazikçe ve kolye sabitlendikten sonra güneşin kıvrımlarını yakaladığı minik çapaya baktım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı ve bu kadar küçük ve maddi bir şeyin bu kadar çok şey ifade edebilmesi beni şok etti.

Odhran'a baktım ve sulu olduğunu bile bile gülümsedim; hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayabileceğimi umursamadan, o anda yıkıldım. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." Tekrar ona baktığımda yüzünde nazik bir ifade vardı. "Bunu bana vermek için beklemene sevindim. Daha önce doğru zihin yapısına sahip olabileceğimi sanmıyorum."

Eğildi ve öptü, ben de gözlerimi kapattım ve içimi kaplayan o harika duyguyu içime çektim.

"Kolyenin benim için ne anlama geldiğini biliyorum, o yüzden sizin için ne kadar özel olduğunu ancak tahmin edebilirim."

Başımı salladım ama konuşamayacak kadar tıkanmıştım.

Arkasına yaslandı ama yine de ona her zaman yapışan vahşi, baharatlı kokuyu alabileceğim kadar yakın durdu. Belli belirsiz dışarının, ormanın, temiz havanın ve kalıcı güneş ışığının kokusunu alıyordu.

Birbirimize baktığımız süre uzadıkça vücudum yeniden ısınmaya başladı. Tüylerle kaplı yanaklarının her iki yanını avuçladım ve mavi gözlerine baktım. "Bu benim için dünyalara bedel. *Sen* benim için her şeysin." Şimdi nefes alma sırası .

Uzun süre hiçbir şey söylemedik, ikimiz de sadece birbirimizi izliyorduk, odadaki sıcaklık şakaklarımda ve göğüslerimin arasında boncuk boncuk terler hissedene kadar artıyordu.

Korku ve belirsizliğin ezici ağırlığının beni ele geçirmesini bekliyordum ama her geçen saniye hissettiğim tek şey eşime ihtiyacımın artmasıydı. Ve eğer ben bu tür bir yoğunluk hissediyorsam, erkeksi, güçlü bir Lycan erkeğinin eşine neler yaşadığını ancak hayal edebilirdim.

"Dokun bana, Odhran." Sesim soluk soluğaydı, bu üç kelime zar zor duyulabiliyordu. Ve onu nasıl etkilediklerini gördüm. Vücudu gözle görülür bir şekilde gerildi, gözleri kapandı, ağzı hafifçe sıkıldı ve köpek dişleri uzadı.

Daha da ıslandım.

Uzandı ve saçımın ucundan tuttu. Dün gece taktığı örgüyü çıkarmamıştım ve bir an için saç tellerimi parmaklarının arasında ovuşturdu.

Dokun bana.

Örgümü çözmeye başladı ve nefes alışımın arttığını hissettim.

Tanrım, neden bu kadar sıcak?

Saçlarım çözüldüğünde, ağır dalgaları yüzüne doğru kaldırmadan önce parmaklarını koyu dalgaların arasından geçirmeye başladı. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, bu çok seksi, açıkça uyandırılmış gümbürtü onu terk etti.

İç kaslarım sıkıştı ve dürtülerimle kalçalarımı sıktım. Hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim, tüm mantıklı düşünceler beni terk etmişti.

Nefes alışımın değiştiğinin, göğsümün daha hızlı ve daha sert inip kalktığının farkındaydım. Aynı zamanda onunkinin de öyle olduğunun farkındaydım. Artık çok yakınımdaydı, bana doğru ilerliyordu, dudaklarını benimkilerden ayıran çok az bir boşluk vardı.

Dilimde neredeyse onun tadını alabiliyordum, tadının ne kadar güzel olduğunu, dilinin benimkine karşı hareket ederken ne kadar sıcak ve yumuşak olduğunu hatırlıyor, yumuşak, çok muhtaç bir inilti beni terk edene kadar kafamda tekrar tekrar oynatıyordum.

"Benim tatlı kızım," diye inledi. Sonra Gal dilinde sert bir şey söyledi ve vücudum alev alev yandı.

Bana ana dilinde bir alışveriş listesi okuyabilirdi ve eminim ki sadece bu bile beni uçururdu.

"Çok hızlı hareket etmek istemiyorum." Gözleri artık açıktı ama hâlâ saçlarımı yüzüne doğru tutuyor, arada bir kokuyu derin derin içine .

Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki, siyah mavinin tamamını yutuyordu neredeyse, gözleri kapalıydı, erkek kokusu kafamı dolduruyor ve sanki çok içmişim gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Şu anda çok hızlı değil." Neye rıza gösterdiğimi bilmiyordum. Biraz mı? Çok mu? Her şeye mi?

Ellerini kollarımdan aşağı kaydırđı, parmakları çıplak tenime zar zor değiyordu. Oturuyor olmama rağmen başım , bedenim yabancı geliyordu, sanki bana ait değilmiş gibi, sanki hiçbir şey üzerinde kontrolüm yokmuş gibi, ama en iyi şekilde.

Ama bu bir tür vahşi pervasızlıktı. Korku ya da acı olup olmadığını sorgulamama neden olmayan türden. Çünkü olmayacağını biliyordum. Odhran'ın beni sadece iyi hissettireceğini, bunu doğru hissettireceğini biliyordum.

"Öp beni." Bu iki kelimeyi soludum ve ağzımı kendi ağzıyla yakalamadan önce bir kez daha inledi. Elini yanağıma koydu ve yavaşça yukarı doğru hareket ederek başımın arkasını kavradı. Elimi saçlarına doladım ve onu kendime çektim.

Dilinin dudaklarımın üzerinde gezindiğini, izin istercesine hafifçe dikişi yokladığını hissettiğimde anında ona açıldım. Dilini kendi dilim ile karşıladım, onunkine doğru hareket ettirdim, tüm

Vücudum en tüketici şekilde tutuştu. Birbirimizi daha sert öptük.

O kadar uzun süre öpüştük ki zamanın bir anlamı kalmadı, diğer her şey kayboldu, böylece hissettiğim, kokladığım, duyduğum tek şey dostum oldu.

Dudakları benimkinde.
Ağızımdaki tadı. Tenime
dokunuşu. İniltileri
kulaklarımda.

Ne kadar zamandır öpüştüğümüzü bilmiyordum ama kendimi kenarında buldum, bacaklarım ayrılmıştı ve Odhran bacaklarımın arasına yerleşmişti. Bir eli hâlâ başımın arkasındaydı, parmakları saçlarıma dolanmıştı, diğer eli belime dolanmıştı, dokunuşu hafifti.

Daha ileri gitmekten korktuğunu biliyordum. Kendini tuttuğunu biliyordum. Ve bunu takdir etmeme rağmen, şu anda içimde sadece onun kontrol edebileceği vahşi bir yangın vardı.

"Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldarken buldum kendimi ağızına karşı ve nefes nefese kalmak için ayrıldım. Yüzümü sıcak hissediyordum ve yanaklarımın kırmızı olduğunu biliyordum, uyarılmam derimin altına kan hücum ediyordu.

Konuşmadı ama kalçamdaki elinin hissettim, tişörtümün kenarını hafifçe yukarı ittiğini, başparmağının çıplak tenimde gezindiğini hissettim. Bir an için utandım ve kalkmaya çalıştım ama sanki bunu hissetmiş gibi eğildi ve beni tutkuyla, derinden öptü, dilini gerçekten ağızıma soktu ve durumu kontrol etti.

Bunu sevdim çünkü zevkimi göstermek, en çok istediğim şeyi yapmak için ihtiyaç duyacağım kontrolü elimden aldı... ne kadar ileri gitmek istediğimi.

Ne kadar ileri gitmek istediğimi bilmiyordum ama bunu gideceği yere kadar götürmek ve doğal bir şekilde durdurmak istiyordum.

Çıplak bedenime dokunmasına engel olmadımda, gömleğimi daha da yukarı itti ve vücudunun üst kısmını benimkine yasladı, böylece sandalyede geriye yaslanmak zorunda kaldım, kocaman göğsü beni kapladı ve diğer her şeyi engelledi.

Dokunuşları ve öpüşleri ilk başta yumuşaktı ama ellerimi omuzlarına doladığımda, tırnaklarımı etine geçirdiğimde homurdandı

ve beni daha sert, daha hızlı öpmeye başladı, tutkusu yükseliyor, erkeksi kokusu beni sarıyordu.

Öpüşmeyi kestiğinde inledim, gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum, göğüslerim ağır ve dolgun hissediyordu, meme uçlarım sıkıydı ve tişörtümün ince malzemesine baskı yapıyordu. Vücudunun bir kez daha benimkine bastırılmasını, dudaklarının benimkinde olmasını, ellerinin vücuduma daha fazla dokunmasını istiyordum.

Bu yüksekliğin bitmesini hiç istemedim.

"Yüzündeki ifade," diye mırıldandı ve beni bir kez daha öptü, uzun ve yavaş bir şekilde, tekrar geri çekilmeden önce bir saniyeliğine dilimi emdi.

Elinin belimde olduğu yere baktı ve ben de onun görüş açısını takip ederek gömleğimin artık vücudumu tamamen sardığını ve göğüslerimin hemen altında durduğunu gördüm. Batan güneşin ışığı göbeğimi kaplayan yara izlerini, etimi kesen kabarık beyaz çizgileri şaşırtıcı bir netlikte ortaya çıkarırken içimde bir kızarıklık hissettim. Gömleğimi aşağı itmeme fırsat kalmadan Odhran eğildi ve dudaklarını bu izlerin üzerinde gezdirdi.

Karnımdaki her bir yarayı öptü, ne kadar güzel , ne kadar mükemmel ve özel olduğumu fısıldadı. Galce, beni ağzıyla keşfedebilmesi için bir kez daha sandalyeye yaslanmamı sağlayan derin, hırçın kelimelerle takip etti.

Dilini göbek deliğimin etrafında gezdirdikten sonra yavaşça içeri daldırıp benden başka bir muhtaç ses çıkardığında usulca inledim.

Sadece gözlerini kaldırıp bana baktı ve aşağıya inmeden önce dilini bir kez daha göbeğimin etrafında gezdirmeye devam ederken izlememe izin verdi. Göz temasını hiç kesmeden, parmaklarını taytımın bel bandına geçirdi ve durakladı. Sessizce rızamı soruyordu.

Dudaklarımı yaladım ve başımı salladım, ne yaptığımdan emin değildim ama durmak istemediğimi biliyordum.

Odhran bana kendimi çok özel, çok güzel hissettirdi. Beni yaralı eşi olarak görmedi. Beni sadece *kendi eşi* olarak gördü.

"Bu iyi mi?" Pantolonumu yavaşça aşağı çekerken soruyu mırıldandı, hala beni izliyordu, hareketleri yavaştı.

Tekrar salladım ve vücudumun yarısını yukarı kaldırdım, böylece külotumu ve taytımı kalçalarımın üzerinden ve uyluklarımdan aşağı çekebildi. Parmaklarımı sandalyenin kolçaklarına doğru kıvırdım, tırnaklarım tereyağı yumuşaklığındaki deriye batıyordu.

Belden aşağım çıplak kaldığında Odhran uzun saniyeler boyunca bana baktı.

"Çok güzel." Önce belime, sonra tekrar gözlerime baktı. "Sana *gerçekten* bakmak istiyorum, genç kız."

Ne istediğini biliyordum. Her şey için onayımı istemesi beni daha da rahatlatmıştı, endişelerim azaldı ve içimi sadece ihtiyaç doldurdu.

Kurt gibi derin hırıltılar çıkarıyordu ve köpek dişleri alt dudağına bastırıldığı için ağzını tam olarak kapatamıyordu. Sonra kalçalarımın arasından aşağıya bakıyordu, bacaklarım, aralarına bedenini sığdıracak kadar geniş açılmıştı. Tüm odağını en mahrem yönelttiği için hava daha soğuk görünüyordu.

Derin, alçak ve anlaşılmaz bir şeyler söyledi, sonra elini kaldırıp ağzının üzerinde gezdirdi, bakışları o tarafımdan hiç ayrılmadı.

"*Foirf.*" Bu tek kelime elinin arkasında gürleyen, boğuk bir sestti. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirmek için avucunu yavaşça indirdi. "Burası çok güzel." Bakışlarını kaldırıp gözlerimin içine bakarken bir elini kalçamdan aşağı kaydırıp ve tam bacağımla amımın birleştiği yerde durdu. "*Tha mo ghion ort.*"

"Ne söylediğini bilmiyorum ama durma," diye nefes nefese kaldım. "Bana hava durumunu anlatıyor olsan bile... durma." Ellerinin kalçalarımıdaki hissi, küçük bir farkındalık sesinin beni terk etmesine neden oldu. Bir kez daha kalçalarımın arasına bakarken avuçlarını yavaşça bacaklarımda aşağı yukarı gezdirdi.

"Seni tatmama izin verecek misin, Larkin?"

Dudağımla ısırıp ve gözlerimin açıldığını hissettim. Ağzını oraya mı sokmak istiyordu?

"Eminim çok tatlısındır, ipeksi ve yumuşacıksındır. Şimdiden dilimde tadını alabiliyorum sevgilim." Biraz daha yaklaştı ve ne kadar sert hissettim, ereksiyonu kalın ve uzundu ve kotunu çadırıyordu.

Yere baktım ve onun o kocaman, erkek kısmına baktım. Boyu o kadar uzundu ki asla sığmayacağına yemin edebilirdim, o kadar girintili çıkıntılıydı ki parmaklarımı ona dolasam asla değmezdi.

Onun tamamını asla içime alamazdım. "Tadına bakmama izin ver, benim küçük dişi."

Bakışlarımı tekrar onun yüzüne çevirdim ve ne yaptığımı anlamadan kendimi başımı sallarken buldum.

İnledi ve tekrar bacaklarımın arasına baktı. "Ağzımı onun üzerinde düşündüğümde eşimin nasıl ıslandığına bak." Sesi kendi kendine konuşur gibiydi. Sıcak nefesini hissedebilmem için aşağı doğru kaydı. "Sor bana, Larkin," diye yalvardı. "Tadına bakmamı iste ki yanımda olduğunu bileyim, genç kız."

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı yaladım ve tekrar açtığımda kelimeler dökülüyordu. "Ağzını üzerimde istiyorum. Beni tadacak ilk -tek- erkek olmanı istiyorum."

İnsanlık dışı bir ses onu terk etmeden ve gözleri mavi mavi parlamadan önce tüm vücudu askıya alınmış bir saniye boyunca dondu. Kurdunun da burada olduğunu ve bu anı yaşayacağını bilerek ıslandığımı hissettim. O Odhran'ın bir parçasıydı. O Odhran'dı.

İkisi de benim dostumdu.

Sonra yaklaştı ve dudakları tam amımın yanındayken derin derin nefes aldı. *Aşağıda* bir ağzın olmasının garip, alışılmadık hissi içimi doldururken uzun saniyeler boyunca hareket edemedim. Ama o yapmadı acele et Ben, yapmadı yutmak Ben.

O oldu Ellerini iç uyluklarım boyunca kaydırırken ve o çok kadınsı çerçevelerken bile yavaş, titiz. Ve dilinin klitorisime ilk dokunuşunu hissettiğimde, gözlerim kapanırken başımın tamamen geriye düşmesine ve deriye yaslanmasına izin verdim. Herhangi bir gariplik

zevk yerini alırken yok oldu.

Dilini düzleştirip açıklığımdan klitorisime doğru sürüklediğinde nasıl görüldüğümle ilgili tüm rahatsızlıklar dağıldı.

Ve o küçük sinir demetini emdiğinde, ona karşı hırladığında, böylece titreşimler içime yayıldı ve iç kaslarım sıkıştı, ellerimi saçlarında buldum ve .

Beni yalayıp emerken utanmadan inliyordum, sert ya da zorlayıcı değildi, sadece bunun ne olduğuna, nasıl olduğuna dair kolay bir girişti.

samimi bir anı paylaştık. Hiç vakit kaybetmeden bir bacağımı kaldırdı ve sandalyenin koluna sardı, sonra aynısını diğerine yaptı.

Bacaklarım açılmış ve gerilmişti, ağzı amımdan hiç ayrılmıyordu. , dilinin ucuyla açıklığımla dalga geçerken homurtuları ve inlemeleri alçaktı, sonra dilini geri kaydırıp klitorisimi ağzına aldı.

"Larkin'im... çok yumuşaksın. Şeftali gibi. Ama daha tatlı." Beni emmeye ve yalamaya devam etti ve içimde bir şeylerin yükseldiğini hissettim, yüzeye devam eden güçlü ve muazzam bir şey. Bunun taşacağını, patlayacağını, içimden fışkıracağını ve hâlâ her türlü akıl sağlığımı alacağını biliyordum.

Sanki bir şeyin uçurumuna yaklaştığımı biliyormuş gibi gözlerimin içine baktı ve çabalarını yeniledi, daha sert emdi, daha iyice yaladı. Elleri iç uyluklarımdaydı, zaten gidebildiğim kadar geniş olmama rağmen onları açık tutuyordu, iç uyluklarımın kasları bu kadar açık olmaktan protesto ediyordu.

"Bana bakmaya devam et," diye hırladı çarpık bir sesle, gözleri içindeki hayvandan mavi mavi parlıyordu. Zevk artmaya devam ederken gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

Klitorisimi sertçe emdi, ellerini bir kez daha amımı çerçevelemek için aşağı kaydırıp, sonra başparmaklarını dudaklarımın iki yanına bağladı ve onları birbirinden ayırdı.

O sinir yumağını emişini izlerken, kalçalarımın arasında beni yiyip bitirirken çıkardığı ıslak, özensiz sesleri dinlerken ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı.

Gözlerim kendiliğinden kapanmaya başladı.

"İzle beni, genç kız. Seni yüzüme bak."

Onun derin emri karşısında gözle görülür bir şekilde titredim, ne kendimi ne de onu inkar edebildim. Ona itaatsizlik edemiyordum. Ve sonra sesinden gelen titreşimler ve ağzının klitorisimi sertçe emmesi beni patlattı.

Duygular o kadar derindi ki gerçek gibi görünmüyordu, sanki hiç uyanmak istemediğim bir rüyaya .

Ondan çıkan hayvani sesleri duyabiliyordum, sesinin titreşimleri zevki sonsuz kılıyordu. Her nasılsa

Ellerini saçlarına götürdü, tellerini çekiştirdi, yüzünü kalçalarımın arasında tuttu. Çok gergin görünüyordu, vücudu gözle görülür şekilde titriyordu, sesi yumuşak kıvrımlarıma karşı boğuk bir çığlıktı.

Ve sonra uzuvlarımı daha fazla tutamayacak kadar doyduğumda, kollarımın yanlarıma düşmesine izin verdim, bacaklarımı gevşettim ve gözlerimi kapatıp sadece sertçe nefes alıp verirken başımı sandalyeye yasladım.

Uzun dakikalar boyunca ikimiz de hareket etmedik ya da bir şey söylemedik, ama sonra dudaklarının iç uyluğuma hafifçe dokunduğunu hissettim, sonra bir öpücük daha ve bir tane daha. Beni öpücük yağmuruna tuttu, sıcak nefesi aşırı hassaslaşmış bedenime merhem oldu. Memnuniyetle içimi çektiğimde alnını iç bacağıma dayadı ve sadece nefes nefese kaldı.

Parmaklarımı kısa ama gür koyu sarı saçlarının arasından geçirdim, tırnaklarımı kafa derisinin üzerinde hafifçe gezdirdim ve iri vücudunun titrediğini gördüm. Başını kaldırıp bana baktı, gözlerinde kukuletalı bir ifade vardı ve ben bu coşku sonrası sersemlemişlikle kendimi o kadar sersemlemiş hissettim ki tek yapabildiğim küçük bir gülümseme oldu.

"Benim," diye homurdandı o çarpık sesiyle, gözlerinin mavisi daha da parlıyordu. Dilini önce alt dudağında, sonra üst dudağında gezdirerek zevkle mırıldandı. "Eşimin orgasmı kadar tatlı bir şeyi hiç tatmadım."

Ayağa kalkıp çenemi kavrarken eğildi ve ağzını benimkinin üzerine eğerek dudaklarında ve dilinde doruk noktamın tadını almamı sağladı. Doğrulmadan önce beni uzun bir süre öptü. Artık kasıklarıyla göz hizasında olan bakışlarım, yarı sert ereksiyonunu ve kotunun önündeki ıslak noktayı yakaladı.

Sıcaklık ve zevk tekrar içime aktı. *Bana* bir tane verirken orgasm oldu.

"Bana ne yaptığını görüyor musun, genç kız?"

Başımı kaldırdım ama cevap vermedim. Onun üzerindeki etkimi çok ama çok iyi görebiliyordum. Ve bu bana hissedebileceğimi bilmediğim bir güç ve kuvvet hissi veriyordu. Bu erkeğe -çok güçlü, büyük ve güçlü- sadece saçlarına dokunarak zevk verebiliyordum... o *da bana* zevk veriyordu.

Elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti, giysilerimi düzeltmeme yardım etti, sonra beni usulca, neredeyse isteksizce öptü ve beni kendine çekerek odadan çıkardı ve koridordan geçerek akşam yemeğinin beklendiği yemek odasına götürdü.

Yüzüne, güçlü çenesine ve mükemmel erkek yüz hatlarına baktım ve yüzümde gerçek bir gülümseme hissettim.

Beni çırlıçıplak soymuş, mümkün olan her şekilde ham hissettirmişti. Ve hatırlayabildiğimden çok daha uzun bir süredir ilk kez, geçmişimin bu anı mahvetmeye çalıştığını düşünmüyordum. *Umuttan* başka bir şey hissetmedim.

Duygularımla boğulmam için yeterliydi.

Belki her şey yoluna girerdi? Belki sonsuza dek mutlu olabiliriz?

CHAPTER SEKİZİNCİ



Odhran

I D n gece Larkin uyuduktan sonra iki kez mastürbasyon yapmak zorunda kaldığımı itiraf etmekten utanıyordum, kütüphanede ona yapmama izin verdiği Şeyden sonra vücudum hala uğulduyordu. Dilimi alt dudağımda gezdirdim, ne kadar yumuşak olduğunu hatırladım.

dudaklarıma değdiğini, boğazımda ne kadar tatlı bir tadı olduğunu.

Hedefimize giden dar yolda ilerlemeye odaklanırken bu düŐünceleri zihnimin karanlık k Ő elerine ittim. Ama sertleŐ miŐ  sikimin zonklaması baŐ ka bir Şey d Ő  nmemi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Onunla  iftleŐ me, onu iŐ aretleme ve sahiplenme ihtiya ı içimde o kadar Őiddetliydi ki, her geçen saniye konsantre olmak zorlaŐ yordu.

On yıllar boyunca eŐ ime sahip çıkma ihtiya ımı tek bir Şeye odaklanarak y netmiŐ tim. *Onu bulmaya. Onu geri almak. Ve onu kaçıran pi leri öldürmek.*

Banner, Adryan ve  teki Dünya'daki pek çok grup, ona zarar veren piçlerin icabına bakmıŐ  ve bakacak olsalar da, artık bir tehdit olmadıklarından emin olsalar da, tek odaklanabildiğim Şey küçük diŐ imi iyi hissettirmekti. Onu mutlu etmek ve Őeytanlarını tutmaya yardımcı olmak.

Şöyle bir baktım ve odağının yolcu tarafındaki camdan dıŐ arıda olduğunu gördüm. AŐ ađı uzandım ve sikimi düzelttim, neredeyse inliyordum.

Sadece o küçük dokunuşla bile içimde zevk kıvılcımları çaktı.

Ayrıca onu yedikten sonra bir gibi orgazm itiraf etmekten utanıyordum, kendimi kontrol edememiştim, böylece saçlarımı çekiştirdiğini hissettiğimde ve doruk noktasını dilimde ve boğazımda tattığımda yükümü kot pantolonuma doğru fırlatmışım.

Ve benim kurdum, açgözlü piç, geri adım atmayı, boyun eğmeyi reddetti. Yüzeye o kadar yakındı, volta atıyor, beni içten dışa tırmalıyordu ki kısmen yer engel olamıyordum.

Tırnaklarım pençeye dönüşmüş, köpek dişlerim uzamıştı. İnsan formundayken olduğumdan daha iriydim, gözlerim parlayan maviden normal rengime doğru gidip geliyordu.

Larkin'le birlikte olmak için onun da en az benim kadar endişeli olduğunu biliyordum; sabırsızlığına rağmen insan yanımda hâlâ daha güçlüydü ve onu geride tutabiliyordu.

Bu yeni dünyayı anlamak için zamana, her şeyi kabullenmek için çok daha fazla zamana, tamamen çiftleşmeyi düşünmeden önce içten dışa iyileşmeye ihtiyacı vardı.

Ve ona ihtiyacı olduğu kadarını verirdim. Bir ömür boyu.

Sonsuzluk. O buradaydı, benimleydi ve önemli olan tek şey buydu.

Belki de Muhafızlar'da savaşmalıyım, bazı Lycan örümcekleriyle birkaç acımasız raunt yapmalıyım, belki Cian bile benim gücüm ve vahşiliğimle başa baş mücadele edebilir.

Belki de ormanda bir koşuya ihtiyacım vardı. Belki de bayılacak kadar sarhoş olmam gerekiyordu.

Ama bunların hiçbirini yapamazdım, onu hiçbir şekilde korumasız bırakamazdım. Onu tam anlamıyla güvende tutabilecek tek kişi bendim ve ben canavar formuma geçip bu enerjiyi dışarı atarken onu terk etmek zorunda kalmanın düşüncesi bile içimde paniğe yol açıyordu.

Ona bir kez daha baktım ve profiline baktım, onu asla hak etmeyecek, onun için asla yeterince iyi olamayacak olsam bile ne kadar şanslı olduğumu hatırladım.

"İyi misin?"

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki yumuşak sesi beni irkiltti ve yüzünde meraklı bir ifade görerek ona doğru baktım.

"Ben iyiyim, sevgilim." Kaşları çatıldı ve ben tekrar yola odaklandım, o bana baktıkça sikim zonkluyordu. Ellerimi direksiyonun etrafında sıkıca kavuşturdum, derinin gıcirtısını duydum.

Ona ne yapmak istediğimi düşünmeden edemiyordum. Onunla. Onun *bana* ne yapmasını istediğimi. Çenemi sıktım ve ağzımdan çıkacak hırıltıyı yerinde kalmaya zorladım.

"Oldukça tedirgin görünüyorsun. Aslında," dedi usulca ve ben kasıklarına baktım. Yanakları pembeleşti ve kucağına, birbirine katlanmış ellerine baktı. "Kütüphaneden beri biraz... keyifsizsin." Son kısmı fısıldadı.

O zaman inledim, sikim sarsıldı, zonkladı. Sadece ona yapmama izin verdiği şey hakkında konuşmasını duymak ve arabanın içini doldurmaya başlayan uyarılma kokusunu almak bile vücuduma ısı yayıyordu.

Onun benim için, dilimin üzerinde ve boğazımın arkasında boşalmasının anısı, neredeyse kotumun içinde yeniden orgazm olmamı sağlıyordu.

"Dün gece ne yaptığımızı, sana ne yaptığımı, ağzımı kalçalarının arasına nasıl soktuğumu ve boşalana kadar seni nasıl yaladığımı düşündüğünü biliyorum..." diye hırlarken kurdumu uzak tutamadım. Ellerimi direksiyonun etrafında o kadar sıktım , lanet olası şeyi kırmaktan korktum. "Sana olan ihtiyacımı kontrol etmek çok zor." Son kısımda nefesi kesildi. "Ama seni asla incitmeyeceğim. Seni asla acele ettirmeyeceğim ya da rahat olmadığın bir şeyi yapmaya zorlamayacağım-"

"Biliyorum," dedi usulca. "Beni asla incitmeyeceğini biliyorum." Bunu onayladığını duyunca nefesimi verdim.

Uyarılmışlığının kokusu artmıştı ve kendimi tutamayarak ona baktım. Önüne bakarken dudakları hafifçe aralanmıştı, elleri şimdi gömleğinin kenarını tutuyordu, parmak eklemleri bembeyazdı. Düz beyaz dişleriyle dolgun alt dudağını endişelendiriyordu ve neredeyse tekrar inliyordum.

Derin bir nefes aldım, kalçalarının arasındaki ıslaklığı kokladım ve onu yemeden hemen önce amına bakarken ne kadar pembe ve yumuşak olduğunu hayal etmekten kendimi alamadım.

Kurdum daha da ileri itilirken yüzüme yavaş ve vahşi bir gülümseme yayıldı.

Ve bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapmak istedim. Hâlâ araba kullanabildiğime bile şaşırmıştım. Sikim zonkluyor, taşaklarım o kadar ağırlaşıyor ve vücuduma o kadar sıkı yapıştıyordu ki, cipin sarsıntısı bile işkence gibiydi.

Yapmak istediğim şey yolun kenarına çekip, hafif bedenini üzerime çekmek ve nefessiz kalıp bana sarılana kadar onu öpmekti.

Dikiz aynasından arkamızdan SUV'ye baktım, ailesinin arazisine doğru ilerlerken Lycan'larla dolu araç bizi yakından takip ediyordu.

Her ne kadar Larkin'i koruyacak güçte ve beceride olduğuma emin olsam da, işimi şansa bırakmayacaktım. *Bir daha asla*. Mülkü sonsuza dek koruyacak nöbetçilerim olacaktı. Ben orada olmasam da her zaman ona göz kulak olacak biri olacaktı. İçimde beni asla terk etmeyecek bir suçluluk duygusu vardı. İçimde bir yaraydı, derin ve sivri, sonsuza dek acıyan.

Konsolun diğer tarafına uzandım ve elini avucumun içine aldım, çok daha küçüktü ve avucuma tam oturuyordu. Yolculuğun geri kalanında sessiz kaldık ve müziği kısıkta bıraktım. Kızım klasik rock hayranıydı, bir kabus yaşadığı için kaçırdığı on yıllardan biriydi.

Sonunda ailesinin arazisine ya da bir zamanlar ailesinin yaşadığı yere ulaştığımızda saatlerdir araba kullanıyorduk.

İçindeki endişenin akmaya başladığını hissedebiliyordum. Etrafını tanıyordu. Ailesinin artık bu dünyada olmadığını, çoktan göçüp gittiğini biliyordu. Ona daha önce de söylemeye çalışmışım ama artık soyunun yaşayan tek varisinin kendisi olduğunu bilmesi için kelimeleri duymasına gerek yoktu.

Ama de onun yanıldığına umut kırıntılarını hissediyordum.

Arabayı küçük bir toprak yola çektim ve inerken arabayı rölantide bıraktım. Girişi kapatan büyük kapının önünde Girilmez levhası asılıydı.

Kilidi açıp metal kapıyı çekerek açtıktan sonra diğer cipe geri çekilmesini işaret ettim. Larkin'in bu anın özel ve kutsal olmasını isteyeceğini biliyordum.

SUV'ye geri döndüğümde virajlı dar yolda ilerledim, yola paralel uzanan dere kızımın dikkatini çekmiş gibiydi.

"Sence bu arazinin şu anki sahibi izinsiz girmemize kızar mı?" Sesi yumuşak ve mesafeliydi.

"Hayır, ama olsalardı bile fark etmezdi. Ben yine de eşimi gitmesi gereken yere götürüyorum."

Bunu söyledikten sonra dudaklarını büken küçük gülümsemeyi sevdim ve havadaki soğuğa rağmen camı indirdiğinde usulca kıkırdadım. Havadaki tazeliği koklamak ve çocukluğuna dair anıları hatırlamak istediğini biliyordum.

Ve hepsini ona vermek istedim. Kaçırdığı, ondan çalınan şeyin kilidini açmasına yardım etmek istedim.

Ona yeni anılar, yeni deneyimler yaşatmak istedim. Ve tüm bu süre boyunca orada olup, gerçekten özgür olduğunu ve bir daha hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini tekrar tekrar anladığında yüzündeki şaşkınlığı ve zevki izlemek istedim.

Rüzgâr saçlarını omuzlarına ve sırtına savurdu. Zaten arabanın içini doyuran tatlı, bağımlılık yapan kokusu daha da güçlü hale geldi.

Neyse ki o sırada araziye ulaştık, yoksa ona uzanıp dokunmaktan kendimi alıkoyamazdım.

Durdum, motoru durdurdum ve saçlarına ve tenine yapışan lavantanın yoğun dozunu bir kez daha aldığımda, alçak bir hırıltı beni terk etti.

Ön camdan uçsuz bucaksız kırlara bakarken bir süre onu izledim. Arazideki gölün kenarını, inişli çıkışlı tepeleri, yeşil çayırları, yüksek ağaçları görebildiğini biliyordum. Şimdi daha farklı görüldüğünden emindim, daha gür, biraz fazla büyümüş. Araziye yıllar boyunca özen gösterilmiş olsa da, anne ve babası yıllar önce öldüğünden beri arazi kullanılmamıştı.

"Aynı görünüyor ama... Değil." Sesi yumuşaktı ve yine alt dudağını ısırarak bana baktı, gerginliği yüzünden okunuyordu.

Hızını belirlemesine izin verdim, araçtan inmeye hazır olana kadar sessizce orada oturdum ve ancak o zaman takip ettim.

Ona yakın durdum, parmaklarımı avuçlarımın içine kıvırdım, böylece uzanıp ona dokunmadım, zihnini ve duygularını keşfettiği ve tamamen açılmasına izin verdiği bu andan uzaklaşmadım.

Görmek harika bir şeydi, onunla birlikte deneyimlemek harikulade bir şeydi. Ve dikkatimi onun yüzünden alamıyordum.

Çünkü etrafımız sadece doğanın yaratabileceği güzelliklerle çevrili olmasına rağmen, ben mükemmelliğe bakıyordum.

O her şeyi kavrarken uzun dakikalar boyunca yan yana sessizce yürüdük. Yüz ifadesinin mutluluktan hüzne ve derin bir melankoliye dönüşmesini izledim.

Sonunda onun çocukluk evine vardık. Küçük kulübe geniş bir tepenin kenarına inşa edilmişti, çıkıntı yosun ve çiçeklerle kaplıydı, ahşap dış cephe kaplaması yıpranmıştı, pencerelerin camları yaşlılıktan buğulanmıştı.

"Bunca yıldır burada tuttuklarına inanamıyorum." Bir zamanlar evim dediği yere gözlerini dikmiş bakarken sesi fısıltıdan başka bir şey değildi.

O bir adım öne çıkınca ben de bir adım geri ve elini kaldırıp parmaklarını metal kısmı aşınmış ve oksitlenmiş kavisli kapı kolunun üzerinde gezdirmesini izledim.

Omzunun üzerinden bana baktı ve yüz ifadesinde öyle bir acemilik vardı ki göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi.

Ona güven verici bir gülümseme verdim ve girmesi için başımı eğdim. Kapı kolu döndüğünde ve içeri girmenin bu kadar basit olduğunu görünce gözleri açıldığında içimi bir duygu seli kapladı.

Ona henüz söylememiştim, mülk hakkındaki gerçeği ve şimdi ne anlama geldiğini söylememiştim.

İçeri girdi ve küçük bir nefes nefese kaldı. Ben de peşinden içeri girdim, pencerelerden süzülen güneş ışığı içeriyi hafifçe aydınlatıyordu, kulübenin derinliklerine doğru ilerlerken havada toz parçacıkları uçuşuyordu.

"Her şey aynı," dedi sesindeki merakla. "Ben burada yaşarken nasılsa şimdi de öyle görünüyor." Kocaman gözlerle bana baktı, ellerini uzattı, avuç içleri yukarı bakıyordu. "Ben

anlıyorum. Nasıl?" Tekrar etrafına baktı ve her şeye dokunmaya başladı. Bir duvarı kaplayan küçük kitaplık, el oyması yemek odası masası, ocağın yanında duran ahşap sallanan sandalye.

"Sonra sen vardı alındı, I gitti tae yer Ebeveyner, her şeyi açıkladım ve onlara neler anlattım."

O zaman sessiz ve hareketsiz kaldı, itiraflarımı dinlerken eliyle ağzını kapattı.

"Seni koruyamadığım için utanıyordum. Seni nasıl yüzüstü bıraktığımı bilmelerini istedim-"

"Beni yüzüstü ," dedi .

Zihnim geçmişe dönerken başımı salladım, sonra elimi kaldırıp yüzüme sürdüm. Ailesiyle yüzleştığım o günü dün gibi hatırlıyordum. Babasının gözlerindeki acıyı, annesinin eşine sarılarak nasıl ağladığını hatırladım.

"Beni öldürmek isteyeceklerini tahmin etmişim. Karşı koymazdım. Bunu hak ederdim. Ama gelip beni kucakladıklarında, kollarını bana doladıklarında ve seni tekrar bulup eve getireceğime inandıklarını söylediklerinde beni alçalttılar, şok ettiler."

"Onlara seni bulacağıma ve güvende olana kadar durmayacağıma dair söz verdim." Ona tekrar baktım ve ağladığını gördüm. Bir saniye sonra onun önündeydim, gözyaşlarını sildim ve eğilip başının tepesini öptüm. "Ah, benim yufka yürekli kızım." Ağlaması azalana kadar yüzünün her santimini öptüm. "Eğer teselli olacaksa, annenle baban birkaç gün sonra yataklarının sıcaklığında doğal yollarla hayata veda ettiler."

Başını salladı ve bana sulu bir gülümseme verdi.

"Onlar vefat ettikten ve mülk satışa çıktıktan sonra, satın almak isteyen herkesten daha fazla teklif verdim."

"Sen... sen ailemin mülkünü mü satın aldın?"

Başımı salladım ve onu kendime çektim. Başını göğsüme yasladı ve ben de ona bu şekilde sarılmanın ne kadar mükemmel ve doğru bir his olduğunu düşünerek gözlerimi kapadım.

"Burayı senin için aldım, böylece gelip hatırlayabileceğin ve mutlu hissedebileceğin bir yerin oldu. Çok uzun sürdü ama sana verdiğim sözü yerine getirdim.

onları, kızım." Geri çekildim ve yüzünü avuçladım. "Şimdi tek yapmam gereken aramızdakileri düzeltmek ve bir daha asla güvenliğin konusunda endişelenmene gerek kalmayacağını göstermek."

İtirazını öperek uzaklaştırdım, onu daha yakına çektim ve dilimi ağzının kenarı boyunca sürükleyerek onu açmaya teşvik ettim. Ve açtığında, içine daldım, sikim sertleşti, kurdum yükseldi ve diğer her şey .

Kendimi onu tepenin kenarına bastırana kadar kaldırırken buldum. Saygısızlık etmek ve onu ailesinin evinde yemek istemiyordum ama şu anda kendimi durduramıyordum da.

"Odhran," diye inledi.

Öpüşmeyi keserek dudaklarımı çenesinden aşağı, boynunun üzerinden geçirdim ve boğazıyla boynunun birleştiği yumuşak deriye yapıştım. Köpek dişlerim zonklıyor, ağzım sulanıyor ve umutsuzca dişlerimi ona batırmak ve ona işaretimi vermek isteyerek cildini emiyor ve yalıyordum.

Kendimi onun karnına yasladım, pazularımı kavrayıp tırnaklarını etime geçirmesi hoşuma gitti ve zevkle homurdanmama neden olan bir acıya neden oldu. Etini sertçe emdim, dişlerimle onu delemesem bile en azından benim olduğunu tüm dünyaya gösterecek bir çürük bırakacağımı biliyordum.

Geri çekildiğimde ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve ben onun hassas boynuna verdiğim morluğa bakarken, sikim fermuarımın arkasında sarsıldı.

Dilimi çürüğün üzerinde gezdirdim, titrediğini hissettim ve bir saniye sonra hava değişti, vücudu gerginleşti. Geri çekilmeden önce boynunun yan tarafına nazik bir öpücük kondurdum ve gözlerinin içine bakarken başparmağımı nabız noktasının üzerinde gezdirdim. Sakinleşmesini diledim, dokunuşumla ve gözlerimdeki bakışla kontrolün onda olduğunu hissetmesine izin verdim.

"Benimle kal, bebeğim. Burada benimle kal ve sana kendini iyi hissettirmeme izin ver."

Nefes nefese kaldı, dudaklarını yaladı ve bir saniye sonra vücudu gevşedi. Başını salladığında, yine de kendini toparlaması için ona uzun saniyeler verdim. Ona asla baskı yapmazdım, şu anda yüzde yüz yanımda değilken onu asla zorlamazdım.

Bu yüzden rahatladığında ve arzusu bir kez daha yükselirken endişesinin azaldığını kokladığımda, ancak o zaman dizlerimin üzerine çöktüm, eteğinin kenarını topladım ve tepkisini ölçmek için gözlerine bakarken, yavaşça kıvrak vücudunu yukarı itmeye başladım.

"Böyle iyi mi?" Bedenim zevkle uğulduyordu ve başını salladığında eteğini daha da yukarı iterek beline doladım.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi uzanıp kumaşı ellerine aldı, etekliği şiddetle kavrarken parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyordum ve Larkin'in kalçalarının arasından dökülen nektar kadar tatlı ve bağımlılık yapıcı bir kokuyu daha önce hiç almamıştım.

Ve hiçbir zaman kaynağından içtiğim bal kadar sarhoş edici bir şey tadamayacağımı biliyordum, boğazımdan aşağı kayarken inliyordum. Gözlerimi kapattım ve çıplak karnına yasladım, giydiği külot düz beyaz pamuklu ama o kadar tahrik ediciydi ki sikim tekrar sarsıldı.

Uzun saniyeler boyunca dizlerimin üzerinde durdum, başımı karnına yasladım, gözlerim kapalıydı ve kokusunu derin derin içime çektim. Aşağı uzandım ve parmaklarımı aletimin ağır uzunluğunun etrafında kıvırdım, kendimi kotun içinden okşadım. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı.

Bana karşı titriyordu ve ellerimi beline doladım, parmaklarımı kaburgalarının yanlarında gezdirdim, hareketlerim yavaştı ve göğüslerini avuçlayana kadar onları içe doğru kıvırdım.

Tanrım, sikimin ucundan ön spermin döküldüğünü ve kotumu ıslattığını hissettim.

Giydiği sütyen beyazdı ve neredeyse şeffaftı, meme uçları sıkıca boncuklanmış ve malzemeye bastırılmıştı. Ona yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki, istediğim o kadar çok şey vardı ki, ona vermek istediğim o kadar çok zevk vardı ki.

Ama yavaş gitmem gerektiğini, onu dokunuşuma ve hissettiği duygulara alıştırmam gerektiğini kendime hatırlatmak zorundaydım.

Gerilmeyince, beni itmeyince başparmaklarımı tepelerinde gezdirdim, sertleştirdim, yumuşak bir ses çıkardım.

Karnını öptüm, dilimi göbeğinin etrafında gezdirdim ve dişlerimi külotunun kenarına geçirene kadar ağzımı aşağıya doğru hareket ettirdim.

"Kızım," diye inledim. "Yüzümü kalçalarının arasına gömüp, dilimle vücudunu ezberleyerek, orgazmını dilimde tadarak ve boğazımdan aşağı kayarak hayatımın sonuna kadar yaşayabilirim."

Nefes nefese kaldı ve sözlerimin müstehcen, kaba olduğunu biliyordum. Ama elimde değildi.

Dilimi karnının yumuşak derisinde gezdirmeye devam ettim ve saçlarımda olan ellerinin kafa derimi sıktığını hissettiğimde durdum ve ona baktım.

Uzun bir süre bana bakarken sertçe nefes aldı ve kafa derimdeki parmaklarının gerginliği yavaşça azaldı. Yüzünde bir şeyin titreştiğini gördüm, kalbimin daha da hızlanmasına ve sikimin zonklamasına neden olan bir ifade.

"Sanırım..." Dudaklarını yaladı. "Sanırım bu sefer *seni* keşfetmek istiyorum."

Yüce .

Kızım bana dokunmak, vücudumu öğrenmek mi istiyordu? Kurdum ayağa kalktığında çenemi sıktım, bu düşünce beni çok memnun etti.

Dudaklarım ve dilimle ağzını sikerken yavaşça ayağa kalkmak ve vücudunu benimkine ezdirmemek büyük bir özdenetim gerektiriyordu.

Sırtımı tepeye yaslayacak şekilde yer değiştirdim; ellerim yumuşak toprağı kazdı, tırnaklarımda altına toprak gömülürken pençelerimin da büyüdüğünü hissettim.

Benden sadece bir adım ötede duruyordu, gözleri büyük ve mavi, bana bakarken genişti. Bakışlarının vücudumda aşağı yukarı hareket edişini izlediğimde içimden hafif bir zevk iniltisi yükseldi.

Onun çıplak olmak, ona neler sunabileceğimi göstermek, her bir parçamı görmesine izin vermek istiyordum. Yara izlerimi, onu bulmak için çıktığım ve artık vücuduma yazılmış olan yolculuğu görmesini istiyordum. O savaş yaralarına, o kabarık çizgilere dokunmasını istiyordum, böylece benim onun her yönüne yaptığım gibi o da onları ezberleyecekti.

Çok ağır nefes alıyordu ve bayılacağından korkuyordum. Elini uzatıp gömleğimin kenarını kavradı ve kaslarımda

ve vücudum dondu.

Bir heykel gibiydim ve o da kumaşı yukarı iterek karnımı ortaya çıkardı. Dudaklarını ıslattı ve bu manzara karşısında neredeyse inleyecektim.

"Korktuğum için böyle tepki vermiyorum," diye fısıldadı ve bakışlarını yavaşça karnımda gezdirip gözlerimin içine baktı. "Seni keşfetmeyi beklediğim için böyle tepki veriyorum Odhran."

Tırnaklarımı arkamdaki toprağa daha da geçirdim ve çenemi sıktım. Tanrım, o kadar güzeldi ki, özellikle de inisiyatifi ele alıp gücünü gösterdiğinde, korkusunun onu yönetmesine izin vermediğinde.

Bildiğim kadar güçlü olduğu zaman. Gözlerinin ardındaki ateşi, etrafında dönen arzuyu görebiliyordum.

O beni keşfederken, parmaklarını karnımın çıplak derisinde gezdirirken, kaslarımın tepelerinde ve çıkıntılarında gezinmesine izin verirken uzun süre orada durdum.

Yara izlerimin çizgilerini takip etti, nefesi hızlandı, göz bebekleri tamamen büyüdü. "Çok fazla," diye mırıldandı ve bana baktı. "Benim gibi."

Hayranlık ve hüznün karışımını duyduğumda sertçe yutkundum. "Seni aramadığım zamanlarda odaklanabildiğim tek şey savaşmak, savaşmak ve savaşmaktı."

Elini tam kalbimin üzerinde tuttu ve yüzüme baktı.

"İntikam kanıma işledi ve öfkemi bir makineye dönüşmek için kullandım. Öldürdüm, sakat bıraktım ve incittim. Herkesin ve her şeyin benim yaptıklarımı hissetmesini istedim. İçimdeki acının herkesin görmesi ve hissetmesi için dışarıya yansımısını istedim.

"Ye'yi kaybettikten sonra, şiddet ve saldırganlık beni canlı hissettiren tek şeydi. Ben de kendimi buna kaptırdım. Çünkü o öfkeyi hissetmek, seni hayatımda görememenin kemik kıran kaybını yaşamaktan çok daha hoştu."

"Oh... Odhran'ım." Eğildi ve beni öptü. Cinsel bir öpücük değildi ama rahatlatmaya yönelik yavaş ve derin bir öpücüktü ama yine de sikimin sarsılmasına ve kotumun ön spermle ıslanmasına neden oldu.

Ve kısa süre sonra bu öpücük daha da derinleşti, o uzaklaştığında ikimiz de inliyorduk.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ama sana da bana hissettirdiğin kadar iyi hissettirmek istiyorum."

Çenemi sıktım ve sadece bu kelimelerle boşalmamak için kendimi zorladım. Dudaklarını yanağımda, çene kemiğimin üzerinde gezdirmek için parmak uçlarında yükselmek zorunda kaldı ve dudaklarını boğazımda gezdirdi. Başımı toprağa yasladım, gözlerimi kapatmayı reddediyordum çünkü ondan başka bir yere bakmak istemiyordum.

Tırnaklarını hafifçe yanlarıma geçirdi ve tenim gerildi. Başımı kaldırdığımda yüzündeki ifade nefesimi ciğerlerimden çekti. Aşırı derecede tahrik olmuş, aldığı zevkle uyuşmuş görünüyordu. Gözleri yarı açıktı, yanakları pembeydi, alt dudağı kızarmıştı çünkü ısırmadan duramıyordu.

Göğüs uçlarının gömleğinin ince kumaşına battığını görebiliyordum ve aramızdaki havayı kaplayan amının ıslaklığının kokusunu alabiliyordum. Ona dokunmak istedim, ama ellerimi yerinde tuttum, onun için bu andan bir şey almayı reddettim.

Elleri kotumun üst kısmına geldiğinde nefesimi tuttum, okyanus mavisi gözlerine baktım, onu gördüğümde kendimi akıntıya kapılmış ve özgür hissediyordum.

Pantolonumun düğmelerini açtı, fermuarı kavradı ve yavaşça aşağı çekti. Ellerinin hafifçe titrediğini ama hareket etmedim, konuşmadım.

Kahretsin, nefes bile almadım. Aletim kotun arkasında zonklıyor, kendi nabzını yaratıyordu, ağır, kalın uzunluk, iki yarıyı açtığı anda pantolonumun sınırlarından kurtuluyordu.

Soğuk hava çıplak aletime dokunduğunda boynum gerildi, çenem o kadar sıkıldı ki dişlerimi kırmaktan korktum.

O kadar yakındı ki vücut ısını hissediyordum, etekliğinin ereksiyonum boyunca hareket ettiğini hissedebiliyordum. İçimdeki kurt uludu.

Ucundan ön sperm damladığını ve şaftımın altından aşağı kaydığını hissettim.

Dudaklarını yalayıp aşağıya baktığında, dizlerinin üzerinde beni ağzına alırkenki görüntüsü neredeyse beni .

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye fısıldadı son derece tereddütlü bir sesle.

"Kızım," diye inledim ellerini karnımın alt kısmında hissettiğimde, avucunun ve parmaklarının sıcaklığını sikime çok yakın hissettim. "Sadece bana baksan bile orgazm olurdum." Bu kadar kaba olmak istememiştim ama gözbebekleri daha da büyüyüp arzusunun kokusu bir kademe daha yükseldiğinde, tek yapmak istediğim onu soymak, ormanın zeminine yatırmak ve dilimi çıplak vücudunun her bir santiminde gezdirmektir.

Aşağıya baktı ve nefesimi tuttum, her yerime bakmasına, her bir parçamı görmesine izin verdim.

"Büyükmüş." Bunu yüksek sesle söylemek isteyip istemediğini bilmiyordum ama sesinin tınısı ve boyutum hakkında yaptığı yorum, sikimin fiziksel olarak sarsılmasına neden oldu.

"Lass, bir erkeğin egosunu nasıl okşayacağını iyi biliyorsun." *Tanrı aşkına*. Bunu gerçekten söylemiştim. Okşamak. Okşamak. Küçük avucunu uzunluğumda aşağı yukarı hareket ettirirken eli üzerimdeydi.

Düşüncelerimin gittiği yerde homurdandım ve sertçe nefes aldım.

Ve elini boyuma doladığında tısladım. Kurdum yükseldi ve üzerimdeki değişimin başladığını hissettim. Çıkardığı yumuşak ses şaşkınlık ve zevk karışımıydı.

Canavarım üstünlük için bastırıyordu ve şu anda onu tamamen durduracak kadar güçlü değildim. Vücudum büyüdü, kaslarım güçlendi. Derim sıkılaştı, yırtılıp kürke dönüşmesine saniyeler kalmıştı. Ama onu uzak tutarken insan yanım hâlâ üstün geliyordu.

"Çok ağır ve ateşlisin... Elimde çok sert duruyorsun. Parmaklarımı sana tamamen dolayamıyorum."

Acıyla inledim ve sözleri her türlü kontrolü sağlamamı zorlaştırdığı için gözlerimi sıkarak kapattım. Ve beni kökten uca okşadığında, bol miktarda pre-cum'u uç boyunca bulaştırıp daha fazlasını çıkardığında, gözlerimi açtım ve ona baktım.

"Öp beni genç kız, çünkü gelmek üzereyim."

Gözleri büyüdü ve ağzı açıldı ama parmak uçlarında yükseldi ve bana istediğimi verdi.

Bir elimi saçlarının arasına soktum ve dudaklarını ve dilini yalayıp emerken ağzını kendime bastırdım. Sikimin üzerindeki eli ilk başta tereddütlüydü, yavaş ve emin değildi. Ama inlemelerimle onu devam için cesaretlendirdim ve avucunun içine sokarak onu teşvik ettim.

"Tanrım, evet bebeğim. Beni çok iyi hissettiriyorsun. İhtiyaçtan çıldırtıyorsun beni."

Yumuşak bir şekilde inledi ve gözlerimi kapatıp kendimi avucunun içinde becerirken alnımın omzuna düşmesine izin verdim. "İyi hissettiriyor mu?"

Homurdandım ve hızımı artırdım, kalçalarımı daha hızlı tutuşuna doğru ittim. "Çok iyi hissettiriyor. Beni , sevgilim. Tanrım, çok yaklaştım. Şimdiden çok yaklaştım ve sen çok mükemmel olduğun için iyi gidiyorsun."

Eli çok sıcaktı, teni çok yumuşaktı, avuç içi çok küçüktü ve beni sıkıca sarmıştı.

"Ahhh," diye homurdandım ve daha hızlı itmeye başladım, pre-cum ereksiyonumun tepesinden sürekli damlıyor, elini kaplıyor, vuruşlarını kaygan ve kaygan hale getiriyor. "Çok yakın," dedim bozuk, hırıltılı bir sesle. "Kızım," diye hırladı kurdum ve gözlerinin içine bakmak için başımı kaldırdım. İttikçe ve üstünlük kazandıkça hayvanımı kontrol edemiyordum. Galce hırlıyor, benim olduğu ve onu asla için onu övüyordum. "Benim Larkin'im. İşte böyle. Evet," diye tısladı kurdum ve o da gözlerini açıp inledi.

Şimdi geriye itilmiştim, hayvanım sahnenin ortasına geçip bu zevki ilk elden yaşarken insan tarafım röntgencilikten başka bir şey yapmıyordu. "Larkin'im," diye homurdandı hayvanım yine ve avucunu büküp şaftımın tepesinde gezdirdiğinde kontrol edemedim kendim.

Şiddetle boşaldım, tüm vücudum güçten titriyordu.

, başım arkaya eğildi, gözlerim sımsıkı sıkıldı, ama beni hala kavradığı yere bakabilmek için kendimi onları tekrar açmaya zorladım. O kadar sert orgazm oldum ki, döllerim kalın, beyaz yaylar halinde içimden fışkırdı ve elinin arkasını kaplayıp gömleğine ve eteğine sıçradı.

Boğazında izim olmasa bile benim gibi bu kadar ağır kokacak kadar çok tohum olduğu için utanmalıydım,

herkes onun benim olduğunu

bilecekti. "Benim."

Ve onu benim yapma düşüncesiyle ağzım sulandı, köpek dişlerim ağrıdı ve gözlerim boğazına kilitlendi, doruğa ulaşmam doğru düzgün göremeyene kadar devam etti.

Toplarımı , dişime karşı sarktım ve sert bir şekilde nefes aldım, daha önce hiç bu kadar doymuş, tamamlanmış veya zevk almış hissetmemiştim.

Kahretsin, bana böyle hissettiriyorsa ve onu henüz sahiplenmediysem, dişimi ilk kez gerçekten aldığımda hayatta kalamayacağım.

Kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim. "Seni seviyorum, genç kız. Seni her çok seviyorum. Sensiz asla hayatta kalamam."

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti.

Chapter Nineteen



Larkin

I Bir uyandım, alnımda ter boncukları vardı, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Gömleğimi sıkıca kavradım, kalbim hızla çarpıyor, boğuk bir nefes beni terk ediyordu.

Bir saniyeliğine nerede olduğumu bilmiyordum, hala evimde kapana kısılmıştım.

Rüya. Mutlu anılarla başlayan, beni sıcak ve iyi hissettiren ve beni işkencecilerin, acının ya da üzüntünün olmadığı geçmişe geri götüren bir korku makarası olmuştu zihnimde.

Gözlerimi sıkıca kapattım, parmaklarımı gömleğin etrafında sıkarken onları . Nabzımın acı verecek kadar sert attığını hissedebiliyordum. Adımın söylendiğinin belli belirsiz farkındaydım ama kulaklarımda ileri geri koşan dalgalar gibi geliyordu.

"Larkin."

Adımın söylendiğini duydum.

"Çok uzaklara gitme."

Annemin sesiydi. Küçüktüm, on yaşındaydım ve o kadar merak doluydum ki, sürekli beni izlemek zorunda için bunun ailem için bir cehennem olduğunu biliyordum.

"Larkin."

Kız kardeşimi hayal ederken gözlerimi daha sıkı kapattım. Ön kapıdan bana sırtıyordu, parmağını ağzına götürürken

Sessizce bana yeni elbisemi kirlettiğimi anneme söylemeyeceğini söyledi.

Zihnimdeki makara değişti. Artık ailemle birlikte masanın etrafında oturan yetişkin bir kadındım. Kız kardeşimin vefatından sonraydı. Üzüntü etrafımızı saran ağır bir yükü.

Sahne yıllar sonra bir kez daha parladı.

Göl kenarında oturdum, ayaklarım suyun içindeydi. Dalgaların gücünü ve kuvvetini içimde hissettim. Annem ve babamın yanımdaki çayırda gülüşüklerini, babamın anneme ne kadar güzel olduğunu söylediğini duyabiliyordum.

Ve sonra kafama çarpan son görüntü Odhran'la ilk karşılaştığım, birbirimizden koparıldığımız andı.

"Larkin."

Şimdi Odhran'ın sesiydi, beni çevreliyordu, paniklemiş bir ses tonuyla beni şimdiki zamana geri döndürdü, soğuk bir ter kapladı içimi. Başımı çevirdim ve ona baktım. Yatak odasındaydık. Yatakta. Birlikte ve güvendeydik.

Kaşları aşağıya çekilmiş, gözleri vahşi bir hal almıştı. Zor nefes alıyordu, göğsü sert ve hızlı bir şekilde inip kalkıyordu.

"*Tha mo ghion ort.*" Beni kollarına çekerken sesi çok kederliydi. "Seni tüm kalbimle seviyorum."

Kollarımı göğsüne doladım ve içimden çığlık attım. Hayal kırıklığına uğramıştım, korkmuştum ve bu durumdan sadece kendim için değil Odhran için de nefret ediyordum.

"Onların yıllar önce öldüğünü biliyordum. Bunu biliyordum ve uzun zaman önce kabullenmiştim. Ama bu gerçeğe yüzleşmek, evime geri dönmek, iyileşmiş ve izleri silinmiş yaralarımı deşti."

Galce mırıldanmaya başladı ve sonra İngilizceye geçti. "Seni oraya götürdüğüm için özür dilerim. Bilmiyordum. Bilmiyordum."

Başımı sallayarak daha ileri gitmesini engelliyordum.

Geri çekildim ve yüzüne baktım. Elini kaldırdı ve başparmaklarını yanaklarımda gezdirerek gözyaşlarımı sildi. "O şeyleri görmeye ihtiyacım vardı, çocukluk evimi görmeye ihtiyacım vardı. Bu kapanışa ihtiyacım vardı. Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Sonra beni kucağına çekti, yatağa yaslandı, ben de onun iri bedenine sarıldım ve gecenin geri kalanında bana sarıldım.

Gece.

ChapTer TWenTY



Larkin

W mutlu olduğunuzda zaman hızla akıp gider ve ben en son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlayamıyordum. Hayır, bu doğru değildi. Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum ama

çok uzun zamandır böyle hissediyordum. Yıllardır. Ailemle vakit geçirdiğim, ocağın etrafında hikâyeler anlattığım ve kulübemizi çevreleyen vahşi yaşamı keşfettiğim on yıllardan beri.

Ancak Odhran'dan aldığım zevk sadece fiziksel düzeyde değildi. Aynı zamanda birlikte yemek yaparken, ateşin önünde oturup kitap okurken ya da sadece konuşurken sessiz yalnızlıkla da ilgiliydi.

Günler birbirine karıştı ve zamanın ne kadar çabuk geçtiğini fark edemedim haftaların geçtiğini gördüm. Ve her geçen an, çevremle ve durumumla daha da rahat hale geldim.

Birbirimizin hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri tanıdık, diğerinin kendine has özelliklerini, nelerden korktuğumuzu ve neleri hayal ettiğimizi öğrendik.

Arazide yürüyüşler yaptık, uzun saatler boyunca sadece yaylalarda dolaştık, ağaçları ve hayvanları seyrettik, kokuları kokladık ve kendimizi *özgür* hissettik. Ne zaman bu yürüyüşlere çıksak sürekli durduğum için biraz utanmalıyım,

Sadece gözlerimi kapatıp başımı arkaya yatırdım, temiz havayı içime çektim ve güneşi yüzümde hissettim.

Ama Odhran'a her baktığımda -biraz koyun gibi hissederek- yüzünde zaman yumuşak bir gülümseme ve gözlerinde sevgi dolu bir bakış vardı. Bana söylemesine gerek kalmadan, bende bu tepkileri görmekten büyük zevk aldığını biliyordum.

Benim zevkim onunkiydi.

Sonra yanağımı okşar ve o sert İskoç sesiyle, "*Tanrım, sen gördüğüm en güzel yaratıksın,*" derdi.

Bunu her düşündüğümde yüzüm kızarırdı.

Her gece birlikte yıkanırđık, Odhran nazik dokunuşlarla, yatıştırıcı parmaklarıyla saçlarımı yıkardı. Vücudumu sabunlarla ve yağlarla köpürtürdü, ta ki ben ona karşı uysal ve yumuşak olana kadar ve bu rahatlatıcı dokunuşlar her zaman daha fazlasına dönüşürdü.

Beni küvette orgazma ulaştırırdı, sırtımı göğsüne yaslardım, kalçalarının arasına uzanırdım, eli bacaklarımın arasındaydı ve beni okşayarak doruğa ulaştırırdı.

Aleti her zaman belime bastıran sert, kalın bir çubuk olurdu ve onun için boşalmaktan başka bir şey yapmam gerekmezdi, adını inlerdim ve sonra bir dokunuş bile olmadan orgazm olurdu, menisinin sıcak hissi tenimi kaplar ve beni tekrar boşaltırdı.

Aynada kendime baktım, bana bakan kadını tam olarak tanıyamadım. Son birkaç haftadır Odhran'la birlikte bu İskoç inziva yerinde izole bir şekilde kalmak benim için harikalar yaratmıştı. Yabancıları tutuyordu; sabahları sadece bir avuç personel geliyor, öğleden sonra onlar da gidiyordu ve günün geri kalanında özel zaman geçirmemize izin veriyordu.

Birbirimize sarılır ve özel bir şey hakkında konuşmazdık. Birbirimizden öğrendiğimiz o rahat teselli dilimlerinin kıymetini bilirdim. Ve o sessiz konuşmalar sırasında beni elinden besler, "bir ısırik daha" almam için ısrar ederdi.

Kilo aldım, cildim daha parlak bir ışıltıya sahip oldu; saçlarım daha dolgundu ve daha az gevşek ve cansız görünüyordu. Yanaklarım sürekli kızarıyordu, sadece hissettiğim mutluluktan ve iyi bakılmaktan değil, aynı zamanda hayatı yaşamaktan duyduğum bol miktarda zevkten de.

Hâlâ ilişkimizi tamamlamamıştık ve kurdunun huzursuzlanmaya başladığını biliyordum. Lycanlar ve kader arkadaşları hakkında yeterince şey biliyordum, her geçen gün bana olan ihtiyacı rahatsız edici, dayanılmaz olana kadar artacaktı. Ama beni asla aceleye getirmede, asla baskı yapmadı.

Ama sıcaklık beni her tükettiğinde, ne zaman daha ileri gitmek istesem, bedenim ; duygularım ve geçmişimin travması bana ihanet etti. Ve Odhran asla şikâyet etmedi, asla sinirli davranmadı. Sadece bana sarıldı, saçlarımı ve mükemmel olduğumu, beni sevdiğini söyledi.

Tanrım, beni seviyordu. Bana her gün, beni her gördüğünde söylerdi. Bana nasıl hissettiğini anlatırken "seni seviyorum "u virgül olarak kullanırdı. Benimle ilgili olarak nerede durduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde bildiğimden emin oldu.

Kız bana baktı ve gülümsedi, gözlerinin altındaki torbalar ve koyu halkalar gitmiş, gözlerinin maviliği her zamankinden parlak parlıyordu.

Bu gece için seçtiğim kıyafeti ellerimle düzelttim. Odhran beni dışarı çıkarıyordu, ilk resmi "randevumuz".

Ve bu gece, beni "sinema" denen bir yere götürecekti.

Şehre gideceğimiz için biraz endişeli olsam da, yeni evimi keşfetmeyi de bekliyordum.

Ailemle birlikte yaşadığım yer kalbimde her zaman çok özel bir yere sahip olacaktı ama benim evim dostumun olduğu, Odhran'ın olduğu yerdı.

Banyodan çıktım ve odadan çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Odhran'ın ön kapıda beklediğini görebiliyordum, elleri koyu renk pantolonunun ön ceplerindeydi, düğmeli ceketini geniş omuzlarına ve sivrilene beline mükemmel bir şekilde oturuyordu.

Çok iri bir erkekti, çok büyük ve güçlüydü ama medeni kıyafetler içinde bile vahşi ve yabanıl havası evcilleştirilemiyordu.

Sanki gergin olan kendisiymiş gibi volta atıyordu, ama sanki beni hissetmiş gibi durdu ve bana baktı, burun delikleri anında alevlendi, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi.

Bu geceki randevumuz için koyu zümrüt yeşili, yumuşacık bir hırka ve yeni dolgun formuma uygun koyu renk bir kot pantolon seçmişim.

"Ah. Tatlım." Beni bir aşağı bir yukarı süzerken elini ağzına götürdü. "Lass... Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Beni nutkum tutuldu."

Yüzümün ısındığını hissettim ve ellerimi kaldırıp yanaklarıma koyarak aşırı sıcak tenimi hissettim. Merdivenlerden inmeye devam ettim ve onun önünde durdum. Elini bana doğru uzattı ve ben de avucumu onunkinin içine kaydırarak beni vücudunun sertliğine doğru çekmesine izin verdim.

Ellerini üst kollarımda, omuzlarımda gezdirdi ve boğazımın iki yanını kavradı, başparmakları tam nabız noktalarımın üzerinde durdu. Pedleri ileri geri hareket ettirdi ve ben anında rahatladığımı, ısındığımı... tahrik olduğumu hissettim.

Ve bunu biliyordu, ne kadar ıslak olduğumu bilen anlayışlı bir erkekti.

Ağzı tam kulağımın dibine gelecek şekilde eğildi ve boğuk bir sesle, "Bu gece evde kalabilir miyiz?" diye sordu.

Gözlerimi kapadım ve ürperdim, bunu kabul etmek için çok cazipti, ama geri çekilip bana şeytani bir gülümseme verdiğinde, orijinal planlara bağlı kaldığımı biliyordum.

"Sana sinemada bir film sözü verdim ve bunu yerine planlıyorum." Gözlerindeki sıcaklık geri geldi ve dudaklarını yalamadan önce ağzıma baktı. "Ama bu demek değil ki bu gece eve gittiğimizde seni çırılçıplak soyup, yüzümü kalçalarının arasına gömmeden önce dilimi o mükemmel vücudunun her yerinde gezdirip kız arkadaşımın benim için sertçe boşalmasını sağlayamam."

Tanrım, bu erkeğin ağzı...

Karnıma bastıran sert uzunluğunu hissedebiliyordum ve bu arzu dalları içimde bir orman yangını haline gelmeye başladı, bilene kadar tüm vücudumda yarıştı.

Sanki artık durmamız gerektiğini, yoksa gerçekten gitmeyeceğimizi biliyormuş gibi, beni evden çıkarıp bekleyen araca götürmeden önce uzun bir öpücük daha verdi.

Evinin ıssız bir yerde, ormanlık Highlands'in derinliklerine sıkışmış olduğu gerçeği göz önüne alındığında şehre yolculuk uzun sürdü, ancak yolculuktan zevk aldım.

Tüm zaman boyunca elimi tuttu ve havadan sudan konuşmaya çalışmadı. Biz müzik dinlerken o sadece arabayı sürdü.

Kasabaya vardığımızda, filmi izlemeden önce akşam yemeği yedik; kafe samimi ve sadece bir avuç insanın bulunduğu küçük bir işletmeydi. Bir kez daha benim rahatımı düşünüyor, yavaş yavaş topluma geri alışmamı sağlıyordu.

Film başlamadan önce küçük bir arnavut kaldırımını boyunca yürüdük ve bana kasaba hakkında küçük bir tarih dersi verdi, on altıncı yüzyılda zengin ailelerden birinin kasabanın o güne kadar karşılaştığı en büyük skandalı nasıl yaşadığını anlattı.

Bu da bir hizmetçinin evlilik dışı hamileliği idi.

Odhran'ın hikâyeyi anlatış biçimi bana sanki oradaymışım, malikânenin seysis tarafından hamile bırakıldığını öğrendiklerinde kasabanın muhtemelen hissettiği cürete tanıklık ediyormuşum gibi hissettirdi. Ama mutlu bir sonu vardı, birlikte kaçmışlar ve bir daha haber alınamamıştı.

Onları küçük bir kulübede saklanırken hayal edebiliyordum, bir soylu kadın ve bir halktan insan, aşık olmuşlar, bir aile kurmuşlar ve toplum birlikte olmamaları gerektiğini söylediği için kaçmışlardı.

Her şey son derece romantikti ve yürümeye devam ederken elimi Odhran'inkinin arasından geçirdim, hikâyeyi sanki zihnimde oynayan kendi filmimmiş gibi hayal ettim.

Küçük sinema daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, kesinlikle benim zamanımda popüler olan bir şey değildi, hatta bir şey bile değildi. En arkadaki sırada otururken, sinemanın tamamında merak uyandırıcı bir şekilde başka müşteri yoktu, sonunda Odhran'a baktım ve kaşımı kaldırarak neler olduğunu söylemeden sordum.

Beni çok iyi tanıdığından, beni çok iyi okuyabildiğinden, sırtışı bana zaten tahmin ettiğim cevabı söyledi.

İlk filmimi tek başıma izlememiz için tüm sinemanın parasını ödemişti.

Kalbim göğsümde tuhaf bir şey yaptı ve onu öpebilecek kadar yükselmeme engel olamadım. Bir eli başımın arkasındaydı ve parmaklarını nazikçe saçlarımın etrafında dolaştırarak ağzımı onunkine yaklaştırdı.

Birkaç dakika sonra ışıklar azaldı ve o zaman ayrıldık, nefes nefese, vücudum yumuşak ve tüm doğru yerlerde ıslak, bacaklarım arasındaki baskıyı daha da kötüleştirmesine rağmen uyluklarım birbirine sıkıca kenetlendi.

Gözlerimin içine baktı, bakışları fırtınalı ve ateşliydi, sonra kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti.

Duvar kadar büyük bir ekranda oynayan film kadar harikulade bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. Renkler ve ışıklar, bambaşka bir dünyaya, farklı bir zamana ve mekâna taşınmak, şimdiye kadar deneyimlediğim en büyüğü şeydi.

Odhran'ın film yerine beni izlediğini hissedebiliyordum ama neyse ki bu yeni deneyime o kadar dalmıştım ki aramızdaki ateşin birbirimizi tüketmesine ve içinde tamamen uygunsuz bir şey yapmamıza izin verecek zamanımız olmadı.

Ayrıldığımızda güneş batmış, gece serin bir esinti getirmişti ve ben kulaktan kulağa sıırıyordum ve kendimi daha önce hiç olmadığı kadar yüksek ve hafif hissediyordum.

Arnavut kaldırımında yürüdük ve sonra beni daha otantik İskoç lezzetleri sunan küçük bir fırına doğru çekti. Menüye baktıktan sonra, taze çırpılmış krema, kızarmış yulaf ve dolgun, olgun ahududu içeren katmanlı tatlı *olan cranachan* sipariş ettim. Hatta yanında biraz viski de vardı.

O siparişlerimizi bitirirken ben de binanın arka duvarına yaslanmış küçük bir çeşmeye doğru ilerledim. Paralelinde bir sokak vardı ve sahiplerinin çöp kutularının burada tutulduğu gerçeğini, çerçevenin arasına sahte sarmaşıklarla örülmüş bir kafes bölme koyarak gizlemeye çalıştıklarını söyleyebilirim.

Omzumun üzerinden baktığımda Odhran'ın hâlâ tezgâhın önünde durduğunu gördüm. Kasanın yanında duran genç kız kocaman gözlerle ona bakıyordu. Hiç şüphesiz daha önce bu kadar iri ve korkutucu bir erkek görmemişti, her ne kadar ona dostça gülümsüyor olsa da.

Sanki bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi bana baktı, o dostça gülümseme daha sevgi dolu, daha sahiplenici ve ateşli bir şeye dönüştü. İçten içe yanan. Bakışları vücudumu bir aşağı bir yukarı taradı ve bu bakışı ne kadar dikkatle hissettiğimi görünce içimde bir ürperti oluştuğunu *hissettim*.

O anda malikâneye geri dönmeyi, beni çıtırçıplak soymasına ve söz verdiği her şeyi yapmasına izin vermeyi düşündüm. Dilinin çıplak tenimin her yerinde hayal , sanki beni asla doyamayacağı bir lezzet gibi tadıyordu.

Sonra bana niyet dolu bir göz kırptı ve bu gece için bir sürü orgazm sözü verdi.

Dikkati tekrar genç kıza yöneldi ve onun mükemmel zamanlamasına şükrettim, böylece nefesimi tutup yeniden toparlanabildim. Şehirde tahrik olmuş bir halde dolaşmak pek de rahat bir şey değildi.

Tekrar çeşmeye döndüm, bir dakikalığına gözlerimi kapattım ve sadece suyun düşerken çıkardığı damlama sesini dinledim.

"Rhodes, höpürdetmeyi bırak. Zaten sarhoşsun." "Rhodes bulanık erkek sesi ara sokaktan aşağı süzüldü.

Yana kaydım ve kafesli duvarın arkasından baktığımda benden on adım ötede, aralarında şeffaf bir içki şişesi dolaştırılan üç karanlık beden gördüm.

"çeneni, seni züppe. O lanet şeyi ben aldım." Adının Rhodes olduğunu tahmin ettiğim kişi şişeyi ağzına götürdü ve arkadaşına uzatmadan önce doyurucu bir yudum aldı.

Bana doğru gelmeye başladılar, sesleri bulanıktı, yaklaştıkça kahkahaları artıyordu.

Nefeslerindeki içki kokusunu alabileceğim kadar yaklaştıklarında, doğrulmaya çalıştım ama elim kaydı ve kafesin fıskiye doğru sarkmasına neden oldu. Ses çok azdı ama erkekler duydu ve kafalarını kaldırıp bakışlarını bana diktiler.

Sonra Rhodes denen kişi sırttı ve ben geri çekilmeme fırsat vermeden bana doğru yürüdü.

Tüm vücudum kaskatı kesildi, bu uyuşukluk yerleşmeden önce sadece bir saniyeliğine garip bir tür panik yükseldi. İçimde endişe yükselse de, onların bir tehdit olmadığını hissedebiliyordum, gerçekten değil, zayıf su perisi gücüm için bile değil.

Onlar bir tehditti. Bir sıkıntı, ama beynim bunu bilmesine rağmen, vücudum son birkaç on yıldır nasıl yapacağını bildiği tek şekilde tepki verdi.

Tutukluk yaptı.

Erkek gülümsedi, gözleri kızarmış ve kan çanağına dönmüştü; ucuz viski ve günler öncesinden kalma ter kokusu onu kaplamıştı.

Gençti ama zor bir hayat yaşadığı belliydi. Muhtemelen çok fazla içki içiyor, çok fazla sigara içiyor ve yeterince uyumuyor ya da iyi beslenmiyordu.

Elini kaldırıp bana doğru getirdiğini gördüğümde de aklımdan bu düşünceler geçti. Parmağını kolumda gezdirdiğinde içimde bir şeyler koptu.

İçimden bir ses artık bıktığımı, çok yorulduğumu, her şeyi olduğu gibi kabul edemeyecek kadar kızgın olduğumu haykırıyordu. Artık böyle olmak zorunda değildim. Hayatta kalmak için boyun eğmek zorunda değildim.

Ne olduğunu anlayamadan kolumu kaldırdım ve elim yanağına değdi. Başını yana çevirdi, açık avucumun etine çarpma sesi o kadar yüksekti ki sokakta . İki arkadaşı sersemlemiş bir halde sessizliğe bürünmüştü, birbirlerine bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

Sonra vurduğum erkek yavaşça döndü ve dişlerini göstererek bana baktı ve sarhoş öfkesinin kendini belli etmek üzere olduğunu anladım.

"Lanet olası inek." Dişlerini sıktı ve gölgeli sokakta bile tokadım yüzünden yanağının parlak bir pembeye dönüştüğünü görebiliyordum. "Gel buraya, lassie, senin mawkit."

Ama ben uzaklaşmadan, tepki veremedim, çılgılık atamadan ya da başka bir şey yapamadan arkamdan yavaş, ölümcül, tehditkâr bir hırıltı geldi. Önümdeki insan dondu kaldı, kafasını yukarı, yukarı ve biraz daha yukarı kaldırırken ağzı gevşedi, böylece tam arkamda duran şeye bakıyordu.

Bir şey değil... biri. Arkadaşım. Odhran.

Rhodes'un arkadaşları bir adım geri attılar, sonra bir adım daha, yüzlerini korku kaplamıştı. Onların ne gördüğünü sadece tahmin edebildim. Benimkini biliyordum.

Eşi neredeyse tam Lycan modundaydı. Parlayan mavi gözler, büyüyen vücut.

Her ne kadar Öteki Dünya türlerin güvenliği için nispeten gizli tutulsa ve kendilerini insanlara nadiren belli etseler de, bazen elden bir şey gelmezdi. Ve o zamanlar eşinizi koruduğunuz zamanlardı.

Odhran'ın elinin hafifçe omzuma indiğini hissettim. Çok yumuşak bir şekilde, yavaşça beni ayarladı, böylece şimdi onun arkasıındaydım, büyük vücudu önümde bir kalkan gibiydi. Başımı kaldırıp profiline baktım ama yüzünde herhangi bir duygu ifadesi .

Fırtına öncesi sessizlik. Dalga ya da çalkantı olmayan tehlikeli sular.

"Odhran," dedim usulca ama bana bakmadı, irkilmedi, gözünü bile kırpmadı. "Gidelim," dedim sesimi biraz daha güçlendirerek ve elimi onun kalın doladım.

Ellerini gevşetmeden önce sıkıca yumruk haline getirdiğini görmek için aşağıya baktım. Bu hareketi tekrar tekrar yapıyordu, tırnakları artık pençeye dönüşmüştü, üzerindeki ısı tehlikeli boyutlara ulaşmıştı.

Adını tekrar söyledim ama hâlâ sessizdi, hâlâ göğsünden çıkan ve orada durduğumuz sürece şiddeti artan o alçak hırıltı vardı.

Sonra bir adım daha yaklaştı ve bir adım daha. Elini Rhodes'un boğazına doladığında ve onu yavaşça yerden kaldırdığında gözlerimin açıldığını hissettim, erkek Odhran ve bir Lycan'ın gücüyle önemsizdi. İnsan Odhran'ın elini pençeledi, ayak parmaklarının uçları asfaltı zar zor sıyrırıyordu.

Arkadaşım eğilip insanın kulağına doğru alçak, sert ve anlaşılmaz bir şeyler homurdandığında insan nefes nefese kalmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Sonra Rhodes'un gözleri büyüdü, ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapandı. Odhran geri çekildi ve şimdi burun buruna gelmişlerdi, dostumun bakışları sert ve parlıyordu.

Rhodes öğürme, boğulma sesleri çıkardı ve sonra durum başladığı kadar hızlı bir şekilde Odhran insanı yere bırakıyor, elimi tutmak için dönüyor ve beni olay yerinden uzaklaştırıyordu.

Vücudum titriyordu, Odhran'ın tepkisinden değil, içimde dolaşan çok sayıda farklı duygu ve his yüzünden. Onun bu şekilde tepki verdiğini görünce o kadar şaşırmıştım ki korkum ve geçmişin anıları geçici olarak yenilmişti.

Ama adamlardan uzaklaştıkça bedenimin çözöldüğünü, zihnimin yıprandığını daha çok hissetmeye başladım.

Odhran cipe binmeme yardım ederken hiçbir şey söylemedi, kemerimi ve sonra elini yavaşça başımın arkasında gezdirdi. Gözlerimin içine bakmayı reddetti ama muhtemelen en iyisi de buydu. Kendimi hissediyordum.

Bir parçam dönüştüğüm bu kadından nefret ediyordu; daha birkaç dakika önce gücünü göstermiş olmasına rağmen, bu yeni özgürlük dünyasında nasıl yol alacağını bilemeyen bir kadın.

Evine dönüş yolculuğu, ellerinin direksiyonu sıkıca kavradığı, deri gıcırıltılarının arabanın içini doldurduğu aralıklı seslerle, sessizlik içinde tamamlandı.

Arabayı durdurup motoru durdurduktan sonra araçtan inmeme yardım edene kadar ayaklarımı yere basıp ona bakmadım. Dikkati yere odaklanmıştı, çenesi gergindi, sıyrıklarla kaplı derisinin altında bir kas esniyordu.

"Bana bir dakika izin verir misin?" Tekrar konuşmadan önce bana bakmasını, parlayan mavi gözleri benimkilere kilitlenene kadar bekledim. "Sadece bir dakika yalnız. I..." Ayaklarıma baktım, düşünceler içinde kaybolurken kaşlarım aşağıya doğru çekilmişti. "Kendime biraz zaman ayırmalıyım." Öfkelenmeye, ağlamaya, çığlık , tüm bu acının canı cehenneme deyip üstesinden gelmeye, ilerlemeye. Hayatımı bu şekilde yaşamak istemiyordum. Geçmişe o kadar hapsolmak istemiyordum ki bu benim kişisel mahzenim, asla kaçamayacağım bir cehennemdi.

Başını kaldırdı ve sanki ormandaki karanlığı görebiliyormuş gibi etrafına bakındı. Burun delikleri açılmıştı, gözleri biraz öfkeli görünüyordu ve nefes alış verişi biraz hızlıydı. "Seni korkutmadım, değil mi? Herhangi bir korkunuzun sebebi ben olsaydım buna dayanamazdım."

Bana baktığında gözlerinin ardında çok fazla acı vardı, ondan alabilmeyi dilediğim bir şey. Ama kendimi ve duygularımı bile kontrol edemiyordum. Onun için güçlü olmak istiyordum.

O kadar güçlüydü ki, çok kırılgan ve kırılmaz olduğum, gerçekten mahvolmadığım konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Yüzündeki ifadeden bana bu zamanı ayırmanın onun için acı verici olduğunu biliyordum, içgüdüleri ve içindeki hayvan her zaman yanımda olmasını, beni korumasını istiyordu. Yavaşça başını salladığında, eğilip alnımdan öptüğünde ve sonra bir adım geri çekildiğinde ikimizle de gurur duydum.

"Senin için burada olacağım, genç kız. Hazır olduğunda. Hemen burada olacağım."

Büyük bir parçam kalmak, kollarımı ona dolamak, başımı göğsüne yaslamak ve bana her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermesini istiyordu. Ne hissedersen hissedeyim, ne düşünürsem düşüneyim ya da ne görürsem göreyim, her şey yoluna girecekti.

Son bir bakış, havada yaklaşan yağmurun kokusu ve beni koruyan karanlığın ağır pelerini ile döndüm ve ormana doğru yürüdüm.

ChapTer TWenTY-One



Odhran

L Onu bırakıp gitmek, benden uzaklaşmak, yutması zor bir haptı. Yine de Larkin'in arazideki varlığını hissedebiliyordum, ve gerekirse dakikalar içinde onu bulabilecekken, onun yanında olamadığım için tedirgin ve gergindim.

Sert bir nefes verdim ve elimi saçlarımın üzerinde gezdirerek telleri karıştırdım. Tüm araziye serpiştirilmiş Lycan nöbetçilerim vardı ama ben özellikle aksini söylemedikçe ondan uzak duruyorlardı. Ve şu anda, çok arzuladığı ve hak ettiği mahremiyete hâlâ sahip olmasını sağlayacak kadar uzakta olduklarını biliyordum.

Gerçekçi olmak gerekirse, sonsuza kadar onun gölgesi olamayacağımı biliyordum. Keşfetmek için kanatlarını açmaya, ondan acımasızca alınan özgürlüğü tatmaya ihtiyacı vardı.

Gök gürültüsü ve şimşek çakması düşüncelerimi harekete geçirdi ve başımı gökyüzüne bakacak şekilde arkaya eğmemi sağladı.

Karanlık olmasına rağmen tepemde yuvarlanan gök gürültüsü bulutlarını görebiliyordum; havada yağmur vaadinin kokusunu alabiliyordum. Sonra gökyüzü sanki dünyaya ağıyormuş gibi açıldı, yağmur yağmaya başladı ve birkaç saniye içinde beni sıırılsıklam etti.

Lanet . Ona ihtiyacım var, sarılmalıyım, gözlerinin içine bakıp onu sevdiğimi söylemeliyim.

Nabzının onu bulmam için bir işaret gibi attığını hissederek ormana doğru adım attım. Ve derin bir nefes aldığım da, kalbimin derinliklerine saplanmış bir bıçak gibi kalbimi bük en bir koku aldığım da kaşlarımın kendi kendine aşağıya doğru çekildiğini hissettim.

Daha hızlı ilerliyordum, yavaşlayıp durmadan önce mesafeyi tüketiyordum ve Larkin'i yerde diz çökmüş, avuçlarını kalçalarına dayamış, başını eğmiş, siyah saçları ıslak ve perde gibi iki yanına sarkmış, onu koruyan ve bir tür koruma sağlayan bir şekilde buldum.

"Lass," diye fısıldadım ve küçük dostumun önünde yere çökmeden önce ona doğru ilerledim. Kokusu... gözyaşları beni kış üstü yere serdi ve işaret parmağımı çenesinin altına koyarak başını geriye doğru eğmek için uzandım.

Mavi gözleri daha önce hiç görmediğim bir ateşle doluydu. Ond an aldığım koku keder değil, şu anda gökyüzünde çakan şimşek gibi etrafını saran hüsr an ve öfkeydi.

Bu tür bir öfkeyi iyi bilirdim, çok uzun zamandır tutunduğum eski bir dostumd u. Yere otururken onu kucağıma çektim; yağmur biraz hafiflemişti ama yine de ağaçları yararak üzerimizi örten sürekli bir sis vardı.

Sis çökmeye başlamıştı ama ben Larkin'den, onun ellerini omuzlarıma nasıl doladığından, tırnaklarının gömleğime nasıl battığından başka hiçbir şeye ald ır mıyordum. Bana sarılmıştı, nefes alış ver işi gözleri vahş i bir hal almıştı.

"Seni seviyorum, tatlım. Seni her şeyimle, her şeyimle seviyorum. Kalbin ve aşkın için yalvaran erkeğ in ta kendisisin." Eğildim ve alnımı onunkine dayadım. "Ben sadece etten kemikten bir erkeğim, gördüğüm en muhteş em mavi gözlere bakıyor ve seni benden bir daha asla almamaları için tanrılara dua ediyorum."

Geri çekildim ve gözlerinin genişlediğini, göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm ve bakışlarımı pembe, ay r ık dudaklarına indirdim.

Onları yaladı ve ateş vücudumda yandı ve sikime yerleşti. Yakınımda olduğ u için zaten sertleşmiş tim, çünkü çok güzel kokuyordu ve daha da iyi hissettiriyordu.

Larkin göğsünü göğsüme bastırdı, dudakları ağızıma doğru eğildi, dili içeri daldı. Boğazının arkasından yumuşak, neredeyse çaresiz bir ses çıkardı ve kollarımı ona doladım, öpücüğü derinleştirmek için başımı eğdim.

Sırtımı tırmalıyor, sanki içime girmek istiyormuş gibi olabildiğince yaklaştırmaya çalışıyordu. Hareketleri çılgıncaydı, paniklemişti ve onu öpmeyi bırakmak istemesem de, geri çekilmek istemesem de, tam da bunu yaptım.

Ellerim hafifçe kollarının üst kısmına dolanırken öpüşmeyi kestim ve yüzüne bakarken nefesimi kontrol ettim.

Başını iki yana salladı. "Bunu durdurma," diye fısıldadı ve tekrar eğilmeye çalıştı. "Sana ihtiyacım var. Seninle olmaya ihtiyacım var. Beni rahatsız eden anıları değiştirmeye ihtiyacım var. Zihnimin karanlık köşelerinde yaşayan şeytanları kovmama yardım etmene ihtiyacım var."

Beni tekrar öpmeye çalıştı ama gözlerindeki o çaresizliği görerek kendimi tuttum. Bu çaresizliği çok iyi biliyordum; sizi canlı canlı gömmeye çalışan karanlığı hissetmemek için her şeyi yapmanıza neden olan türden bir çaresizlikti bu.

"Lass, ben senin için buradayım. Her zaman. Her şekilde. Senin için hayatımı veririm. Hazır olmadığın bir şeyi yapmak zorunda değiliz. Başa çıkmak için başka yollar bulabiliriz. Birlikte. Bu acıyı birlikte atlatabiliriz-" Başını sertçe salladığında, yüzündeki o çelik gibi kararlılığı görerek çenemi sıktım.

Benim kadını. Benim güçlü, kuvvetli eşim.

Dişlerimi tekrar sıktım çünkü onun söz konusu olduğu yerde zayıf olduğumu biliyordum, kalbinin istediği her şeyi ona vereceğimi biliyordum.

"Öfkeli ve zayıf olmaktan yoruldu. Güçsüz hissetmekten yoruldu." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ama bunlar üzüntüden değildi. Hayal kırıklığına uğramıştı. "Hayatın bana dağıttığı elden bıktım. Sonunda birbirimizin arkasındayız ve ben ilerlemek istiyorum. Seninle bir hayata başlamak istiyorum. Travmanın etrafında dolanmak beni sadece o cehennemde tutacak. Ben seni istiyorum, sen de beni istiyorsun Odhran. Ve şimdi seninle olmak istiyorum."

Daha sert nefes alıyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bu benim kalbimi kırdı. Başparmaklarımın ucuyla gözyaşlarını sildim, yüzüne baktım, gerçekleri hissettim, duydum ve sezdim.

"Sen tanıdığım en güçlü yaratıksın. Güçsüz değilsin. Sen güçlüsün."

Bu sefer beni öptüğünde tam, derin ve kapsamlı bir öpücüktü. Onu durdurmadım, bundan vazgeçirmeye çalışmadım. Onun uyarılmışlığı ve bana olan ihtiyacının tatlı kokusu havayı kapladı, kurdum içimde kükreyen bir ulumayla cevap verdi.

Yağmur yeniden hızlanmaya başladı, sis çiselemeye başladı, sis arttı.

"Ben çok..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlandığı belliydi. "Çok kızgınım Odhran. Hem de çok kızgınım. Hepsini yok et. Beni iyi hissettir."

"Ah, kızım, benim tatlı, şefkatli, yumuşak kalpli kızım." Yanağını okşadım. "Keşke tüm bu acı, keder ve öfkeyi senden alabilseydim. Sana bir nebze huzur verecek olsa, bu yükü senin için alırdım. Tanrılar, bunu dilerdim, genç kız."

Başını yavaşça salladı. "Bunu senin için asla istemezdim. Asla. Sen de kendi cehennemini yaşadın."

Eğildi ve dudaklarını ağızıma bastıran o oldu. Yumuşak bir öpücüktü, sanki onu kollarımda tuttuğum gerçeğinden zevk alıyormuş gibiydi. Larkin dudaklarımızdaki mührü kırarak geri çekildi ve bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülüşünü izledim.

Ve sonra öne doğru eğildim, onu yalarken dilim tuzlu su damlasına değdi, o izi takip ettim ve acısını içime çektim. Nefes alış veriş beni daha da geriye çekti.

Birbirimizin gözlerinin içine baktık, benim kurdum yüzeydeydi ve eşini korumak istiyordu.

"Sadece unutmak istiyorum," diye fısıldadı. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyorum, senden hiç alınmamışım gibi, tüm o acıları, üzüntüleri ve incinmeleri hiç yaşamamışız gibi." Nefesi kesildi ve bakışları ağızıma düştüğünde içimden alçak bir hırıltı yükseldi.

"Sevgilim, ben de bunu ne kadar isterdim."

"Yeni anılar biriktirelim." Kollarını daha sıkı bir şekilde omuzlarıma doladı, göğüslerini göğsüme bastırdı ve dilini ağızıma sokmak için dudaklarını ayırdı.

Homurdandım ve parmaklarımı beline doladım, onu kalın uzunluğumun üzerine itmekten kendimi alamadım. Köpek dişlerim şiddetli bir şekilde ağrıyor ve ağzım sulanıyordu. Daha fazlasını istiyordum.

Hepsini istedim.

Üstümde ileri geri sallanana kadar daha da derin öpüştük, yumuşak inlemeleri arzumu körükledi ve beni ilkelletti.

"Çok iyi hissettiriyor, Odhran."

Homurdandım ve nefesi kesilip kendini daha da sert bir şekilde bana yaslayana kadar alt dudağını ısırdım.

"Seni daha da iyi hissettirmek istiyorum." Dudağını tekrar nazikçe ısırdım ve dilimi tekrar içine sokup onu okşamadan önce ısırık izini dilimle yatıştırdım.

Bir saniye sonra öpüşmeyi kesti, elleri aramıza girerek gömleğini kavradı ve yukarı çekmeye başladı. Geriye doğru ve ellerimi toprağa bastırdım, pençelerimi toprağa geçirdim, böylece çılgınca bir cinsel arzuyla gömleğini yırtmadım.

Kıpırdamadan durmak ve ellerimi kendime saklamak neredeyse işkenceydi, ama göğüslerinin sert tepelerinin ortaya çıktığını, meme uçlarının havadaki soğuktan nasıl gerildiğini görmek ve sisin sanki ruhani bir tanrıçaymış gibi etrafında dönmesini izlemek, sikimin kot pantolonumun içinde çatırdamasına neden oldu.

"Sana ilk kez tatlı, yavaş ve kolay bir şekilde vermek istiyorum." Elbette kurdum onu türümüzün ilkel, ilkel yöntemiyle almamı istedi; sikim bakire amının derinliklerindeydi ve boynu bana dönüktü, köpek dişlerim etinin derinliklerindeydi. Ama bu ilk sefer böyle gitmeyecekti.

İkimizin de işleri ağırdan alması gerekiyordu. Ve ona işaretimi vermek için bekleyebilirdim, çünkü bunu onun için mükemmel hale getirmek benim için son derece önemliydi.

Bana bakarken bir saniye bile konuşmadı, derin derin nefes alıyordu, el büyüklüğündeki sert göğüsleri nefes alıp vermenin şiddetiyle titriyordu.

"Bana zarar vermeyeceğini biliyorum-"

"-Asla," diyerek sözünü kestim ve hiç şüphe kalmasın diye o tek kelimeyi göğsümden gürleyerek çıkardım.

"Ve kırılmayacağım." Eğildi ve şimdi beni öpen , bir kez, iki kez ve üçüncü seferde derinleştirerek ve dilimi emerek.

İnledim ve ellerimi tekrar beline koydum, üzerine kir bulaştırdığımı biliyordum ama vahşi doğanın kokusu, eşimin üstümdeki hissi ve sonunda onu sahiplenmeme olan ihtiyacı diğer her şeyi gölgeledi.

"Bu yüzden senden benimle birlikte olmanı istiyorum. Beni eşini idare edemeyen bir kız olarak düşünme. Benimle ilgileneceğini biliyorum. Nazik olacağını biliyorum."

Başımı eğdim ve dilimi dudaklarının arasına soktum, aynı anda inleyerek ikimiz de çılgınca birbirimizin kıyafetleriyle uğraşmaya başladık. Elbiseler yırtılıyor, kumaşlar mendil gibi bir kenara atılıyordu ve sonra ikimiz de çırılçıplaktık ve o tekrar kucağımdaydı.

Gözlerimi kapattım ve ıslak, sıcak yarığı sikime doğru hareket ederken kaslarımın kasıldığını hissettim. Küçük zevk sesi, ihtiyaç iniltisi, onu ileri geri hareket ettirmemi sağladı.

Onu kendime doğru salladım, amının sikimi izin verdim, kayganlığı hareketlere yardımcı olurken sert uzunluğu kıvrımları arasında yuvalandı. Ve kısa süre sonra yavaş ve istikrarlı sallanma, kalçalarını üzerimde çalıştırırken, onu çıkarabilecek bir ritim bulduğunda biraz daha hızlı hale geldi.

Tek yapabildiğim yüzünü şaşkınlıkla izlemek ve eşimi iyi hissettirmeden boşalmamaya çalışmaktı.

"Sen benimsin," diye hırladım ve kurdumun izin verdim. "Sadece benimsin.

Sonsuza kadar." Sesim bozulmuştu. "Söyle, arkadaşına söyle."

İnledi ve biraz daha hızlı ileri geri hareket ederken başının boynuna düşmesine izin verdi.

"Söyle," diye sertçe homurdandım, vahşi bir tona büründüğüm için anında kendimden nefret ettim. Ama amını sikime daha da sert bastırdığında ve sanki hoşuna gitmiş gibi daha yüksek sesle , dişlerimi birbirine geçirdim ve bakışlarımın boynunun kemerine kadar inmesine izin verdim. Lanet olsun, sedefli teninin altında zonklayan nabzını görebiliyordum.

Ağzım sulandı.

"Beni içine sok, genç kız." Sert sözleri söylerken ona bakmıyordum, bakışlarım hâlâ işaretimin gideceği yere kilitlenmişti.

Çıkardığı sesle dikkatimi yüzüne yönelttim. Kukuletalı bir ifade takınmıştı. Dudakları ayrılmıştı, pembeydi, şişmişti ve öpücüklerimden ıslanmıştı. Kendimi uzanıp saçının bir tutamını yakalamış, parmaklarımın arasında ovuştururken buldum, büyülenmişim.

Sonra bakışlarım boğazına kaydı, orada nabzının çılgınca attığını gördüm.

O saç bırakıp parmağımın kalın pedini boynuyla omzunun birleştiği hassas noktada durmak için şahdamarından aşağı sürüklediğimde, tüm vücudum ısındı... sertleşti.

"İşaretimin gideceği yer burası."

Sonra aramıza uzandı, küçük elini kalın sikimin etrafına öyle bir sardı ki, zevk ve acıyla tısladım ve sikimin başını girişinde çentiklemek için yükseldi.

Sıcak ve kaygandı, suları tepemden aşağı ve shaftımın uzunluğu boyunca kayıyordu. Bu iddianın dağınık olmasını, onun uyarılmasının kalçalarımında olmasını, o boşalırken havayı kaplayan kokusunu istedim. Buna ihtiyacım vardı.

Nefesimi kontrol etmek zorundaydım çünkü ona nüfuz etmeden, iç duvarlarının sikimi kavradığını bile hissetmeden hemen o anda boşalabilirdim.

Ama donup kaldığında, gözleri kocaman açıldığında, kendime sakin kalmamı söyledim.

"Tatlım, bunu yapmak zorunda değiliz..." Sözlerim sert bir havlamaydı, Larkin'in aşağıya doğru eğilip sikimin başını sıkı sıcaklığıyla sarmasıyla kesildi.

Çenem gevşedi ve sonra dişlerim birbirine sıkıca kenetlendi.

Bakışları dişlerime kilitlenmişti, "Köpek dişlerin çok uzun" diye fısıldarken nefesi sertleşiyordu. Yavaşça gözlerimin içine baktı. "Uzun zamandır beni işaretlemek istediğini biliyorum Odhran. Çok uzun zamandır."

Bu sözler üzerine inledim, o bir santim daha aşağı inerken gözlerim başımın içinde geri yuvarlandı.

Nefes nefese kaldı ve "Çok büyüksün. Çok kalınsın."

Gözlerimi açtım ve sadece parlayan, vahşi ve sahiplenici maviyi gördüm.

"Bana yardım et, Odhran."

Elimi kalçasına doladım, dikkatli olmaya çalıştım, nazik olmam gerektiğini biliyordum. Şu anda o kadar ileri gitmiştim ki doğru düzgün göremiyor, mantıklı ya da insanca düşünemiyordum.

"Çok iyi gidiyorsun, bebeğim." Onu aşağı iterken aynı zamanda kalçalarımı kaldırarak bir santim daha almasını sağlarken bu kelimeleri gıcırdatarak söyledim.

Gözlerini sıkıca kapadı, sonra anında tekrar açtı, bu neredeyse panik yüzüne yansıyor.

Elimi tam kalbinin üzerine koydum, avucum göğüs kafesinin üzerinde düz duruyordu. "Bana bak. Gözlerimin içine bak. Burada benimle olduğunu bil." Orada donmuş bir şekilde otururken nefes nefese kaldı. Elimin altında kalbinin hızlandığını hissettim. "Her zaman seninle ilgileneceğimi, seni güvende tutmak için her zaman burada olacağımı biliyorsun." Gözlerini tekrar kapattı.

"Odhran," dedi, ben bir inç daha içeri iterken ondan küçük bir inilti döküldü.

"Çok iyi gidiyorsun, Larkin. Kendine bir bak, kızım her şeyimi alıyor, çok güçlü, çok mükemmel."

Ellerini omuzlarıma koymuş, ben yukarı doğru iterken o da aşağı doğru iterek sıkıca sıkıyor, kalın inçlerimin geri kalanını onun sıkı, kavurucu sıcaklığına gömüyordu.

Ve benimle aynı hizaya geldiğinde, mükemmel, küçük kıcı ağır toplarına yaslandığında, keskin bir aceleyle nefes verdim.

"Kontrolü ele al, bebeğim. Güç sende. Sür beni." Bir an için tartışmak ister gibi göründü, yüzündeki tereddüt neredeyse benim felaketim olacaktı.

Ona övgüler yağdırdım, ne kadar iyi olduğunu, en iyisi olduğunu, daha önce hiç bu kadar iyi bir şey hissetmediğimi fısıldadım. Kalçalarımı yukarı doğru esnettiğimde miyavladı, işte o zaman üzerimde çalışmaya başladı.

"Oh." Ondan çıkan kırık dökük ses erkeklik gururumu okşadı çünkü tamamen zevkten ibaretti. Belini kavradım ve klitorisi karnıma sürtünecek şekilde kalçalarımı döndürdüm.

O kadar ıslaktı ki, suları karnımı ve kalçalarımı kaplıyordu. Bu beni çok tahrik etti, neredeyse o anda boşalacaktım.

Ağızımdan dökülen iğrenç, cinsel ve pis sözcüklere engel olamıyordum ama en azından bunları Galce konuşacak kadar dikkatliydim, söylediğim iğrenç şeylerle arkadaşımı rezil etmeyecektim.

Amı ne kadar .

Onun am sularının üzerimi kaplamasını ne kadar çok istiyordum.

Onu doldurduğum için iç kaslarının sikimin etrafında kenetlendiğini hissetmeyi ve sonra dışarı çektiğimde, spermimin onun sıkı sıcaklığından dökülmesini izlemeyi nasıl da istiyordum.

Onu tohumlarımla kaplamak, döllerimle yıkamak istiyordum, böylece içi gibi dışı da işaretlenmiş olacaktı. Benim gibi kokacaktı ve ona yaklaşan her erkek üzerimdeki kokuyu alacak ve ona baktıklarında onları lime lime edeceğimi bilecekti.

Ve Tanrılar, ben de onu doldurmak istiyordum. Onu çiftleştirmek, hamile bırakana kadar rahmini tohumlarımla doldurmak istiyordum. Tatlı kızımın çocuğumla birlikte büyümesini izlemek istiyordum. Bu düşünceyle sikim sarsıldı ve daha da kalınlaştı.

İçgüdülerim bana ne yapacağımı, onu nasıl iyi hissettireceğimi söylüyordu. Üstüme çıktığında, vücutlarımızın arasına uzandım, klitorisinin sert, şişmiş demetini buldum ve yavaş daireler çizmeye başladım. dondu kaldı, başını geriye attı, kuzguni saçlarının uzun boşalırken üst uyluklarıma sürtündü. Hareket etmedim, amının kasılmalarının sikimin etrafında kenetlendiğini hissediyordum. zevk yüz ifadesini değiştirirken huşu içinde izliyordu.

"Sen gördüğüm en güzel kadınsın. Ve sen benimsin." Kükreyerek onun zevkten uçmasına izin verdim, vücudunun derinliklerine gömüldüğümde eşimin benim için çözüldüğünü görmekten daha ateşli bir şey olmadığını biliyordum.

Ve doruk noktası düzleşmeye başladığında nefes , kendimi durduramadım. Hareketlerim hızlıydı, doğaüstüydü, yerden kalkıp onu sırt üstü yatırdığımda, aletim hala onun darlığının derinliklerine gömülüydü. Uyuşturulmuş bir ifadeyle bana baktı, ağız hala ayıktı, dudakları şişmiş ve kızarmıştı.

"Eşine sahip çık." Sesi yumuşaktı, orgazm sonrası olduğu için zar zor duyulabiliyordu. "Sonunda."

Ve başını yana eğip boğazını ortaya çıkardığında, kurdumun son birkaç santimi ileri ittiğini hissettim.

Kısmen kaymaya başladım, vücudum büyüdü, ağzım sulandı, tükürük aşağı damladı ve göğsüne indi.

Eğildim ve boncukları yaladım, tatlı ama tuzlu terinin tadına baktım, kalçalarımı tekrar ileri geri atmaya başladım, kendimi onu becermekten alıkoyamadım.

"Seni kimin sevdiğini söyle bana." *İt.* "Söyle bana, kim her zaman senin yanında olacak?" *İt.* "Sana bir zarar gelirse dünyayı kimin yok edeceğini söyle." *İt. İt. İt.*

"Sen," diye inledi, gözleri kocaman ve ağzı açıktı.

"Tanrılar, seni seviyorum, genç kız."

Bir elimi yere vurdum, dizlerimden birini biraz daha büktüm, böylece topuğumu toprağa saplayabildim ve sonra kalçalarımı yukarı kaldırarak sikimi daha da içine ittim.

İkimiz de inledik ve bana baktı, gözleri daha da ağırlaşırken başı yana eğildi. Ben de tekrar, tekrar ve tekrar yaptım.

sıkarak kapattım ve başımı salladım, kontrolümü korumaya, insani yönümü ön planda tutmaya çalıştım. Onu korkutmak istemedim.

"Değilsin," diye yumuşak bir cevap verdi, sanki düşüncelerimi okumuş gibiydi. Belki de beni o kadar iyi tanıyordu, yüz ifademi görebiliyor, etrafımdaki çalkantılı duyguları hissedebiliyor ve beni rahatlatmak istiyordu.

Tanrım, benim kızım inanılmaz bir şeydi.

"Sana güveniyorum."

Ona bakmak için gözlerimi açtım, ellerinin kollarımdan yukarı kaydığını, boğazımın kenarlarından geçtiğini ve sonunda yanaklarımı kavradığını hissettim.

"Sana güveniyorum."

İçimde bir şey kırıldı, kenarda oturduğunu bilmediğim bir şey devrilmek üzereydi, binlerce parçaya ayrılarak yere düşecekti.

Ve onun mavi gözlerine bakarken, içimde mutluluk, sevgi ve hazzın kabardığını hissederken, bu kızı ölene kadar seveceğimi biliyordum.

Kalbim atmayı bırakana ve nefesim ciğerlerimi doldurmayı kesene kadar.

Kurdumu öne doğru saldım ve orgazmımın yaklaştığını hissettim, taşaklarım sıkılaştı, sikim kalınlaştı. Başını daha da yana eğdi, şahdamarı zonkluyordu, ağzım sulanıyordu.

Dilimi etinin üzerinde gezdirdim. İleri geri, tekrar tekrar, nabzının kaslarının altında çılgınca attığını hissederek.

Gözlerimi kapattım ve inledim, ona bir kez, iki kez çarptım ve üçüncü seferde kendimi taşaklarıma kadar dar amının içine gömdüm ve köpek dişlerimi boğazına batırdım, ona işaretimi verdim, böylece herkes onun benim olduğunu bilecekti.

Nihayet. Sonunda o bizim.

Boşaldıkça ve boşaldıkça kurdum uludu ve kükredi, onu tohumumla doldurdu, içinin dışının benim gibi kokmasını sağladı.

İşaretim sadece boynunda değil, vücudunun içindeydi.

O kadar sert, o kadar uzun süre boşaldım ki, tohumlarımdan bağı olduğumuz yerden dışarı kaydığını hissetmeye başladım.

Tüm vücudumu saran son bir titremeye, onu ezmek için ellerimi başının yanında yere koyacak kadar dikkatliydim. Alnımı göğsüne yasladım, sertçe nefes aldım, başım dönüyordu, doymuştum ve zevkten tükenmiştim.

Bir süre sonra yuvarlandım ama onu da yanıma aldım, eşim göğsümün üstünde, kollarım ona sarılmış halde ormanın zeminine uzandım ve hayatımda ilk kez kendimi tamamlanmış hissettim.

Orada uzandım ve kızıma sarıldım, yüzüne baktım, bana nasıl baktığını hatırladım, tüm şaşkınlık, huşu ve... mutluluk.

Alnını kırıştıran endişeden ya da gözlerini rahatsız eden acıdan eser yoktu.

Sanki ona her zaman sahip olacağımı, onu her zaman yakınımda tutacağımı ve onu asla ama asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı biliyormuş gibi bana baktı.

ÇAPTER TWEnTY-TWO



Odhran

S benim için uysaldı. Başını omzuma yasladı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Uzun zamandır onu bana bu kadar güvenirken göreceğimi sanmıyordum.

Göğsümde sıcaklık filizlenirken kollarımı ona sımsıkı doladım ve ormandan geçip malikâneye, merdivenlerden yukarı çıkıp ana süite girdim.

Banyoya girdiğimde onu lavabonun kenarına bıraktım, kir ve çamur solgun tenini kaplamıştı. Uzun saniyeler boyunca eşime baktım, bunca zaman sonra gerçekten burada olmasına şaşırdım ve hayret ettim. Benimkine.

Aşağı baktı ve göğüslerini kollarıyla kapatırken yanakları kızardı.

Ormanda yaptıklarımızdan sonra giyinme zahmetine girmemiştik ama onun ne kadar güzel olduğunu, gözlerimde ne kadar mükemmel görmesini istiyordum.

"Bana bak." Başını kaldırdı ve bakışlarımız kilitlendi. Tezgâhtan inmesine yardım ettim ve aynaya bakması için onu çevirdim. "Sana bak." Bileklerinden tuttum ve kollarını kaldırdım. "Kusur görmüyorum. Yara izleri görmüyorum. Kendimizde algıladığımız çirkinlik bizi tanımlamaz. Bizi şekillendirir, kalıba sokar ve bu sayede savaş tanrısı oluruz. Beni duyuyor musun, kızım? Sen fetheden bir savaşçısın."

Nefesi kesildi ve yansımadan bana baktı.

"Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim." Onu ve ellerimi tüm vücudunda gezdirerek yumuşak ve yavaşça öptüm. Teninin her santimine dokundum, dokunuşlarımla ona arzu edilmeyen hiçbir yanı olmadığını gösterdim.

Duşu açıp ısınmasını sağladıktan sonra onu tekrar kucağıma aldım ve kabine girdim, onu spreyin altına sokmadan önce suyun hassas bedeni için çok sıcak olmadığından emin oldum. Başını geriye doğru eğdi, kuzguni saçlarının uzun dökülüştü, teller ıslandıkça inanılmaz derecede koyulaştı.

Bakışlarım boynuna, çiftleşme izimin olduğu yere takıldı ve sikim anında bir kez daha sertleşti.

Lanet şey sert kıkına saplandı ve omzunun üzerinden baktı, uykulu gözlerinde orgazm sonrası hülyalı bir ifade vardı, birbirimize baktığımız süre uzadıkça ısınyordu.

Elimi karnından yukarı kaydırmaktan ve avucumu boğazının üzerinde nazikçe kıvırmaktan kendimi alıkoymadım. Dokunuşum hafifti ve inlemesi bana tam da burada benimle birlikte olduğunu söylüyordu.

Onu yavaşça ve öptüm.

Ağzını sikerken, diğer elimi kalçalarının arasına götürdüm ve zaten kaygan olan amıyla oynamaya başladım, artan arzusu ve benim dölümün bir kombinasyonu.

Suyun sırtıma vurması için bizi ve tüm bu süre boyunca onu okşadım, klitorisini ovuşturdum ve öpmeye devam ettim. Kollarımda uysaldı, hazırды ve benim için hazırды.

Duş kabinive nemliydi ve kıkını sikime yasladığında inledim.

"Eğer kırgınsan..." Öpücükler arasında mırılandım ve başını salladığını hissettim.

Bir saniye sonra onu . Hemen kollarını omuzlarıma doladı ve küçük, sıkı göğüslerini göğsüme yapıştırdı.

"Durma."

"Asla."

Bizi öne doğru yürüttüm, böylece sırtı şimdi fayansa dönüktü, bacaklarını belime sarılacak şekilde ayarladım ve onu yutarken

Ağzını açtığında, bedenlerimizin arasına uzandım, sikimin kökünü tuttum ve ucunu girişine yerleştirdim.

Sırtını dikleştirdi, sert meme uçları göğsüme sürtünüyordu. Ve inlediğinde, ileri doğru ittim, sonuna kadar battım, İkimiz de inliyorduk. Tanrılar, o benim için sıkı, sıcak ve ıslaktı.

İç kasları etrafımda sıkılaştığında sikim zonkladı. Sonra yavaş ve istikrarlı bir harekete başladım. Bu vahşi, çılgınca bir çiftleşme değildi.

Bu benim kadınım la sevişmemdi.

"Çok iyi yapıyorsun," diye homurdandım ağzına karşı, amciği sikime karşı kasılırken. "Beni çok iyi hissettiriyorsun. En iyisi." Tüm vücudum titrerken gözlerimi sıkıca kapattım. "Her ne kadar iyi aldığına bak. Büyük olduğumu biliyorum, genç kız. Muhtemelen acıttığını biliyorum, ama lanet olsun sevgilim, bu kadar iyi yapmaya devam et, benim için açılmaya devam et."

Sadece ucu içerde kalacak şekilde dışarı çektim ve sonra tekrar içeri ittim. Bunu tekrar tekrar yaptım, şaftımın kökü her ileri itişte klitorisini ovuşturdu.

"Hiç kimse seninle kıyaslanamaz. Hiçbir şey senin içinde olmak kadar iyi hissettirmeyecek."

Bir avucumu başının yanındaki duvara vurdum, diğer kolumu beline daha sıkı doladım ve amı bir kez daha etrafımda kenetlenip boşalana kadar dişimi yavaş ve sabit bir tempoda sikmeye devam ettim.

"İşte benim kızım. Benim için gelirken ağzını bana ver, tatlım."

Başını yana eğdi ve ağzımla buluştu, yaladı ve emdi, kendimi tamamen gömmeden ve onu doldurmadan önce bir, iki, üç kez derine ittiğimde dudaklarıma karşı ağladı.

Küfürler ve haykırışlar beni terk ederken her damlasını içmesini sağladım. O benimdi ve hiç kimse ya da hiçbir şey onu benden alamazdı.

İkimiz de tükendiğimizde, vücuduma doğru sarktı ve onu yakınım da tuttum, suyu kapattım ve onu havluyla silmek için duştan çıktım. Onu yatağıma taşıdığım da, tişörtlerimden birini vücuduna giydirdiğimde ve içine girdiğimde kollarımda doygun ve uysaldı.

Böylece vücudumu onunkinin etrafında kıvrılabiliyordum. Bir bacağımı onunkinin üzerine attım ve kolumu ortasına doladım.

Nemli saçlarını boynundan uzaklaştırdım ve boğazına sokulup derin derin içime çektim. Sonra dilimi çiftleşme izinin üzerinde gezdirdim, kendimi ona tattırdım, alçak sesle ve sahiplenici bir şekilde hırladım.

"Benim," diye mırıldandım ve elimi sırtının ortasına doğru kaydırarak başını kavradım, onu kendime yakın tuttum.

Larkin yanağını göğsüme yasladı ve ben de gözlerimi kapatıp nefes verdim.

Ona olan hislerimin boyutunu asla bilemeyecek, kalbimin *onun için* attığını asla tam olarak anlayamayacaktı.

Onun için *yaşadığımı* asla tam olarak anlayamayacaktı.

CHapTer

TWenTY-THree



Larkin

Leşek, ziyaretçileriniz var."

Dizüstü bilgisayardan başımı kaldırdığımda Odhran'ın çalışma odasının kapısında durduğunu gördüm, yüzünde yumuşak bir ifade vardı.

Ağzının köşesi küçük bir gülümsemeyle kalktı.

"Seni böyle görmek hoşuma mı gidiyor?"

Sandalyede arkama yaslandım ve ona kendi gülümsememi verdim.

"Peki bu hangi yol?"

Yavaşça nefes alıp verdi, sanki o anda çok fazla memnuniyet ve zevk hissetmiş gibiydi. Sonunda "Sanki mutluymuşsun gibi" demesi biraz zaman aldı.

Kalbim göğsümde biraz çarptı ve yanaklarımın üst kısımlarına hafif bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. "Mutluyum," diye fısıldadım ve alçak bir hırıltı onu terk etmeden önce burun delikleri alevlendi.

Bir omzunu kapının pervazına dayamış, kalın telli kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Kısa sarı saçları dağınıktı, dışarıda çok vakit geçirdiğimiz için renkleri biraz daha açık görünüyordu.

İnanılmaz derecede yakışıklıydı. *Ve tamamen benim.*

Onu görünce vücudum anında ısındı.

Ama sonra sözleri içime yerleşti ve kaşlarımın düştüğünü hissettim. "Misafir mi?" Ondan hiçbir endişe ya da tereddüt gelmiyordu ve şu anda çok rahat görüldüğü için ben de rahatladım.

"Evet." Kapıyı itti ve odaya girerek önümde durdu. Elini uzattı.

Çok daha küçük olan avucumu onun avucuna dayadım ve beni kucaklamadan önce yukarı çekmesine izin verdim. Yanağımı göğsünün ortasına yasladım ve temiz havanın, yabani çamın ve Odhran'a özgü o baharatlı, karanlık aromanın kokusunu içime çektim. Başımı doldurdu ve beni rahatlattı ama aynı zamanda uyarılma hızla tırmandı.

"Onları gönderip yerine sizi yukarı çıkarabilirim."

"Öyle mi? Peki biz ne yapardık?" Alay ettim. "Okumak mı? Belki rahatlatıcı bir müzik dinler ve meditasyon yaparız? Ya da bana biraz daha Latince öğretebilirsin? Telaffuz konusunda ne kadar zorlandığımı biliyorsun." Bir sırıtışın ağzımı kapladığını hissettim.

Tekrar hırladı ve içimdeki arzu yükselirken o gülümseme soldu. Sesinden gelen titreşimlerin tam kalçalarımın arasına yerleşmesiyle inledim.

"Ben daha çok yüzümü güzel kalçalarının arasına gömüp bana üç orgazm yaşatana kadar sana ziyafet çekmeyi düşünüyordum."

Bu teklifini kabul etmek istiyordum ama temel arzumu bastırdım ve yüzüne bakmak için başımı kaldırdım. "Önce bana kim olduğunu söylemeye ne dersin?"

"Mmm. Benim önerimi daha çok sevdim."

Güldüm. "Eminim öyledir." Bir süre sonra hayal kırıklığıyla inledi, bana uzun, kalıcı bir öpücük verdi ve hayal kırıklığına uğramış gibi ofladı, bu beni da gülümsetti.

"Luna, Darragh ve Evie burada. Geleceklerini bilmiyordum, bu yüzden sürpriz ziyaretleri çok fazla gelirse onları gönderebilirim, hayatım."

"Buraya beni görmeye mi geldiler? Neden?"

"Ah, kızım, seni kim görmek istemez ki?" Alnımın ortasını öpmeden önce yüzümün her iki yanını avuçladı. "Tamamen ve tamamen, delicesine aşık olduğum kızla tanışmak istiyorlar."

Karnımdaki o çırpınışın tekrar gerçekleştiğini ve kalbimin onun sözleriyle attığını hissettim. Uzun saniyeler boyunca birbirimizin gözlerinin içine baktık,

Ve burada eşimle birlikte olmaktan başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o samimi ana daldım.

"Tamam," diye fısıldadım ve göğsümü onunkine bastırdım, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve onu dudaklarından usulca öptüm.

Uzun bir öpücük daha verdikten sonra dudaklarıma sert bir hırıltı kondurdu ve beni çalışma odasından çıkarıp üçlünün beklediği yere götürdü.

Köşeyi dönüp ön fuayeye doğru ilerlemeden önce kadınsı konuşmaları duyabiliyordum. Ve sonra onları gördüm, üçlü birlikte konuşup gülerken birbirleriyle çok rahat görünüyorlardı.

Çok uzun zamandır, ailemle birlikte olduğumdan beri görmediğim bir şeydi ve içimi dolduran özel bir özlem vardı.

İçeri girdiğimizi fark ettiklerinde tüm konuşmalar kesildi ve bizimle yüzleştiler. Darragh ellerini ağzına götürmüş, kocaman gözlerle bana bakıyordu. Luna'nın yüzünde anaç bir gülümseme vardı ve Evie kulaktan kulağa sıırıyordu.

Luna bir adım öne çıktı ve "İçeri daldığımız için çok özür dilerim ama buralardaydık ve bir şeyler bırakmak istedik" dedi. Daha geniş gülümsedi ve tekrar bana dönmeden önce omzunun üzerinden diğer iki kadına baktı.

Evie bir adım öne çıkarken biraz fazla heyecanla, "Geç bir akşam yemeğine çıkıyorduk ve sen de bizimle gelebilirsin," dedi.

"Ya da burada takılabiliriz," dedi Darragh ve ellerini çııptı. "Dışarıdan sipariş verebiliriz. Kasabadaki küçük barın sabah ikiye kadar açık olduğunu biliyorum."

Hiçbir şey söylemedim, ne kadar heyecanlı olduklarını, işleri ilerletmek için nasıl bu kadar istekli olduklarını görünce şoktan biraz daha fazlasını hissettim. Kendimi yabancı hissettim ve içime yerleşmeye başlayan bu garip panikle gerildiğimi fark ettim.

"Sakin olmaya ne dersin?" dedi Odhran ve sanki beni her şeyin aşırı maruz kalmasından korumak istermiş gibi önümde bir adım attı.

"Aman Tanrım, kızın ödünü koparıyoruz." Konuşan Darragh'tı ve ben yana doğru eğilip etrafa baktım

Odhran'ın koluna girdiğimde yüzünde dehşete kapılmış bir ifade gördüm. "Ben iyiyim," dedim ve adımımı atarken bir elimi onun koluna koydum.

ve kadınlara bir gülümseme verdi. "Sadece her şeyden sonra insanların etrafında olmak biraz-"

"Bunaltıcı." Luna nazik bir gülümseme sundu. "Seni çok bunaltıyoruz. Lütfen bizi affet."

Nefes verdim ve karşılığında gülümsedim. "Özür dilemene gerek yok." Odhran bir elini kalçama koydu ve beni geri çekti, böylece göğsüne yaslandım, sıcaklığını ve gücünü hissettim ve etrafımdaki kokusunu kokladım.

"Sana bir şeyler getirdik," dedi Evie ve eğilip büyük bir kanvas çanta almak için kapiya doğru gitti.

Odhran'dan uzaklaştım ve kadınlara doğru ilerledim. "Bana hediye mi getirdin?"

"sevdiğimiz, içinde rahatladığımız ya da bir bütün olarak keyif aldığımız bazı şeyler var." Evie durduğum yerden birkaç adım ötede durdu ve çantayı bana uzattı.

Bir an orada öylece durup ona baktım, hissettiğim duygu o kadar baskındı ki nefes alamadım. Tuğla dolu bir çanta da olsa yine de hissederdim. Önemli çantanın *içinde* ne olduğu değil, bu üç kadının kendimi daha iyi hissetmem için bana rahatlatıcı bir şeyler getirme düşüncesi idi.

Esir düştükten sonra, rahatlık sahip olduğum bir şey değildi ve hediyeler, nezaket, esaret altında geçirdiğim süre boyunca aşına olduğum bir şey değildi. Gözlerim yaşardı ve yüzümde ağlamak üzere olduğumu haber veren o karıncalanma yükseldi.

"Teşekkür ," diyebilirdim.

Luna güldü. "Tatlım, daha içinde ne olduğunu bile görmedin."

Başımı salladım. "Önemli değil." Odhran'ı arkamda hissettim, eli yine belimdeydi. Onun da en az benim kadar yanımda olmaya, bana küçük bir şekilde dokunmaya ihtiyacı olduğunu . "Beni düşünmüş olman ve bana bir şeyler getirmek istemen çok şey ifade ediyor. Bu yüzden teşekkür ." Her baktım. " teşekkür ederim."

Darragh alkışlayıp öne çıkmadan önce herkes birkaç saniye sessiz kaldı. Çömeldi ve bir şeyler karıştırdı.

deri ciltli büyük bir kitap çıkarmadan önce spor çantasını karıştırdı.

"Büyürken hiç ailem olmadı, Evie'den başka kimsem olmadı." İki kadın birbirlerine baktı ve gülümsedi. "Ama İskoçya'ya geldiğimde sonunda babamla tanıştım, eşimle tanıştım ve yepyeni bir ailem oldu." Luna'ya baktı ve gözlerinin nasıl yumuşadığını gördüm. "Bir anne kazandım ve ilk kez kendimi bir yere ait hissettim."

Kitabı bana uzattı ve ben de aldım, ağırlığı oldukça fazlaydı, derisi pürüzsüz ve ellerimde serindi.

"Lycan'ların tarihi, soy ağaçları, irfan, yüzyıllar ve yüzyıllar öncesine dayanan her türlü ayrıntı. Kendimi kaybolmuş hissettiğimde ve neler olup bittiğini bilmediğimde beni çok rahatlatmış. Kendimi ait olmadığım çılgın bir dünyaya itilmiş gibi hissediyordum ve sizin de bazı aynı şekilde hissettiğinizi tahmin edebiliyorum."

Parmaklarımı üst kısmında devam ettim. "Teşekkür . Bu çok özel ve kıymetini bileceğim." Ne yaptığımı anlayamadan Darragh'a sarıldım ve bu kez çok daha yumuşak bir sesle tekrar "teşekkür ederim" dedim. Ayrıldığımızda Darragh da en az benim kadar tıkanmış görünüyordu.

"Sıra bende." Evie hâlâ sırtarak çantanın içine uzandı ve başka bir kitap ile yulaf ve çikolata kokan plastik bir kap çıkardı. "Sana kurabiye yaptım. Dünyadaki en iyi şeyler olduklarını garanti edemem ama Cian bir tepsi dolusu yiyor, belki o kadar da kötü değildir."

Darragh homurdanarak şöyle dedi: "Kızım, biliyorsun ki arkadaşın çamurdan bir tarta yapsa yer. O adam üzerinde yürüdüğün toprağa tapıyor."

"Diyor ki, akşam yemeği yapan, kararana ve çıtır çıtır olana kadar yakan ve yine de eşi her şeyi yiyen ve ondan tekrar yapmasını isteyen piliç." İki kadın da gülmeye başlamadan önce bir saniye sessizlik oldu.

"Her neyse," dedi Evie, gülmekten yanakları pembeleşmişti. "Bunları incelerken sana atıştıracak bir şeyler vermek istedim."

Evie'nin uzattığı kitabı almadan önce Darragh'ın bana verdiği kitabı Odhran'a verdim. "Bir dünya tarihi kitabı," dedim parmaklarımı kabartmalı kapağın üzerinde gezdirirken.

"Bir tür tarih hayranıyım, hatta bunun için internetten dersler alıyorum." Kitaba bakarken omuz silkti. "Darragh'ın sana bir kitap vermeyi bilmiyordum, yoksa işleri değiştirirdim ama..." dedi ve sesinde ilgimi çeken gizemli bir alay vardı. Bana uzatmadan önce çantadan başka bir şey almasını izledim.

Kapaklarında yarı çıplak erkeklerin olduğu üç kitapçığa bakarken kaşlarımın saç çizgime çarptığını hissettim. "Ah," diye ve Odhran'ın arkamdan hırıltılı bir ses çıkardığını duydum. Ona baktığımda kaşlarının çatıldığını ve kitaplara bakarken yüzünde hoşnutsuz bir ifade olduğunu görebiliyordum.

"Sakin ol kaplan," dedi Evie ve güldü. "Onlar sadece aşk kitapları. Erkekliğin güvende, merak etme."

"Aşk kitapları mı?" Dedim ve Evie'ye dönüp baktım. Eğildi ve komplo kokan bir ses tonuyla fısıldadı. "*Müstehcen* aşk kitapları." Geri çekilip göz kırptığında, içimden çıkan yarı kahkaha, yarı gülüşü tutamadım.

Ona eşimle bir ömür boyu yetecek kadar ateşli ve romantik olduğumu söylemedim, hatta Odhran'la birlikte yaptığımız her şeyi hatırladıkça yüzümün ısındığını hissettim. Ve tabii ki dostum bu uyarılmanın kokusunu aldı çünkü derin bir ses çıkardı ve parmaklarını belimde sıkı.

"Teşekkür ," diye ve üç kadın da hafifçe güldü. "Tamam, sıra bende ve sonra sizi yalnız bırakacağız." Luna
Bir adım öne çıkıp mendil ve sicimle bir arada tutulan bir buket çiçeği kaptım. Kokular anında etrafımı sardı ve sunulan çiçekleri aldım. "Malum nedenlerden dolayı geleneksel bir bahçem olamıyor," diyerek göz kırptı ve sırtarak dişlerini gösterdi, "Banner'la çiftleştikten kısa bir süre sonra oluşturduğum gece çiçek açan bir bahçem var. Çiçeklerim bana huzur veriyor ve bunu size de yaşatmak istedim." Her birini göstermeye başladı. "Bu *Çuha Çiçeği*, ondan güzel bir yağ elde edebilirsiniz. Bu *Gardenia Jasminoides* ve *Çikolata Papatyası*." Birkaç tane daha saydı ve ben her bir güzel sap ve tomurcuğun farklı renk ve görünümlerine hayran kaldım.

Bana hediyelerini verdikten sonra beş dakika daha kaldılar, daha yerleşik hale geldiğimde gelecek için planlar yapmak istediler, ailede yeni bir çift olduğundan ve herkesin bir araya gelebileceği tatiller ve toplantılar için nasıl sabırsızlandıklarından heyecanla bahsettiler.

Ayrıldıklarında kendimi mutlu ve sevilmiş ama en da bunalmış hissettim.

"Benim tatlı kızım," dedi Odhran ve çiçekleri fuayedeki masaya koymak üzere benden aldı, sonra kitapları alıp çantaya geri koyduktan sonra gelip durdu. Beni sıkıca kucakladı ve ben de yavaşça nefes aldım. "Bu fazlaydı, değil mi?"

"Evet, ama öyleydi," dedim ve gülümsememin büyüdüğünü hissederek geri çekildim, "Kesinlikle harikaydı."

Gülümsemesi yavaş ve sevimliydi ve beni en iyi şekilde sıcak ve yumuşak hissettirdi.

"Gevşemenize yardımcı olmama ne dersiniz?" Beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekti ve uzun saniyeler boyunca bana sarıldı.

"Aç değil misin?" Ondan çıkan alçak hırıltı vücudumun tepki vermesine neden oldu.

"Evet, sevgilim." Şakağımı, yüzümün yan tarafını öpmeye başladı, dilini boynumda gezdirdi ve boğazımı emmeye başladı. "Açlıktan ölüyorum."

Kalçalarımı birbirine kenetledim ve inledim.

"Yukarı çıkalım da sana sıcak bir banyo hazırlayayım. Saçlarını yıkar, sana masaj yapar, sonra da seni yatağa yatırırım.

-" dedi cinsel ihtiyaçla karışık alçak bir sesle, "-o güzel solgun kalçalarını aç ve benim için boşalana kadar o mükemmel amcığы ye."

Ben cevap veremedim beni kollarına aldı ve sözünü yerine getirmek üzere odaya doğru yürümeye başladı.

Ve ben de bunun için her şeyi yaptım.

ÇAPTER YİRMİ DÖRT



Larkin
Bir hafta sonra

T Son bir haftadır ormandan gelen çok sayıda Lycan vardı. Çalışma odamın rahatlığında kaldım ve burayı en sevdiğim yer olarak belirledim.

Yıllanmış kitapların, derinin ve Odhran'ın hafif kokusunun kokusu havada asılı kalıyordu. Onun da bu odadan hoşlandığını biliyordum ve çoğu zaman, benimle birlikte olmadığı zamanlarda, onu bir elinde bir bardak viski, diğerinde bir kitapla eski deri sandalyede otururken bulurdum.

Şu anda olduğu gibi, bacaklarının arasındaydım, kanepede birlikte otururken sırtım göğsüne dönüktü. Bana okuduğu Latince kitaptan bir şeyler okuyordu ve söylediği hiçbir şeyi de, sesinin kıvrak tonu, o derin gürleyen tınısı, şimdiye kadar duyduğum en rahatlatıcı şeydi.

Ocakta ateş yanıyordu, güneş ufukta batmaya başlamıştı.

"Kaç dil biliyorsun?" Sayfayı çevirmek için durakladıktan sonra sordum. Boştaki eli kolumu hafifçe okşadı, parmakları tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Yedi." Sesi sakın ve rahattı, vücudu da aynıydı. "İngilizce, Galce, Latince, Fransızca, İspanyolca, İtalyanca ve Rusça. Ama daha fazlasını öğrenmek istiyorum ve sizi bulduğumda da öğrenme sürecindeyim."

"Çok fazla." Sesimdeki hayranlığı ben bile duydum ve utançtan yanaklarımın ısındığını hissettim. Muhtemelen benim çok kültürsüz olduğumu ve dünyadan bihaber olduğumu düşünüyordu.

"İstersen sana öğretebilirim, genç kız?"

Başımı arkaya doğru eğip gözlerinin içine bakabilmek için hafifçe kıpırdandım. Memnun görünüyordu, dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu. "Bu hoşuma giderdi," dedim dürüstçe. Ama sonra ifadesi temkinli bir hal aldı.

"Tüm bu dilleri öğrenmeye başlamamın nedeni nerede olduğunuzu bilmememdi. Nerede olduğunuz hakkında bir şeyler bilebilecek herhangi birinin dilini konuşabildiğimden emin olmak istedim."

Elimi kaldırdım ve mavi gözlerine bakarken tüylerle kaplı yanağına dokundum. "Seni seviyorum." Yüz ifadesi daha da yumuşadı ve eğilip beni alnımın ortasından öptü.

"Eşimin bu kadar yumuşak bir kalbi olmasını seviyorum."

Ona yaslandım ve bir kez daha okumaya başladı. Sesinin güzel tonunda ve kelimeleri telaffuz edişinde kayboldum. Odhran'ın büyük kollarından biri koruyucu bir bant gibi ortama sarılmış, sesinin rahatlatıcı sesi kulağımda, öylece uyuyakalabilirdim.

Eşimin rahatına düşkün olduğunu, bir şeylerin değişmesinden hoşlanmadığını ama inanılmaz derecede zeki ve dünyevi olduğunu öğrendim. Dünya hakkında çok şey biliyordu, bana bilimi ve tüm modern teknolojileri öğretti. Benim daha önce hiç duymadığım tarihlerden söz ederdi.

Ve ateşin önünde sayısız saatler geçirdik, ben sadece onun uzun yıllar boyunca yaşadığı tüm deneyimleri anlatmasını dinledim, tanışmadan önce bile sürdürdüğü hayata hayran kaldım.

Uzaktan sesler duyabiliyordum ve ayağa kalkarak büyük pencereye baktım, kenarındaki vitray detaylar batan güneşin ışığını yakalıyor, turuncu, kırmızı, mavi ve yeşil parçaları uzaktaki duvardan geçiriyordu.

"O da ne?" Odhran'ın telaşlanmış ya da aşırı korumacı görünmemesi, hissetmiş olabileceğim her türlü korkunun derinlere gömülmesine neden oldu. Belli ki her kim varsa, onlardan haberdardı.

Merak duygusuyla kendimi onun sıcak kollarından kurtardım ve pencereye doğru ilerledim. Elllerinde ağır görünümlü spor çantaları, bellerinde alet kemerleri olan birkaç iri Lycan'ın ormandan çıktığını görebiliyordum.

Araçlarını bıraktıklarına hiç şüphe olmayan evin ön tarafına doğru izlerken kaşlarımın düştüğünü hissettim.

Bir an sonra Odhran arkamda duruyordu, kollarını belime dolamış, beni göğsüne doğru çekip çenesini başıma yaslamıştı. Bana hemen cevap vermedi ve ikimiz de ormandan çıkan birkaç Lycan'ı daha izledik.

Görüş alanından çıktıklarında, yüzüne bakabilmek için başımı arkaya eğdim, bir kaşımı kaldırdım çünkü neler olup bittiğinin tamamen farkında olduğunu biliyordum. Yüzündeki sırıtiştan da bu anlaşılıyordu.

"Kral Banner ve kraliçesini ziyaret etmek için seyahat etmeye ne dersiniz?"

Konuyu değiştirdiği aklımdan çıkmamıştı ve burada bulduğum küçük kutsal baloncuğu terk ettiğim için paniğe kapılmak üzere kendimi hazırladım.

Ama hiç gelmedi. Merak ettim.

"Banner Meclis'i ve Sebastian'ın kayboluşunu ciddiye alıp almayacağımızı ya da Adryan'a kuzeninin iyi olduğunu söyleyip söylemeyeceğimizi tartışmak istiyor." Elini başımın arkasında gezdirdi. "Banner'a katılmamın senin rahatına bağlı olduğunu söyledim."

Kalbim onun tatlı sözleri karşısında göğsümde hıçkırdığı o komik şeyi yaptı. "Kralının emirlerine ya da önceliklerine karşı gelmeni istemiyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldı ve bakışları sanki ezberlemek istermiş gibi yüzümde gezindi. Bunu çok sık yapardı. Sadece bana , yüzünde neredeyse gizli bir gülümseme vardı, sanki gerçekten tam karşısında durduğuma inanamıyormuş gibi.

Öne doğru eğildim ve alnımı göğsüne dayayıp gözlerimi kapadım, sadece çektim. Çok güzel kokuyordu.

"Sadakatim ve önceliklerim seninle" demeden önce başımın tepesini öptüğünü hissettim. Her zaman. Ne olursa olsun."

Uzun süre sessiz kaldım, İskoç Lycan'larının kral ve kraliçesiyle tanışmak için seyahat etme fikrini düşündüm.

"Tüm çiftleşmiş çiftlerle büyük bir ziyafet vermek istiyorlar. Seninle, seni gördüğüm andan beri kalbimi minik ellerinde tutan dişiyle tanışmak istiyorlar." Başımın üstünü tekrar öptü. "Tanıdığım en güçlü dişiyle tanışmak istiyorlar."

Hafifçe güldüm çünkü kendimi güçlü hissetmiyordum, hele *de en güçlü kadın* gibi. Ama onun duygularını anlıyordum. Ve bu yüzden onu daha çok sevdim.

"Bu doğru, hayatım. Sen tanıdığım en güçlü insansın ve ölümüne savaştan çok güçlü Lycanlar ve Öteki Dünyalılar, erkekler ve kadınlarla tanıştım."

Eğildi ve öpücük yavaş, tatlı bir şekilde başladı. Ama tırnaklarımı pazularına geçirdiğimde, o alçak hırıltı onu terk etti ve öpücüğü derinleştirdi. Dilini ağzımın içinde gezdiriyor, sert, hayvani zevk sesleri çıkarıyordu.

O ayrıldığında ikimiz de nefes nefese kalmıştık, dudaklarım şişmiş, ihtiyacım yüzeye çıkmıştı.

"Benim güzel kızım," diye inledi ve gözlerini kapattı, sanki kontrolünü toplaması gerekiyormuş gibi sadece bir saniye öyle kaldı.

Güçlü Lycan üzerinde böyle güce sahip olmam hâlâ çok gerçeküstüydü.

"Hadi gidelim. Beni onlarla tanıştırmaya götür. Burada haftalar geçirdik ve düşüncelerimi toplamak ve seninle yalnız kalmak için yalnız kalmayı, *beni* daha iyi tanımak için zaman ayırmayı sevsem de, değer verdiğin insanları, karanlığında sana yardım edenleri, ben yapamadığımda sana destek olanları da tanımak istiyorum."

Gözlerini açtı ve alnını benimkine dayadı ve bir anlığına aynı havayı paylaştık. "Kızım benim. Seni seviyorum."

Odhran büyük, güçlü kollarını bana doladı ve uzunca bir süre bana sarıldı, çekip gittiğinde yüzünde heyecandan kaynaklanan kocaman bir gülümseme vardı.

"Sana bir şey göstermek istiyorum, tatlım."

Ben bir şey söyleyemeden kocaman elini doladı ve beni kütüphaneden, fuayeden geçirip ön kapıdan dışarı çıkardı. Sonra bahçeden geçip diğer Lycan'ların gördüğüm ormana doğru ilerliyorduk.

Odhran'a baktım ve hâlâ o gizli sırıtışını takındığını görebiliyordum ve karnımın beklentiyle gerildiğini hissettim.

Çok geçmeden yeni kazılmış bir açıklığın önünde durduk. Nefesim kesildi. Elimle ağzımı kapattım ve gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Yeni kesilmiş ağaçlar ve temizlenmiş topraktan oluşan dairesel bir alan araziye oluşturunuyordu. Odhran'ın arazisindeki büyük gölü ağaçların arasından görebiliyordum, su o kadar yakındı ki kıyıya çıkardığı ses kulağa hoş geliyordu.

Ama asıl nefesimi kesen, açıklığın ortasında duran küçük ve samimi kulübeydi. Gök mavisine boyanmış panjurları, parlak renkli sarı ön kapısı, hatta göle doğru uzanan patikayı çevreleyen saksı çiçekleriyle bu kulübe huzur ve sükûnet saçıyordu.

Bir süre sonra elimi ağzıma siper etmekten vazgeçtim ve dostuma baktım. Hâlâ gülümsüyordu, bana bakarken gözlerinde her zaman taşıdığı o yumuşaklık hâlâ mevcuttu. "Nedir bu?"

Önümde ne olduğunu bilmeme rağmen, neye baktığımdan tam olarak emin değildim.

"Ailenin evi olduğunu biliyorum ve her şeyden için istediğin zaman oraya gidebilirsin. Ayrıca ve boğucu olabileceğimi de biliyorum ve eminim ki çoğu zaman sinirlerini bozacağım..."

Dudaklarımın eğlenerek seğirmesine izin vermekten kaçındım. Beni bir an bile gözünün önünden ayırmamasından hoşlandığımı itiraf edecek değildim. Şu anda kendimi çok kırılgan hissediyordum, bu yüzden Odhran'ın sabit varlığının üzerimde muazzam bir sakinleştirici etkisi vardı.

"Bu yüzden burada, ön kapıdan birkaç adım ötede ama yine de senin için endişelenmekten aklımı kadar yakın bir yerde küçük bir geri çekilme yapabileceğimi düşündüm."

Gülümsemekten kendimi alamadım.

Kolunu salladı ve küçük kulübeyi işaret etti. "Henüz tam olarak bitmedi ama size göstermek için çok sabırsızlanıyorum. Geçtiğimiz hafta boyunca diğer Lycan'larla birlikte burayı inşa etmek için çalıştım."

Kulübeye dönüp bakarken yavaşça başımı salladım. "Ama ne zaman? Sen hep benimlesin."

"Biliyorum. Ben zorba ve aşırı korumacıyım-

" "Korumacısın ve bunun için seni seviyorum."

Gözlerindeki o yumuşak bakış geri döndü. "Senden ayrılmak zordu. Ama sen uyuduğunda ya da araziye keşfettiğinde ya da kitap okuduğunda, birkaç saatliğine kaçıyordum. Diğer Lycan'ların burayı tamamen kendilerinin inşa etmesine izin veremezdim. Bunu senin için yaratırken bir elim olsun istedim."

Kalbim o kadar doluydu ki mutluluktan gözlerim yaşardı. Bunu yaratması, bana herkesten ve her şeyden uzakta ama iyileştirici özelliklerinden faydalanabilmem için suya yakın bir yerde kendi alanımı vermesi o kadar inanılmaz derecede empatikti ki gözyaşlarımın yanaklarıma süzüldüğünü hissettim.

"Haddimi aştım mı?" Gözyaşlarımı yanlış okudu ve kendimi kollarına atmadan önce onları hızla fırçaladım.

Bedenim onunla çarpıştığında çok hırçın, erkeksi bir ses çıkardı ama kollarımı boynuna doladığım anda ellerini belime doladı ve beni yerden kaldırdı.

"Sen tanıdığım en düşünceli, en özverili erkeksin. Sana benim dediğim için çok şanslıyım."

"Awe, lass." Sesi boğuk geliyordu ve bana daha sıkı sarıldı, boynumun yan tarafına doğru tatlı sevgi sözcükleri mırıldandı.

Başımı kaldırdım ve dudaklarımı onunla değdirdim, minnettarlığımı, benim için ne kadar önemli olduğunu, onun yanında kendimi ne kadar güvende ve sevilmiş hissettiğimi mırıldandım. Fiziksel bir "teşekkür ederim" olarak başlayan öpücük, çılgınca ve ateşli bir hal aldı.

Hareket etmeye başladığında bacaklarımı beline dolamış buldum ve sonra Odhran bir ağaca yaslanmıştı, ereksiyonu en yumuşak yerime batıyordu.

Kendimi çok özgür hissediyordum, ormanın ortasında eşimi öpüyordum, suyun sesi çok , ona karşı duyduğum tahrik önceliği alıyordu. Böyle bir şey yapacağı için bir duygu dalgası hissettim.

Beni rahat ettirmek, alışmamı sağlamak için çok uğraştı.

"Odhran," diye mırıldandım ağzına karşı ve derinden inledi, ellerini belimden aşağı kaydırarak kıcımlı örttü, tümsekleri sıktı ve beni daha yakına çekti, böylece sertliği uyluklarımla arasına giriyordu. O kadar büyüktü ki. İç kaslarımla kasıldı.

"Beni içine sok, sevgilim."

Ayrıldığımda nefes nefese kalmıştım ve eteğimi yukarı çekip ereksiyonunu kot pantolonundan kurtarmak saniyelik bir manevra gerektirdi. Tekrar pozisyon aldığım da ikimiz de inledik. Külotumu zahmetine bile girmedim, sadece kenara çektim, Ereksiyonunun sert uzunluğunu kavradı ve vücudumun girişine yerleştirdi. Vücudum onun penetrasyonuna yol verene ve tamamen içeri girene kadar tek bir akıcı hareketle yukarı doğru itti.

Ondan boğuk bir çığlık koptu ve ben ne kadar gerildiğimi, onun ne kadar büyük haykırdım. Sonra bir sokup bir çıkarıyordu. İçeri sokup çıkarıyordu.

Popomu sıkıca kavramıştı, ağzı şimdi boynumun kenarına yapışmış, yalıyor, emiyor, ısıyor, hırlıyor ve hırlıyordu. Şu anda tam bir kurt gibiydi, beni o kadar hızlı kenarına getirdi ki başım döndü ve tek yapabildiğim tutunmak oldu.

Bir renk, ses, his ve çığlık patlamasıyla boşaldım. Devasa uzunluğunu içime gömdü ve beni uçurumun kenarına kadar takip etti, beni o kadar doldurdu ki orgazmının birleştiğimiz yerden kaymaya başladığını hissettim.

Beni içten dışa ısıttı, içimde şimşek çakması gibi zevk sarsıntıları yarattı.

"Benim mükemmel kızım çok güzel. Beni çok iyi hissettiriyorsun."

Uzun köpek dişlerini boynumla omzumun birleştiği yumuşak bir noktaya, bana verdiği işarete yakın bir yere hafifçe sürttü. "Seni güvende ve mutlu kılmak için Şeytan'ın kendisiyle yüzleşirim. Tanıştığım herkesten daha güçlü olduğun konusunda aklında hiçbir şüphe kalmaması için cehennemden kızgın çukurlarında yanmama izin verirdim."

Sözlerinin bende uyandırdığı hisle ürperdim.

"Hiç kimse beni senin kadar iyi hissettiremez. Kimse beni senin kadar mutlu edemez."

Beni o kadar uzun süre öyle tuttu ki uykulu hissetmeye başladım, bedenim onunkine karşı gevşedi.

"Seni seviyorum," diye gürledi ve işaretini öptü. Ben de gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Başını kaldırdı ve dudaklarımı öptü ama bu o kadar kısa sürdü ki geri çekildiğinde hayal kırıklığıyla inledim, Lycan dostum üzerimdeki etkisini bildiği için sırtıyordu.

", sana kulübenin içini göstereyim."

Kıyafetlerim ayarlandıktan sonra Odhran elimi tuttu ve anında aşık olduğum içeri girdik. Hala tamamlanmamıştı, açıkta kalan kirişleri ve boyanmamış duvarları vardı, ama tanrım, muhteşemdi ve aklımda onu "kendime ait" yapabileceğim tüm farklı yollar vardı.

"Harikasın," diye fısıldadım ve Odhran'a baktım. "Kesinlikle harikasın." Onunla yüzleştim. "Ve sen benimsin."

Odhran başını eğip bakışlarını bana diktiğinde ve kurdunun o seksi sesiyle hırladığında, burayı da vaftiz edelim diye parmağımı ona doğru uzattım.

ÇAPTER YİRMİ BEŞ



Larkin

"A evet, aynen böyle."

bir dizüstü bilgisayarla masaya oturdum. Mora, malikânenin kadın Lycan çalışanlarından biriydi, yanımda durdu ve teknoloji parçasında gezinmeme yardımcı oldu.

Bu gece Kral Banner ve eşinin yanı sıra birkaç insan ve Öteki Dünya yaratığıyla birlikte kraliyet malikânesinde büyük bir ziyafete katılacaktık.

Ve bütün gün kendimi zihnimi döndüren ve içimi merakla dolduran teknolojiye kaptırmıştım.

"Bunu çok hızlı kavırıyorsun." Mora'nın sesi gururluydu.

Ona baktım ve gülümsememin yayıldığını hissettim. Övgü iyi hissettirdi çünkü gerçekten de teknolojiyle çamurda ilerliyormuşum gibi hissediyordum.

"Eğer iyiysek, seni bırakacağım."

Tekrar dizüstü bilgisayara odaklandım ve başımı salladım. "Yardımanın için teşekkürler, Mora."

Onun "internet" dediği şeyle oynuyordum, ki bu muhtemelen o güne kadar gördüğüm en inanılmaz şeydi. Dünyanın uzak köşelerine "seyahat" , sadece ziyaret etmeyi hayal ettiğim dünya harikalarını görebildim. Filmleri doğrudan ekranda izledim, insanların hobilerini ve yemeklerini, yemek pişirme ve atletizm deneyimlerini gördüm.

Bir saat sonra, pelüş deri koltuğumda arkama yaslandım, parmaklarım sürekli ve yazmaktan ağrıyordu, gözlerim ekrana uzun süre bakmaktan .

Ayağa kalktım ve "müzik setine" doğru yürüdüm. Bir an için ona baktım, farklı şeyler yapan pek çok farklı makine vardı. Parmağımın bir hareketiyle her türden milyonlarca şarkı dinleyebileceğimi düşündüm.

Odhran bana birkaç kez nasıl çalıştıracağımı göstermesine rağmen, açıp dinleyecek bir şeyler bulduğumda beceremedim. Klasik bir müzikti, Mozart'tı ve çok güzeldi.

Müzik odanın içinde süzülürken, çalışma odasındaki pencereye doğru ilerledim, dışarıya baktım ve Odhran ile diğer birkaç Lycan'ın kulübemin inşaatını bitirdiğini gördüm.

Odhran'ın deyimiyle "online alışveriş" bile yapmıştım, ormandaki küçük teselli parçam için mobilya ve dekorasyon almak için. Bana küçük, siyah, kare bir plastik kart vermiş ve harcamak istediklerimde bir sınır olmadığını söylemişti. Ne istersem almamda ısrar etti. Görünüşe göre para arkadaşım için bir sorun olmadığından, beni müstehcen bir miktar harcamaya teşvik etti.

Adının Tadhg olduğunu bildiğim iri yarı bir Lycan erkeğiyle konuştu. Tadhg ne söylediyse Odhran başını arkaya eğip gülmeye başladı, güneş profilinde parlıyordu. Alnındaki ter güneşten parlarken, onun ne kadar muhteşem, erkeksi ve güçlü olduğunu görünce nefesim kesildi.

Bugün birkaç Lycan daha yardıma gelmişti. Rory, her zaman gülümsüyor gibi görünen genç bir Lycan. Odhran bana Lycan'ların tüm teknik işlerini onun yaptığını ve bilgisayar korsanlığı konusunda bir dahi olduğunu söylemişti - her ne demekse. Cathal adında bir erkek vardı ama çok sessiz görünüyordu ve yüzünde herhangi bir duygu belirtisi yoktu.

Bugün ortaya çıkan son erkek ise Banner'ın Tavish adındaki üçüz oğullarından biriydi. Gençti, o kadar gençti ki, çok az hayat tecrübesine sahip olmanın getirdiği kibirli bir havası olduğu açıktı.

Sanki Odhran beni hissetmiş gibi doğruldu ve bana doğru baktı. Bakışlarımız kilitlendi. Küçük bir istek sesi çıkardım ve burun deliklerinin açılmasını izledim. Ağız hareket ederek şöyle dedi

Diğerlerine bir şeyler söyledi ve sonra eve doğru ilerledi... bana doğru.

Sıcaklığın beni tükettiğini, meme uçlarımın boncuk boncuk olduğunu ve amımın ıslandığını hissettim. Ön kapının açıldığını ve çarparak kapandığını duyduğumda döndüm ve çalışma odasının girişine baktım. Heyecanlı bir endişe dalgası içimi doldurdu ve ağır botlarının bana doğru geldiğini, yaklaştıkça sesinin yükseldiğini duyunca gerildim.

Çalışma odasının kapısında aniden durduğunda nefes nefese kalmıştı, göğsü inip kalkıyor, gözleri mavi mavi parlıyordu. Terli ve seksiydi ve bütün gün dışarıda çalışmaktan üzerine sinmiş olan misk kokusunu alabiliyordum.

"*Alainneachd*"ım." Sanki bana gelmemek için kendini zor tutuyormuş gibi ellerini iki yanında kenetledi ve gevşetti. "Buraya gel," diye homurdandı ve ben zevkli bir farkındalıkla ürperdim. Başını eğdi, parlayan gözleri hâlâ bana kilitlenmişti. "Buraya gel ve eşinle birlikte duş al."

Ben de yaptım.

ChapTer

YİRMİ ALTI



Larkin

Odhran'ın malikânesi görkemli ve abartılıydı, ancak İskoç Lycan kralının eviyle kıyaslandığında neredeyse... mütevazı görünüyordu.

Kraliyet ailesinin evine bir saat önce varmıştık ve daha önce tanışmadığım herkesle tanıştırılmıştım.

Asil ve saygılı İskoç Lycan kralı Banner ile tanıştım. İki oğlu Caelan ve Tavish'in yanı sıra Lycanların ordusu olan Muhafızların generali Cian ile tanıştım. Luna, Evie ve Darragh'ı tekrar gördüğüm için mutluydum.

Doğu Avrupa'dan arkadaşları Mikalina, Banner ve Luna'nın kızı Ainslee ile birlikte gelen Romanyalı Lycan Ren ve kardeşi Luca ile tanıştım.

O kadar çok farklı insanla tanışmıştım ki biraz fazla bunalmış hissediyordum. Herkes çok nazikti, nasıl olduğumu, iyi olup olmadığımı, her şeye nasıl alıştığımı sormak istedikleri gerçeğinden kaçınıyorlardı.

Ancak bana ve duruma saygılı davrandılar ve tarafsız "güvenli" konularda kaldılar.

Ancak herhangi bir kalabalığın içinde olmaktan duyduğum rahatsızlık çok açıktı çünkü Odhran bunu hissetmişti ve beni dışarı çıkarırken belime nazik bir el koyarak uzaklaştırdı.

Ve Şu anda orada, bahçelere bakan verandada tek baŐımaydım çünkü Odhran'ın Banner ve diğerk erkeklerle Meclis'i ortadan kaldırmak alınması gereken önlemler hakkında konuşması konusunda ısrar etmiŐtim.

Gece açan çiçeklerin bulunduğu güzel, aydınlık bahçeye baktım ve Luna'nın bana o bahçeden verdiği çiçekleri hatırladım.

Balo salonunun hemen dıŐındaki verandada taş duvara yaslandım. En azından ben odaya öyle diyordum. Tavanın ortasından sarkan boynuz ve kristallerden oluşan gösteriŐli bir avize vardı ve altında devasa bir ziyafet masası duruyordu; masanın üstü, daha önce hiç görmediğim kadar çok çeŐitte yiyeceklerle doldurulmuş pırıl pırıl gümüş tabaklarla kaplıydı.

Omzumun üzerinden baktım ve birbiriyle çiftleşmiş çiftlerin bir araya geldiğini gördüm. Çok mutlu görünüyorlardı, gülümsüyor ve kahkaha atıyorlardı ve ben burada, bu kadar çok insanla çevrili olamıyordum çünkü kendimi boėulmuŐ, klostrofobik hissediyordum.

Odhran'ın köŐede Banner ve diğerk iki iri yarı erkekle konuştuğunu görebiliyordum. Sürekli bana doğru baktığını da gözden kaçırmadım. Her zaman benim koruyucumdum. Her zaman iyi ve rahat olduğumdan emin oluyordu.

Ona güven verici bir gülümseme verdikten sonra tekrar öne doğru döndüm ve araziye baktım. Ağaçların arasında dolaşan karanlık gölgeleri görebiliyordum, bunların kraliyet ailesini koruyan muhafızlar olduğunu biliyordum. Őampanya bardağına baktım, sıvı köpürüyordu, bardağın yarısı doluydu çünkü tadı benim hoşuma gitmiyordu.

Avlu kapısının açıldığını duydum ve omzumun üzerinden bir kez daha baktığımda Luna'nın dışarı çıktığını gördüm, uzun sarı saçları omuzlarından neredeyse beline kadar gevşekçe sarkıyordu.

Parlak mavi gözleri ve porselen teniyle ruhani bir Şekilde güzeldi. Kızı Ainslee de bu konuda ona çekmiş. İkisi de çok nazikti ve kiŐilikleri beni anında rahatlatıyordu.

Luna'nın erkek kardeşi Adryan, ben dışarı çıkmadan kısa bir süre önce gelmişti; siyah saçlı, parlak mavi gözlü, iri yarı bir erkekti.

Kız kardeşinin her yönden tam zıttı olan gözler.

Kibirli bir pislik gibi geldi.

Yine de Kayla olduğunu hemen anladığım narin bir insan dışisine kolunu dolamıştı. Eşiyle birlikte gelip beni görür görmez bir eliyle ağzını kapatmış, gözleri irileşmiş ve sulanmış, sonra da bana sarılmıştı.

Onunla o hücrede ilk karşılaştığımda ne kadar korktuğunu, eşinin onun için geleceğinden nasıl şüphe duymadığını hatırladım. Bu gerçeği onun gözlerinde görmüştüm ve yeniden bir araya gelmelerinden dolayı içime bir haz yerleştiğini hissettim. Meclis'in pençesinden kurtulduğu için gerçekten mutluydum.

Onları birkaç saniye daha izledim ve yüzümde bir gülümseme hissettim. Diğer herkesin yanında Adryan'ın yüzünde sert, neredeyse kayıtsız bir ifade vardı. Ama dönüp dışisine her baktığında gözlerindeki özlemi kaçırmadım.

Luna geldi, ama ikimiz de araziye bakarken uzun süre hiçbir şey söylemedik. Havadan sudan konuşmaya başlayabilir, ona evinin ne kadar muhteşem olduğunu, yemeğin ne kadar güzel geçtiğini anlatabilirdim. Ama sessizlik rahatlatıcıydı. Rahatlatıcıydı. Bu yüzden ben sessiz kaldım, o da aynısını yaptı.

İçeriden gelen mırıltılı sesler dışarı süzüldü ve bir süre sonra nihayet dikkatini bana çevirdi. Bakışlarını hissedebiliyordum ve Luna'ya içten bir gülümseme vererek ona baktım.

"Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim." İlk sözleri bunlar oldu.

Ne demek istediğini anlamak için ne demek istediğini sormama gerek yoktu. "Sanki..." diye durakladı ve bahçeye baktı, "...sanki sonunda yaşıyormuş gibi." Sesi özenle yumuşatılmıştı.

Odhran'a şefkatle dolu, anne şefkatiyle söylenmiş bir sözdü. Ve onun artık çok daha iyi bir yerde olduğunu görebilmesi içimi ısıttı.

Sessizdi ve bir anlığına mavi gözlerinden yansıyan empatiyi . Boğazımın düğümlendiğini, duygularımın yükseldiğini hissettim.

Onun sempatisini takdir etsem de, kimsenin benim için üzülmelerini istemiyordum. Bu durumdan geçen tek kişi ben .

zulüm ve travma. Ve ben bunlarla tanımlanmak istemiyordum. Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi yavaşça başını salladı.

"Gerçekten ne istediğimi söylemeyeceğim çünkü yüzünüzden kendinize yeni bir yol çizdiğiniz görebiliyorum. Ve bunu senin için istiyorum. Seni tanımıyor olabilirim ama bunu senin için istiyorum, Larkin. Ama üzgünüm. Hayatının büyük bir kısmı senden alındığı için üzgünüm. Bu konuda söz hakkın olmadığı için üzgünüm. Ama bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmayacaksın. Sadece Odhran'a sahip değilsin... hepimize de sahipsin."

Herkesin konuştuğu ve güldüğü, birbirlerinin arkadaşlığından keyif aldığı eve baktı.

"Oradaki kadın ve erkeklerin her biri arkanızı kolluyor. Onların sonsuz desteğine sahipsiniz."

Boğazım düğümlendi, çünkü mükemmel bir zamanda mükemmel bir şey söylemişti. Doğruldu ve başını sallayarak misafirlere doğru döndü.

"Evie ve Darragh ile birlikte geldiğiniz ve getirdiğiniz tüm harika şeyler için tekrar teşekkür ederim."

"Tatlım, bir şey değil." Bana gerçekten sevmeye başladığım o anne gülümsemesini verdi. "Sana biraz zaman vereceğim ya da istediğin kadar zaman ayırabilirsin. Kimse sana baskı yapmayacak ya da acele ettirmeyecek. Burada olduğun ve Odhran'la yeniden bir araya geldiğiniz için çok mutluyuz."

İçeri girmek için döndü. O içeri girmeden önce, "Tekrar teşekkür ederim. Sözlerinizin... her şeyin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz."

Bir şey söylemedi ama bana ve sonra içeri girdi, kapıyı kapatıp bir kez daha susturana kadar avluda bir gürültü patlaması oldu.

Odhran'a baktım ve şahin gözlerini bana dikmiş, iyi olup olmadığını soran sessiz bir soru sorduğunu gördüm. Ona güven verici bir gülümseme daha verdim. Hemen buraya gelip iyi olduğumdan emin olacağını biliyordum.

Omuzlarının gözle görülür bir şekilde gevşediğini gördüm. Beni bu gece buraya getirirken endişelendiğini biliyordum ama kırılgan biri olarak görülmek istemiyordum. Ben bundan daha güçlüydüm.

Yanağımdan aşağı kayana kadar düştüğünü fark etmediğim bir damla gözyaşını sildim, gece açan çiçeklere bir kez daha baktım

ve sonra içeri girdi.

Tazelenmek için tuvalete gideceğimi söyledikten ve bir refakatçiye ihtiyacım olmadığına dair güvence verdikten sonra alnımın ortasına bir öpücük kondurdu ve oradan ayrıldım.

Beni banyoya götürecek birini bulmaya çalışmaktan vazgeçmeden önce birinci katta dolaştım ve İskoç mirası dekorun bazılarına baktım. Birinci kata çıktığımda koridorun aşağısından ritmik bir ses geliyordu.

Kendi işime bakmalıyım ama kendimi oraya doğru ilerlerken buldum. Koridor genişti, ayaklarımın altında pelüş halılar, duvarların iki yanında asılı resimler, bazıları peyzajlı tablolar, ama çoğunluğu aile portreleri ve küçük çocuk resimleri vardı.

Koridorun sonundaki açık kapılardan birinin birkaç adım durdum, tam o sırada hizmetçi kıyafetleri giymiş ve sinirli görünen genç bir kadın dışarı çıktı.

Kollarında bir yığın havlu tutuyordu ve girişten sadece bir adım uzaklaşmıştı ki yatak odasından bir havlu daha fırladı ve koridorun ortasına düştü.

Kumaş parçaları ve onun arasına baktım, gözyaşlarının eşiğinde olduğunu gördüm, ama sonra bunun öfkeye dönüştüğünü gördüm. Omzunun üzerinden yatak odasına sinirli bir bakış daha attıktan sonra oflayıp puflayarak havluya doğru yürüdü ve onu alıp yanımdan geçti.

İçindeki kurdun kokusu tam da yüzeydeydi ve ağzı sıkı ama dostça bir gülümsemeyle salonu terk etti.

Tazelenmeyi unutmuş bir halde, merak kediye öldürür deyip dursam da kendimi açık kapıya doğru ilerlerken buldum.

Nefes nefese konuşan bir erkeğin derin gürültüsünü duyduğumda, girişe varmadan hemen önce donakaldım.

"Beni terk ettin. Beni terk ettin."

Sesi paniklemiş, korkmuş gibiydi. Volta attığını duydum ve ileri geri hareket ederken çıkardığı ağır seslere bakılırsa büyük bir adamdı.

"Sana en çok ihtiyacım olduğu anda gittin." Nefesini hırıltılı bir şekilde verdi, hâlâ volta atıyordu.

Yaklaştım, tam açık kapıya doğru adım atacaktım ki nazik bir el omzuma dokundu, irkildim ve arkamı döndüm.

Odhran tam arkamda durmuş, kaşlarını indirmiş ve yüzünde konsantre olmuş bir ifadeyle kapıya bakıyordu.

"Lass," diye gürledi, alçak sesle. "Burada olmak senin için güvenli değil."

Odanın içindeki erkek volta atmayı bıraktığında omzumun üzerinden baktım. Bizi duymuştu, orada olduğumuzu biliyordu. Hava soğudu, kalınlaştı, gerginleşti ve saldırganlıkla boğucu bir hal aldı.

Odhran bir saniye sonra elimi tuttu ve vücudumu onunkinin önünde tutmaya dikkat ederek beni öne doğru çekti.

"Kimdi o?" diye sormadan önce koridorda epeyce ilerlememizi bekledim. Odhran bana bir kez baktı, eli elimi sıkıca kavradı. Ama ilerlemeye devam ettik.

"Bu Lennox, Banner ve Luna'nın üçüzlerinden biri." Durakladı ve boştaki elini kaldırıp ağzının üzerinde gezdirdi. "Vermont'taki Meclis tesisine sızdığımızda ve baskın yaptığımızda bizimle birlikteydi. Yaralıydı ve kısa bir süre sonra, iyileşmeye başladığında, onun..." Gözlerinin maviye döndüğünü görebiliyordum. "Kurdu gitti."

Ne demek istediğini anlamamıştım. "Kurdu gitti mi? Anlamıyorum."

"Bir Lycan erkeğinin içinde nasıl bir canavar barındırdığını biliyor musun?"

Başımı salladım. "Biliyorum, bu yüzden kurdunun nasıl olup da öylece... gittiğini anlamıyorum."

"Kimse ne olduğundan emin değil, ancak travmadan kaynaklandığını varsayarsak, kurdu Lennox'un derinliklerine çekildi ve ortaya çıkmadı. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu rahatsız edici ve korkutucu bir durum ve Lennox bu yüzden öfkeli ve yıkıcı bir hale geldi."

"Kurdu sonunda geri gelecek mi?" Lennox'un nasıl hissettiğini bir dereceye kadar anladım. Tüm hayatının bir parçası ve ayrılmaz bir parçası olan bir şeyin öylece elinden alınması...

"Bilmiyorum, genç kız. Umarım öyledir. İçimdeki hayvana sahip olmama fikri çok korkutucu. Neredeyse sana sahip olamamak kadar acı verici."

Karşılığında elini sıktım ama onun dışında sessiz kaldım ve beni merdivenlerden aşağı, Banner, Luna ve Adryan ile eşinin durduğu ön kapıya götürmesine izin verdim. Diğer konukların hâlâ balo salonunda olduğunu duyabiliyordum.

Sahanlığa vardığımızda Luna Banner'la konuşmayı bıraktı ve yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru baktı. Adryan bir kolunu Kayla'ya dolamıştı, Banner'la konuşurken sesi kısıktı. Konuşmalarına odaklanmamıştım ama Meclis hakkında konuştuklarını fark ettim.

Herkese yeterince yaklaştığımızda Odhran kolunu belime doladı ve beni vücudunun yan tarafına doğru sımsıkı çekti.

"Sanırım gitme vaktimiz geldi. Hareketli bir gün oldu."

Belki bir feminist bir erkeğin onlar adına konuşmasıyla alay ederdi ama Odhran beni bunalmış olduğumu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Eve gitmeye hazırdım.

Bu yüzden bu gece için inisiyatif aldığı için minnettarım.

Banner Odhran'a işaret etti ve o kral ve Adryan'la konuşurken Luna'ya misafirperverliği için tekrar teşekkür ettim.

El salladı ve gülümseyerek şöyle dedi: "Buraya her zaman gelebilirsin. Her zaman. Bir ev dolusu insan olmasını seviyorum. Yalnızlığın boşluğunu dolduruyor."

Bu benzetmeyi sevdim ve ona da . Banner'a baktı ve sonra merdivenlerden yukarı çıktı, o ritmik sesi tekrar duyabiliyordum. İçini çekti ve sesin Lennox'un odasından geldiğini anladım. Belli ki oğullarından biri zor bir dönemden geçiyordu ve kendini çok kaybetmişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandım usulca ve bana dönüp baktığında, gözlerinden neden bahsettiğimin tamamen farkında olduğunu görebiliyordum. Gülümsemesi hüzünlüydü ve başını salladı.

"Zor bir dönemden geçiyor. Lennox'a yardım edebilmek umuduyla Lycan danışmanlarından birini getirdim ama..." Omuz silktili. "Kimseyle görüşmek ya da konuşmak istemiyor. Her zaman kızgın ve kurdu..." İç çekti. "Nedenini anlayabiliyorum." Ellerini yalvarır gibi uzattı.

Kendim anne olmasam da gözlerinden çocuğunun acısını kendi acısıymış gibi hissettiğini görebiliyordum.

Ama bir danışmandan bahsetmesi ilgimi çekti ve yüzünde konuyu değiştirmek ve Lennox'tan uzaklaşmak için çaresiz olduğunu görebiliyordum. "Biri onunla mı konuşuyordu?"

"Evet, toplumda bir danışmanımız var, ne yazık ki sadece bir tane. Buraya geldi ve onunla konuşmaya, öfkesini ve hayal kırıklığını atlatmasına yardımcı çalıştı ama tıpkı babası gibi inatçı." Yüzünde hayalet gibi bir gülümseme vardı ve arkadaşına baktı. "Keşke daha fazla seçeneğimiz olsaydı ama tabii ki insan dünyasından kimseyi getiremeyiz. Bu güvenli ya da gerçekçi değil. Bizim türümüzün, Öteki Dünya'nın iç işleyişini bilemezler."

Başıma gelenler hakkında biriyle konuşmayı düşündüm. Ancak bir yabancıya karşı bu kadar açık ve dürüst olmak, kendinizi en çığ şekilde ortaya koyarak daha da savunmasız hale gelmek garip bir kavram, biraz korkutucu gibi görünse de, bunun bana bir şekilde yardımcı olup olmayacağını merak ettim.

Ve yüzümdeki merakı gördüğünden oldukça emindim, çünkü bir dakika sonra fuayedeki küçük dekoratif masaya doğru yürüdü, bir deftere bir şeyler karalamak için eğildi ve sonra geri döndü, kağıt parçasını bana uzattı.

Yazdığı isim ve numaraya baktım ve göğsümde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Umut gibi bir şeydi.

Bronwyn Mikonovich, PhD

"O HARIKA VE ANLAYIŞLI BİRİ."

Luna'ya baktım ve ne demek istediğini gözlerinden anladım. O da kendi travmasını yaşamıştı ve bunun nasıl bir his olduğunu ve nasıl atlatılacağını biliyordu.

Kalbim hızla çarpıyordu ve garip bir endişe hissediyordum.
Odhran bir saniye sonra yanımdaydı ve iyi olup olmadığımı sordu.
Ona baktım ve gülümseyerek "Olacağım" dedim.

ChapTer TWenTY-SeVen



Odhran

I Larkin frene bastığı anda yolcu tarafının üstündeki "oh kahretsin çubuğunu" kavradım. Sol kolumu uzattım ve onunla direksiyon arasına yerleştirdim.

Göğüs onunla bağlantı kuramadı.

"Özür dilerim," diye hırıltılı bir ses çıkardı ve deriyi sıkıca kavradığını görebiliyordum.

Kıkırdadım ve cipi park etmek için uzandım.

Orada, kızımın çok sevdiğini bildiğim rahat sessizlikte oturduk. O anda uzaklara bakarken zihninde başka bir yerde olduğunu biliyordum.

Benimle birlikte Banner ve Luna'yla buluşmak için çok güçlü bir şekilde gitmesinin üzerinden birkaç gün geçmişti. Ve malikaneye döner dönmez bana Luna'nın ona Öteki Dünya topluluğuna yardım eden bir terapistin numarasını verdiğini söyledi.

Bizim türümüze yardım edecek başka kimse olmadığını öğrenmek beni hayal kırıklığına uğratmıştı ve bunu değiştirmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Hiç danışmanlık ya da yardım almamıştım, nasıl hissettiğim ya neler yaşadığım hakkında kimseyle konuşmamıştım.

Saldırganlığımı, şiddetimi ve öfkemi "iyileşmeme" yardımcı olması için kullandım. Ve sonunda Larkin hayatıma geri dönene kadar hiç de iyileşmediğimi fark ettim. Kendimi yok etmek için aşağı doğru bir sarmalda ilerliyordum.

"Bu kadar gergin olmak normal mi?" diye sordu sonunda usulca ve parmaklarını direksiyonun etrafında sıkıp gevşettikten sonra kucağına yerleştirdi.

Bana baktığında, ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme verdim.

"Bence öyle, sevgilim. Bu yeni bir şey. O yeni biri." Çok güçlü bir parçam tüm bu süre boyunca onun elini tutmak, danışmanla konuşurken hemen yanında olmak istedi.

Ama daha büyük bir parçam bunu kendi başına yapması gerektiğini biliyordu. İlerlemesi ve kendi içinde bir tür huzur bulması için bu çok önemliydi.

Bu yüzden geride duracak, ona ihtiyacı olan boşluğu vermek için kendimi zorlayacaktım. Zamanın yüzde doksan dokuzunda zorba, sahiplenici bir Lycan'dım ve şimdi kızımın etrafında gevşek bir tutuş sergilemem gerekiyordu.

Başını salladı ama konuyla ilgili başka bir şey söylemedi.

Kraliyet ailesiyle akşam yemeğinden sonraki günlerde, Larkin'in mesafeli ve düşünceli olduğunu farkındaydım. Ama aklından neler geçtiği konusunda baskı yapmadım. Hazır olduğunda bana bir şeyler anlatmasını istedim.

Ben de ona araba kullanmayı, evimizde alışık olmadığı pek çok modern eşyayı çalıştırmayı öğreterek ve elbette kendine zaman ayırmasını sağlayarak ikimizi de meşgul ettim.

Onun için inşa ettiğim kulübeyi birkaç kez ziyaret etti ve ne zaman geri gelse gözlerinde her zaman bir gülümseme ve ağırlıksız bir bakış vardı, bu da beni daha hafif hissettirdi çünkü bana daha iyi hissettiğini söylüyordu.

"Düşünüyordum da." Ön camdan dışarı baktı ve alt dudağını ısırmaya başladı.

Vücudum anında tepki verdi. Kontrol edilemezdi çünkü eşim çok güzeldi, özellikle de derin düşüncelere dalmışken, o parlak zekası fazla mesai yaparken.

"Okula gitmek isteyebileceğimi düşünüyordum." Bana doğru baktı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ama araştırdıktan sonra sanırım..." Sanki bir sonuca varmış gibi yavaşça başını salladı. "Sanırım insanlara gerçekten yardım etmek istiyorum, Odhran. Sanırım

konusabilecekleri, seslerini duyacak ve neler yaşadıklarını bilen biri olmak isterler."

Ben daha durduramadan başladım. "Bence bu harika, tatlım. Bence bu inanılmaz."

Küfrettiğimi umursamadan gülmeye başladı, kızım yaşadığı karanlığa rağmen çok neşeli bir ruha sahipti.

Uzandım ve başparmağımı yanağında, çene çizgisinde gezdirdim ve alt dudağına dokundum. Onun için çok mutlu hissediyordum ve bu da beni mutlu ediyordu. Kızımı iyi bir yerde görmek beni her şeyden daha iyi hissettiriyordu.

Eğildim ve onu öptüm. Bunun geçici, yumuşak, onun adına ne kadar mutlu olduğumu gösteren fiziksel bir jest olması gerekiyordu ama Larkin'e her dokunduğumda olduğu gibi kurdum anında yükseldi ve tahrik oldum. Aletim zonkluyor, kot pantolonumun içinde çelik bir boru gibi hissediyordum.

Yumuşakça inledi ve bana doğru açıldı. Dilimi içine soktum, onu okşadım, dilinin benimkine karşı tatlı lezzetinde kayboldum. Sonra arazinin önündeki kapının açıldığını duydum, ardından bir araç yaklaşırken çakıllar havaya savruldu. Larkin'e dokunmayı bırakmak zorunda kaldığım için sıkıntı içinde inledim.

Alnımı onunkine yasladım ve bir an için sadece sertçe nefes aldık. Uyarılmamızın kokusu SUV'un içini doldurdu ve sikim tekrar zonkladı, kurdum hırladı, ağzım onu tekrar işaretlemek için sulandı. Göz ucuyla aracın yaklaştığını gördüm ve kendimi geri çekilmeye zorladım.

Önümüzde küçük bir araba durdu ve direksiyondaki kadın parlak bir gülümseme ile el salladı. Kadının saçları koyu kumral buklelerden oluşuyordu ve uzaktan bile gözlerinin açık grisini ve burnunun kenarındaki çilleri seçebiliyordum.

Larkin de fark etti ve gülmeye başladı. "Ondan şimdiden hoşlandım. Çok hevesli." Larkin eğilip yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve kızım arabadan inip Bronwyn'le buluştu.

Dişiler birbirlerine gülümsediklerinde ve Bronwyn ormanı işaret kızımı ormana doğru götürdüğünde, Larkin'e baktım ve

başını sallarken omuzlarının gevşemesini izledi.

Bir elimi kaldırdım ve kalbimin üzerindeki noktayı ovuşturdum, organ en iyi şekilde acıyordu. Bunun onun için mükemmel bir karar olduğunu bildiğini anlamam için bir şey söylemesine gerek yoktu.

Ben de her yanında olur ve onu desteklerdim.

CHAPTER YİRMİ SEKİZ



Larkin

I Bronwyn ilk seansımızı ormanda yapıp yapamayacağımızı sorduğunda hoş bir sürpriz oldu.

"Doğayı seviyorum. Hayvanların sesleri, doğanın kokuları ağaçlar, toprak ve yakınlarda tatlı su." Durdu ve başını arkaya eğerek gözlerini kapattı. "Tüm bunlarla çevrili olmak ama özgür olduğunu bilmek gibisi yok."

Başımı kaldırdım ve gölgeye, yaprakları savuran esintiye, tepemde uçan bir kuşa ve beni açıklanamaz bir şekilde merkeze alan vahşi yaşamın ve doğanın tüm seslerine baktım.

Bronwyn'e tekrar baktığımda çoktan beni izlemeye başlamıştı, yüzünde yoğun ama açık bir ifade vardı.

"Bana sahip olduğun ilk anıyı anlat Larkin." Yürümeye devam etmemizi işaret etti ve biz de bunu uzun süre sessizce yaptık.

"İlk anım mı?"

O onaylar gibi bir ses çıkardı ama ben odaklanmaya devam ettim, düşündüm, son anımı hatırladım ve çocukluğuma kadar geri sardım.

"Yatağımda oturuyordum ve kız kardeşim saçımı tarıyordu." O zamanı hayal ettim. Uzun zamandır bunu düşünmemiştim. "Daha yeni göle gitmiştik. Bana nasıl yüzüleceğini gösteriyordu."

"Kız kardeşinin adı neydi?"

Keder beni boğarken nefesimi verdim. "Brisa. Esinti anlamına geliyor." Annemin bize ona neden bu ismi verdiklerinin hikâyesini anlattığı zamanı hatırlayınca usulca güldüm. "Brisa doğduğunda hava korkunçtu. Yağmur ve rüzgâr. Babamın dediğine göre o kadar çok rüzgâr varmış ki çatıdan kiremitler uçuyormuş."

Ne olduğunu anlamadan ona tüm hikayeyi anlatmaya başladım, babamın söylediği şeyleri, kız kardeşimin bana nasıl takıldığını anımsadım. Kendimizi Odhran'ın benim için inşa ettiği küçük kulübede bulana kadar yürüdük. Tüm bu süre boyunca Bronwyn beni dinledi. acele ettirmedi, sözümü kesmedi. Sadece dinledi.

"Ben alışlagelmiş türden bir terapist değilim," dedi sonunda, tüm anılarımı gözden geçirmeyi bitirdikten sonra ve gölün kenarında durduk, arkamızda kulübe vardı, yumuşak, ılık bir esinti esiyordu. "Bizim türümüz, Öteki Dünya, alışlagelmiş türden yaratıklar değiliz. Karşılıklı bir ofiste oturup, elimde not defteriyle hızlı hızlı sorular sormak kimseyi iyileştirmeye yardımcı olmaz."

Dalgalar çıplak ayak parmaklarıma hafifçe vururken aşağıya baktım. Suya girer girmez ayakkabılarımı çıkarmış ve suyun iyileştirici özelliklerinin beni daha da rahatlatmasına ve gevşetmesine izin vermiştim.

"Umarım burnumu sokmuyorumdur ama Luna bana bilgilerini verirken senin anlayacağını söylemişti." Bu ayrıntıyı belirtmedim, çünkü birbirimize bakarken yüz ifadesinden ne demek istediğimi anladığını anladım. Gerçekten anlıyordu.

Başını salladı ve göle bakarken ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Hepimizin hayatında bir tür travma vardır, bazıları diğerleri kadar yoğun değildir. Ve bazı insanlar hayatlarını etrafında, içinden geçerek yönlendirebilir. Ancak bazen acı çok fazla, çok dayanılmaz olduğunda ve çok uzun sürdüğünde, yardım almadan onunla nasıl yaşanacağını bulmak imkansızdır."

Sonra bana baktı ve gülümsedi, hüzünlü bir gülümseme, bana ikincisinin bir parçası olduğunu söyleyen bir gülümseme.

"Ve insanlara yardım ederek kendi yolumu çiziyorum."

O hüzünlü gülümseme, kabullenme, hoşnutluk ve karanlık anlarında başkalarına bir tür rahatlık getirebildiği için duyduğu empatik bir hazzla dönüştü.

Boğazım düğümlendi ve gözümü hızla başka tarafa çevirmek zorunda kaldım, sözleri beni kadar çığ olduğu için hızla göz kırptım.

"Herkesin umudu vardır. Herkesin mutlu olma umudu vardır, Larkin." Sesi nazikti. Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bir şey söyleyip söyleyemeyeceğimi de bilmiyordum.

Orada uzun süre durduk, doğanın nazik sessizliği ihtiyacımız olan tek arka plan gürültüsüydü.

Ben farkına varmadan bir saatimiz geçmişti ve malikâneye geri dönüyorduk. Arabasının yanında durduk ve bana yumuşak bir gülümseme daha verdi. "Eğer istersen seni tekrar görmeyi çok isterim."

Daha sözünü bitirmeden başımı sallamaya başlamıştım.

"Haftada birkaç günle başlamak istiyorum, böylece birbirimize alışabilir ve aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu öğrenebiliriz. Bana gönülden güvenebilmeni istiyorum. Bana bakabilmeni ve acın konusunda bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum."

Ne yaptığımın farkına varmadan ona sarıldım, teşekkürlerimi fısıldadım ve doğru şeyi yaptığımı hissettim.

"Her şey yoluna girecek," dedi usulca ve geri çekilmeden önce kollarını bana doladı. "Düşündüğümüzden daha güçlüyüz, başka hiç kimsenin bize veremeyeceği kadar güçlüyüz."

Bir kez daha gülümseyerek arabasına yöneldi, bindi ve uzaklaştı. Bir an durup gidişini izledim, kapılar onun için açılırken kıpırdamadan durdum ve o geçtikten sonra güvenli bir şekilde geri kapandım.

Omzumun üzerinden baktığımda Odhran'ın ön kapının yanında durduğunu gördüm, elleri kot pantolonunun cebindeydi ve yüzünde endişeli bir ifade vardı. Nefes verdim ve üzerimden büyük bir baskı ve ağırlığın kalktığını hissettim.

Artık iyileşmeye, mutluluğa ve tatmin edici bir hayata götürecek doğru yolda ilerlediğimden emin olmak benim işimdi.

Sadece kendime yardım etmekle kalmayacak, başkalarına da nasıl yardım edeceğimi öğrenecektim.

ChapTer İKİ-Nİne



Larkin

I Orgazmım uzun saniyeler boyunca zirve yaptıktan sonra nihayet azalırken nefes nefese kalmıştım. Dilini hassas amımda bir kez daha yavaşça gezdiren Odhran klitorisime bir öpücük kondurdu, Hırıldayarak, titreşimlerin beni soluk soluğa bırakması için onu alçalttı ve sonra arkama uzanmak için vücudumda yukarı doğru hareket etti.

Kollarını bana doladı ve göğsüne için beni geri çekti. Temas sırasında içimden bir zevk çığlığı döküldü.

"Peki ya sen?" Uykulu bir şekilde mırıldandım, eşimin koruyucu kollarında cinsel olarak doymuş ve memnun bir haldeydim.

Boğazımın yan tarafını, tam işaretinin olduğu yeri öptü ve ben de karşılık olarak titredim.

"Peki ya ben?" Sesi tenime karşı boğuktu, derin ve sertti ve bana duyduğu tüm zevk ve sevgiyle doluydu.

Devasa ereksiyonunun popomu kazdığını hissedebiliyordum ve kıpırdandım, homurdanana ve kulak mememi hafifçe ısırana kadar kendimi ona doğru ittim.

"Buna ne dersin?" Kıcımlı dışarı çıkardım ve sikinin kıcımın kıvrımları arasından kaydığını hissettim.

"Mmm, bu seninle ilgiliydi. Seni boşaltmak istedim. Kadınının orgazmının tadına bakmanın beni ne kadar iyi hissettirdiğini biliyorsun."

Gözlerimi kapattım ve utanç verici bir zevk sesi çıkardım, bu sestem çok memnun bir erkek kıkırdaması duyuldu.

Odhran parmak uçlarını kolumda aşağı yukarı gezdirirken bir süre sessizce oturduk. Vücudumda tüylerim diken oldu ve ona daha da sokuldum, onun büyük, sıcak bedeninin benim kişisel ısıtılmış battaniyem gibi olmasını sevdim.

Kalçalarından birini iki kalçamın üzerine atmıştı, pazusu göğsümün üzerinden sarkıyordu. Büyük ve sıcaktı, sert etten bir duvar gibiydi. Ve o benimdi.

Hâlâ kâbuslar görüyordum, zaman zaman içimi parçalayan ve uyandıgımda nefes nefese kalmama neden olan kâbuslar.

Ama onlarla kendi başıma başa çıkmayı öğreniyordum. Onlarla başa çıkmayı ve gerçekliği geri getirmek ve korkuyu dışarı itmek için kendimi merkezlemeyi öğreniyordum.

Ve ancak kendimi toparladığımda Odhran bana sarıldı. Buna onun da benim kadar ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Ailen hakkında hiç düşünüyor musun?" Kelimelerim alçak sesliydi ve cevap vermesi bir saniye sürdü ama cevap verdiğinde sesi yumuşaktı.

"Çok uzun zamandır görmedim." Devam etmeden önce sessiz kaldı. "Ama ilk geçtiklerinde... Evet. Onları çok düşündüm. Onları çok özledim."

Elimi karnımda gezdirdiği elinin üzerinde gezdirdim.

"Ama sonra zaman ilerledi, hayat ilerlemeye devam etti ve ben de her şeyin böyle olduğunu kabullendim. Büyüdüm, güçlendim, kral için savaştım ve türümü korudum... sonra eşime sahip olamamanın verdiği o derin yalnızlığın beni tükettiğini hissettim."

Sesindeki duygusallık karşısında nefesim kesildi.

"Ve sonra seni buldum, tatlım." Başımın tepesini öptü. "Seni buldum ve benim için uyanan güneşten daha önemli olan tek şeyi kaybettim."

"Odhran-"

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni o kadar çok seviyorum ki gitmene asla izin vermeyeceğim, benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni sağlamaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"Biliyorum. Tanrım, biliyorum ve bunun için seni çok seviyorum. İyileşebilmem için yanımda oldun, daha iyi olabilmem için doğru yönde ilerlememe yardımcı oldun. Benimle ilgilendin, asla acele ettirmedin ya da baskı ."

Yüzünde saf bir şaşkınlık ifadesi gördüm.

"Kendime verdiğim değerden daha güçlü olduğumu fark etmeme yardımcı oldun." Kendimi toparlamak, nefesimi tutmak için bir an sessiz kaldım. "Bana asla bir yük olduğumu, travmamın bizi geride tuttuğunu hissettirmedin. Ve bunun sadece eş olduğumuz ve bana kaderle bağlı olduğun için olmadığını biliyorum."

arkamda durmadan attığını, kaburgalarına çarptığını, yüksek sesle ve sertçe çarptığını ve tam girdiğini hissettim.

"Çünkü sen iyi bir erkeksin. Ve kader benim için mükemmel olanı seçti." Omzumun üzerinden baktım ve bakışlarımız kilitlendi.

Konuşmaya başladığımızda inmiş olan ereksiyonu, birbirimize baktığımız süre uzadıkça kıcımda bir kez daha sertleşiyordu.

Bakışları ağızıma kaydı ve dilimi yavaşça alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Duygular yine tavan yapmıştı, oda birleşik arzularımızın kokusuyla doluydu ve gözleri maviye dönmeden hemen önce çıkardığı hırıltılı ses benim de cinsel ihtiyacımın neredeyse şiddetle yükselmesine neden oldu.

"Odhran-"

"Kızımın neye ihtiyacı olduğunu biliyorum." Artık kaya gibi sertleşmiş olan ereksiyonunu popoma dayadı ve ben de inledim. "Kadınımın onunla sevişmeme ihtiyacı var, değil mi?" Bu bir soru değildi.

Umutsuz bir onay sesi çıkardım ve elini dış uyluğumdan aşağı kaydırıldığını, parmaklarının dizimin altında kıvrıldığını hissettim.

Bacağımı kaldırdı ve kalçasının üzerine yerleştirdi, elinin vücutlarımızın arasına girdiğini hissettiğimde ağzı boğazımın kenarını yaladı ve emdi, sonra ereksiyonunun ucunun girişime çentiklendiğini hissettim.

O kadar ıslanmıştım ki hareket etmeden duramıyor, kendimi ona dayamaya çalışıyordum. İnledi ve omzumu hafifçe ısırdı, geri çekildi, kıcıımı daha fazla dışarı çıkarmak için belimi kavradı ve sonra tek bir akışkan itme ile içime

Sırtım kamburlaştı, meme uçlarım boncuk boncuk oldu ve üzerime zevk yağarken gözlerimi kapattım.

Onun iniltisi benimkiyle karıştı.

"Bana duymak istediğimi söyle." Sesi çarpıktı, tenime karşı titreşiyordu, itişi yoğun ve hiç bitmiyordu. Onun

Beni geri çekerken parmakları kalçama battı, aynı zamanda yukarı doğru itti ve tüm o kalın, sert inçleri içime gömdü.

Bunca zaman sonra bile vücudum onun , gerilme hissine, o inanılmaz canlı yanma hissine, doldurulma hissine hala çok alışkın değildi. Her zaman mevcuttu.

Dudağımı kan tadı alacak kadar sert ısırđım, dilimin üzerinde keskin bir tat vardı. Diğer eli aniden çenemi kavradı ve beni öpebilmek için başımı çevirdi. Dilini ağzımın içine daldırdı, sonra benimkini kendi dilinin içine çekti.

İkimiz de nefes nefese kaldık ve inledik, kalçaları ileri geri hareket ediyordu, vücudumun onu karşılayan ıslak sesleri... odanın içinde yüksek sesle onun horozunu emiyordum.

Sonra aniden boşaldım, yıldızları gördüm ve onun ağzına doğru haykırdım.

"İşte bu," diye inledi, dudakları hâlâ benimkilere yapışmıştı. "İşte benim tatlı kızım. Beni çok iyi hissettiriyorsun." İnledi, homurdandı ve ileri doğru iterken hırladı. "O buradayken hoşuna gidiyor mu?" Yukarı doğru sert bir itiş daha.

Boğuk bir zevk sesi çıkardım.

"Seni vahşi paylaşmamdan hoşlanıyor musun?"

Cevap veremedim, sesimi bulamadım. Elimi, belime dayanan ve beni sahiplenirken hareketsiz tutan kalın kordonlu bileğine doladım.

"İşte bu kadar. Ne kadar sevdiğini bana bir daha göster." Ona istediğı sesi verdim. "İşte kızım."

Ve sonra bir kez daha doruğa ulaşıyordum. Boynumun kenarını ısırđı ve kendini tamamen içime gömdü, uzun ve sert bir şekilde boşaldı ve beni doldurdu. Tohumunun sıcak ve yoğun olduğunu, içimde başka bir orgazm başlattığını hissettim.

İkimiz de doyup nefes nefese kaldığımızda, içimde gömülü kaldı ve terli alnımdaki saçları taradı.

"Benim," diye hırladı kurdu.

Gülümsedim ve gözlerimi kapattım. "Evet. Eminim öyledir."

CHAPTER OTUZ



Larkin

T Pişmekte olan etin kokusu muhtemelen şimdiye kadar aldığım en korkunç şeydi ve nedenini anlayamıyordum. Ete karşı değildim, hatta avlanmaya da gitmiştim.

Babam çocukken birçok kez kış için erzak toplardı: tavşanlar, sincaplar ve ara sıra bulduğumuzda geyikler.

Ama şimdi, mutfak girişinde durup Odhran'ın akşam yemeğini hazırlamasını izlerken, baharatlar burnuma dolan yanık et kokusunu gizleyemedi, ağzımı kapattım ve mide bulantımın yükseldiğini hissettim.

Döndüm ve en yakın tuvalete koştum, klozetin kapağını açtım ve öğle yemeğimin tüm içeriğini boşalttım.

Midem boşken topuklarımın üzerine oturdum ve ellerimi koltuğa doladım, gözlerim sulanıyor, boğazım yanıyor ve et pişirme düşüncesi midemi tekrar bulandırıyor.

Odhran'ın iri elinin sırtımda daireler çizdiğini hissettim ve sonra gözyaşlarımı silip ona baktım. Yüzündeki ifade kalbimi yerinden oynatacak cinstendi.

Kendimi yukarı ittim ve lavaboya doğru yürüdüm. Ağzımı temizleyip elimi yüzümü yıkadıktan sonra ona döndüm. Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuştu, duruşu rahattı ama gözleri alev alev yanıyordu.

"Lass..."

Yalınayaktı, kot pantolonu üzerine tam oturuyordu, beyaz tişörtü belirgin göğsünü ve kaslı kollarını gösteriyordu. Kısa sarı saçları sanki parmaklarıyla karıştırmış gibi biraz dağınıktı.

"Biliyorum," diye fısıldadım, aslında kelimeleri söylemesine gerek olmamasına rağmen. İçgüdüsel olarak elimi karnımın üzerine koymak için aşağı kaydırdım. Odhran avucumun dayandığı yere baktı ve içimden çıkan küçük boğuk sese engel olamadım. Kendimi onun kollarına atmadan önce bir süre birbirimize baktık.

Kollarını bana doladı, ağzı kulağımın yanındaydı ve kaba bir şekilde "Bir bebek, genç kız" demeden önce tutarsızca mırıldandı. İri vücudu titredi ve yavaşça nefes verdi. "Seni saran tatlılığın kokusunu alabiliyorum."

Sesi farklı geliyordu ve yüzüne bakmak için geri çekildim. Takındığı ifade karşısında nefesim kesildi. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en açık, en çiğ ifadeydi.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü, gömleğimi yukarı iterek karnımın alt kısmını ortaya çıkardı ve alnını tenime yaslarken parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Galce fısıldamaya başladı ve henüz akıcı bir şekilde konuşsamam da birkaç kelime öğrendim.

Onu ne kadar mutlu ettiğimi. Benim kadar mükemmel birinin olmadığını.

Sürekli *baba* kelimesini söylüyor ve hafifçe gülüyordu. Ellerimi başının iki yanında birleştirdim ve bana bakması için geriye doğru yatırdım, sonra da gülümsememin yüzüme yayılmasına izin verdim.

"Kendi hikâyemizi yazıyoruz, sevgilim." Karnıma yumuşak bir öpücük kondurdu, ardından her bir yara izime öpücükler kondurdu ve dokunuşlarıyla onun gözünde güzel ve mükemmel olduğumu hissettirdi.

Ve önemli olan da buydu.

Gömleğimi tekrar yerine yerleştirdi ve hemen ayağa kalkarak büyük, güçlü kollarını etrafıma sardı, böylece bir sıcaklık, güç ve kas kozasının içindeydim.

Ve sonra beni öptü, uzun ve derin, vücudum ısınana kadar ve uyarılmayı engellemek için uyluklarımı birbirine kenetlemek zorunda kaldım.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim ve onları fırçalamak için geri , yüzündeki saf mutluluk o kadar somuttu ki benimkini arttırdı. İkimizin de ailesinin hayatta olmadığını düşündüm ve her ne kadar bir destek sistemimiz ve toplumda bizi önemseyenler olsa da, yine de farklıydı. Soyumuzun son üyesi olduğumuz için hâlâ yalnızdık.

Şimdiye kadar.

"Sonsuza dek mutlu yaşamam hep sana bağlıydı," dedim ve kendimi kollarına attım, bacaklarımı beline doladım ve ikimiz de gülerken ağırlığımı tutmasına izin verdim.

O gün gerçekten de hayatımızın geri kalanının ilk günüymüş gibi hissettim. Kaderin bize verdiği bir hediye. Çünkü tam o anda, geçmişimizdeki her iki travmayla ve yaşadığımız kâbusun yok olmasıyla, yok edilmesiyle, fethedilmesiyle, şeye değdiğini biliyordum.

Birbirimizin kollarındaydık ve yarattığımız bu mucize içimde büyüyordu.

Buraya gelmek şimdiye kadar yaşadığımız en acı verici şey olsa bile.



Dokuz ay sonra

Daha önce hiç bu kadar yorulmamıştım, hiç bu kadar terli ve kirli hissetmemiştim ya da... mutlu olmamıştım.

Doğuma girdiğimden beri geçen kırk sekiz saat boyunca uyumadığını bildiğim arkadaşşıma baktığımda, onun da aynı şekilde hissettiğinden emindim.

Ve bu, gözlerinin altındaki koyu halkalar ve üzerindeki yorgunlukla bana bakıp hayal edilebilecek en kör edici gülümsemeyi verdiğiinde doğrulandı.

Doğuma yardım etmek için gelen Lycan doktoru ve hemşiresine bir şey daha söyledi ve onları gönderdikten sonra, evin diğer herkesten boşaldığını ve sadece üçümüzün kaldığını hissettiğimde nefes verdim.

Benim küçük ailem.

Odhran geldi ve yatağın yanında yere çöktü, bir elini kaldırıp başımın arkasını okşadı, bakışları bebeğimizin üzerindeydi.

Kızımız.

Kollarımda mışıl mışıl uyurdu, dünyanın kaosundan, tehlikeden, kalp kırıklığından ve acıdan habersizdi. Ve ben hep böyle kalmasını istedim. Hayatın ne kadar kötü bilmesini hiç istemedim.

"Brisa," diye mırıldandı Odhran ve eğilip onun minik başının tepesini öptü. Tıpkı Odhran gibi koyu sarı saçları vardı ama bunun dışında tamamen benimdi. Peri tarafının mı yoksa Lycan tarafının mı baskın olacağını ya da diğer melezler gibi her iki tarafın da tam olarak öne çıkıp kontrolü ele geçirip geçirmeyeceğini bilemiyorduk.

"Bu ismin senin için sorun olmadığına emin misin?" Bana baktı ve gülümsedi.

"İyiden de öte. Çok güzel, tıpkı onun gibi, tıpkı senin gibi ve eminim adaşının dişisi gibi." Beni usulca dudaklarımdan öptü ve tekrar bebeğimize bakmaya başladı.

Kollarımı uzattım ve yatağın yanındaki deri koltuğa oturmadan önce Brisa'yı benden aldı. Yastığa yaslanıp gevşedim ve dostuma uyuklu bir şekilde gülümsedim. Brisa onun kocaman kollarında çok küçüktü ve soğukkanlılığında biraz gerginlik olduğunu görebiliyordum.

"Onu düşürecekmişim gibi hissediyorum," diye fısıldadı.

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Yapmayacaksın. Sen tanıdığım en nazik erkeksin." Eğildi ve burnunun ucunu kızın küçük kafasında gezdirerek usulca içine çekti.

"İnanılmaz kokuyor, ışık, sıcaklık ve güneş ışığı gibi." Ne demek istediğini çok iyi anladım.

"Onun gibi bir avuç daha istediğimi söylemek için çok mu erken?" ama sözlerinden zevk almaktan da kendimi alamadım. "Ben de." Bana baktı ve uzun saniyeler boyunca birbirimizin bakışlarını tuttuk. "Seni seviyorum."

"Kızım. Seni o kadar çok seviyorum ki bu bana mümkün olan en iyi şekilde acı veriyor." Tekrar Brisa'ya baktı. "Kızlarım. İkinizi de hayatım pahasına, gücümün her zerresiyle koruyacağım."

Yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildim ve bana bakmamasına rağmen başımı salladım.

Orada uzandım ve sadece Odhran'ı izledim, bana bakarken ve iyileşmeme izin verirken bana söylediği o Gal şarkısını mırıldanmaya başlamasını dinledim.

"Senin için bir şeyim var," dedim usulca ve Odhran başını kaldırdı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Yatakta hafifçe kıpırdandım ve ağrıyan bedenim itiraz ederken yüzümü buruşturdum. Bu tepkiyi Odhran'dan saklamaya çalıştım çünkü şu anda kaçınılmaz olsa bile incinmemden nefret ettiğini biliyordum.

Yatağın başucundaki çekmeceye uzandım ve küçük beyaz kutuyu çıkarıp sırtımı yatak başlığına dayayacak şekilde kendimi ayarladım. Yavaşça ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi ama Brisa'nın hâlâ kundakta olduğundan emin olmadan önce değil. Bu manzara karşısında kalbim yumuşadı.

Yanımdaki yatağın kenarına oturduğunda, elleri dolu olduğu için kutuyu açtım. Bakışları tekrar benimkilerle buluşmadan önce yüzündeki şaşkınlık anıktı.

"Kolyen, sevgilim?"

Başımı sallayıp zinciri ve çapayı çıkarıp kutuyu bir kenara koymadan önce bir süre kalın kordonlu boynuna baktım. "Bronwyn ile seanslarım gerçekten iyi gidiyor ve pek çok şey hakkında konuşuyoruz. Çok fazla şey *hissettim*." Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ona ve sana açıldıktan sonra ne yapmak istediğimi anladım."

Kolyeye bakmadan önce gözlerinde sorgulayan bir ifade vardı ve erkeksi yüz hatlarında bir farkındalık süzüldü. "İnterneti gerçekten çözmem biraz zaman aldı, böylece yeni bir zincir alabilirdim, boynuna uyacak bir zincir, çünkü sen bana geri verdikten sonra benimkini değiştirmiştik. Ve sonra onu buraya getirmek beklediğimden daha uzun sürdü, ama..." Dudaklarımı yaladım ve dostuma baktım. "Uzun süre bu kolyeyi taktım. Benim için en özel şeydi çünkü bana annemi hatırlatıyordu.

Kardeşim. Ama her şeyden sonra çok şey değişti. Ve sonra ona kendi yaşam çizginiz, kendi apanız gibi ."

Yutkunurken boğazı çalışıyordu ve neredeyse bir rahatsızlığın yerleştiğini görebiliyordum. Geçmişten bahsedildiğinde hep böyle olurdu. Ama bu bizim hayatımızdı, kim olduğumuz ve buraya nasıl geldiğimizdi.

Ve dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirini değiştirmezdim. Çünkü biz sonsuza dek mutlu olduk, sevgiye, aileye ve yaşadıklarımızdan *dolayı* hak ettiğimiz tüm mutluluğa kavuştuk.

"Bu kolyeyi almanı istiyorum, Odhran. Onu takmanı ve on yıllar boyunca yaptığın gibi beni kalbine yakın tutmanı istiyorum." Hiçbir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Mavi gözlerinin derinliklerinde yansıyan çok fazla duygu görebiliyordum.

"Lass," dedi derin ve gergin bir sesle.

ne doğru eğildim ve kolyeyi boğazına sabitleyebilmem için bana doğru geldi. Parmaklarımı göğsünün ortasında asılı duran çapanın üzerine koydum. "Ben her zaman seninleyim-"

"Her zaman yleydin, genç kız." Ben uzaklaşmadan önce şakağımı öptü ve sertçe nefes verdi. "*Tha mo ghion ort.*"

Gülümsedim ve kısa süreliğine gözlerimi kapattım, içime bir duygu dalgası çarparken alnımı onun omzuna yasladım. Brisa hafifçe kıpırdandı, ondan gelen küçük bebek homurtuları kalbimin daha da şişmesine neden oldu.

"Ben de seni tüm kalbimle seviyorum Odhran."

"Dinlen, tatlım. Ben ikinize de göz kulak olacağım." Eğilip beni alnımın ortasından öptü ve ben de memnuniyetle tavsiyesine uyarak yatağıma uzandım ve eşimin yanıma oturup kızımıza bakmaya ve usulca mırıldanmaya devam etmesini izledim.

Son dokuz aydır Bronwyn'le iki haftada bir seans yapıyorduk. Her zaman ormanda yürüyüş yapar ve kendimizi glde bulurduk. Zamanla kendimi Meclis'le geçirdiğim zaman, bana yaptıkları şeyler ve tüm bunların bana hissettirdikleri hakkında daha fazla konuşurken buldum. Ve bu konuda her konuştuğumda kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyordum.

Asla tamamen hafiflemeyeceğimi, bu düşünce ve duygulardan asla kurtulamayacağımı biliyordum. Onlar artık sonsuza kadar benim bir parçamdı, göreceğim ve hissedeceğim bir yara iziydi ve sonsuza kadar bedenimde kalacaktı. Ancak bununla ilgili olan şey, üzerinde kontrol sahibi olmamı sağlayacak ve bu değerli hayattaki ikinci şansın tadını çıkarmamı engellemeyecek bir şekilde onunla yaşamayı öğrenmem gerektiğiydi. Ve hatta danışman olmak için çalışmamı sağlayacak birkaç çevrimiçi derse bile başlamıştım.

Öteki Dünya'dakilere yardım etmek istedim, korkularını ve acılarını, korkularını ve mutluluklarını paylaşabilecekleri biri olmak istedim. Bunların hepsi basamak taşlarıydı, hayatım olan uçsuz bucaksız okyanusta sıçrayan çakıl taşları. Ama bu bir başlangıçtı. Benim başlangıcımdı.

Odhran'a bakarken gözlerim ağırlaştı ve onun şarkı söylerken çıkardığı yumuşak seslerin ve Brisa'nın çıkardığı yumuşak yeni doğan seslerinin beni uyutmasına izin verdim. Ve bunun şimdiye kadar geçirdiğim en iyi uykulardan biri olacağından emindim.

Mutlu olmak, aşık olmak ve size en yakın olanları sevmek, her şeyin yerli yerine oturmasını sağlıyordu.

CHapTer ÜÇ-BİR



Sebastian

T *O lanet olası güneş.*

Ormanın içinde ilerliyordum, sarhoş hissediyordum, net düşünemiyordum, bulanık renkler ve şekillerden başka bir şey göremiyordum

önümde. Kömürleşmiş odun ve is, yanmış deri kan kokuları burnuma doldu.

Sendeledim ve avuç içim bir ağacın gövdesine degecek şekilde elimi uzattım. Pençelerim ağaç kabuğuna saplandı.

Ne kadar zamandır burada, bu lanet ormanın ortasında açlıktan ölmek üzereydim? Günlerdir. Günler ve lanet olası güneş kelimenin tam anlamıyla emiyordu.

Tanrım, acıkmıştım, boğazım kurumuştı, midemdeki ağrı binlerce iğnenin tekrar tekrar batması gibiydi

Tesiste kafese kapatılmış Öteki Dünya yaratıklarını serbest bıraktıktan ve Meclis için çalışan tüm insan piçlerini kan gölüne çevirdikten sonra, yanan kalıntıları arkamda bırakıp doğruca görebildiğim kadar uzanan kalın orman tepesine doğru ilerledim.

Ama o sırada güneşin doğmasına çok az kalmıştı ve bir yer bulmam için çok geç olmuştu. Sık ağaçların gölgesi biraz yardımcı oldu ama zaman geçtikçe ve güneş daha sıcak, daha parlak hale geldikçe susuzluğum arttı.

Beni tutsak eden pislik herifler beni aç bırakmışlardı, bu yüzden bu noktada dumanla çalışıyordum, dövüşten sonra sahip olduğum her türlü güç rezervi çoktan gitmişti.

Burada ölecektim. Bundan oldukça emindim. Ama tanrım, uzun zamandır hayattaydım ve ölüm, özellikle de şu anda, oldukça görünüyordu.

Tökezleyerek ilerlemeye devam ederken saç çizgimden ter boşaldığını hissettim, içimden gelen hırıltılara engel olamıyordum. Tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum, sanki diri diri yanıyordum.

Bu kesinlikle cehennem gibi hissettiriyordu.

Ve tam daha ileri gidemeyeceğimi düşündüğüm anda yere yığıldım, ellerim ve dizlerim yerde, vücudum titriyordu... ve çok susamıştım.

Kendimi yana bıraktım, rüzgâr içimden çıkarken ağaçların tepesinden bir parça güneş ışığı süzüldü. Kalan gücümle elimi kaldırdım ve o yanan saçmalık topuna orta parmağımı uzattım.

Sonra hemen kendimden geçtim ve ölümü karşıladım.



Farkına vardığım ilk şey damlayan suyun sesi ve nemli toprak kokusuydu. İkincisi ise bulunduğum yerin lanet olasıca serin ve karanlık olmasıydı.

Eminim cehennem bu kadar hoş değildir.

Bulunduğum yerin karanlık, rutubetli iç kısmına rağmen hâlâ çok güçsüzdüm, bedenim açlık ve acıdan bir kabuk gibi hissediyordu. Sağ tarafımda ayak sesleri duyduğumda başımı çevirdim ama gözlerimi açmak bile bir angarya olmuştu ve görüşüm herhangi bir şeyi net olarak göremeyecek kadar bulanıktı.

Görüşüm biraz düzeldiğinde, ışığın titreyişini görebiliyordum. Bir ateş. Ve sonra bir şekil, bir gölge hareket etti. Dişlerimi gösterdim ve tüm gücümü kullanarak vücudumun üst kısmını yukarı itmeye çalıştım.

Sonra kollarım altımdan çekilince hemen küfrettim. *Orospu çocuğu*.

Bir ses duydum. Kadınsı. Ama işitme duyum o kadar berbattı ki her şey birbirine karışmıştı.

Ve sonra onun kokusunu aldım. Kadın olduğu gerçeğinden başka bir şey anlamak zordu. Zihnim tam kapasite çalışmıyordu, çok zayıftım ve çevredeki diğer tüm kokular çok fazla bulanıktı. Ama yaklaştıkça kokusu daha da güçlendi.

Sümbül.

"Sakin ol," dedi ve ben de onu uzak tutmak için bir elimi uzatarak dişlerimi tekrar gösterdim. Hiçbir zaman iyi bir adam olarak anılmadım ve yaşadığım uzun yıllar boyunca adil payımı öldürdüm, ama şu anda incitmemem için çok mükemmel kokuyordu.

Kurutmak için yeterince iyi.

O yaklaştıkça çenemi sıktım, başımı salladım ve gözlerimi sıkıca yumdum. Ağzımı açıp kapadım, ona uzak durmasını söylemeye çalıştım ama tek kelime bile edemedim. Onu öldürmek istemiyordum ama öldürecek kadar da açtım.

"Sana zarar vermeyeceğim."

Hayır, ama ben sana zarar vereceğim. Tanrım, kokusu.

Tadının ne kadar güzel olacağı, kanının dilimi kaplayıp boğazımdan aşağı kayarken ne kadar yoğun ve zengin olacağı fikri bile ağzımı sulandırdı. Karnıma acı veren bir kramp girdi, bu batma hissi kollarımı ve bacaklarımı, el ve ayak parmaklarımı kapladı.

Görüşüm an için netleşti, bakışlarım şimdi boğazının yan tarafına kilitlenmişti, orada şahdamarının zonkladığını görebiliyordum.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kolumu attım, kurşunla doluymuş gibi hissediyordum.

Ve sonra yaklaştı, dişlerim ağrıyordu ve içimdeki her vahşi, yırtıcı parça onu kurutmamı ve daha güçlü olmamı söylüyordu.

Koluma dokundu ve ben de tersledim.

Çok iyiydi, şimdiye kadar tattığım her şeyden daha iyiydi, en tatlı şaraptı. Bedenimi onunkine yasladım ve ne kadar yumuşak ve kadınsı olduğunu hissettim.

Kanı damarlarıma hücum etti ve gücümün on kat arttığını hissettim, kafamın içinde kükreyene kadar büyüdüğü büyüdü.

Yine de her seferinde ağız dolusu yutarak kana kana içtim. Bana karşı mücadele ettiğini hissedebiliyordum. Ama çok açgözlüydüm, duramayacak kadar açtım.

İnledim. Ufacıktı, yumuşaktı.

O...

Hay sikeyim.

Ondan uzaklaştım ve nefes nefese kaldım, kalçalarımın üzerinde geriye yaslanarak ona baktım. Kalbim fazla mesai yapıyordu, kanı vücudumun her yerine hücum ediyor ve her şeyi içten dışa doğru iyileştirerek örüyordu.

Her geçen saniye görüşüm daha net, daha keskin hale geliyordu. Karanlık *mağaradaki* her ayrıntıyı, *onun* her küçük detayını görebiliyordum.

Mısır ipeği rengine uzun saçları, iri deniz köpüğü gözleri ve sanki... kızmış gibi büzülmüş kırmızı dudakları vardı.

Ve her geçen saniye dehşete kapılmış ifadesi yerini öfkeye bıraktı. Elini kaldırıp boğazının yan tarafına dokundu ve kanla kaplı parmaklarını çekerken bakışlarımı indirip ona baktım.

Parmaklarımı dudaklarıma dokundurdum, parmak uçlarına baktım ve pedleri kırmızının kapladığını gördüğümde içimden sert bir ses çıktı.

Az önce... Az önce dişime saldırdım. Neredeyse onu kurutuyordum.

"Çekil üstümden," diye tısladı.

Bana küfrederken minik dişlerini gördüm ama anında üzerinden yuvarlandım. Kendini yukarı iterken saçları omzuna düştü ve işte o zaman minik sivri kulaklarını gördüm.

"Hayatını kurtarmamın karşılığı bu mu?" Ateşe doğru yürüyüp çömelerek bir çantayı önce gözlerini bana dikti. Bir bez parçası çıkarıp boğazına bastırdı ve bana sert bir bakış fırlattı. "Eşimin böyle bir pislik olduğunu kim bilebilirdi?"

Son.



Lycanlar serisinde daha fazlasını okumak ister misiniz? Sebastian'ın hikâyesi **THE FALL**'a göz atın!

YAZAR HAKKINDA



ÜCRETSİZ okumak ister misiniz? Kopyanızı [BURADAN](#) alın

Jenika'yı şu adreste bulabilirsiniz:

www.JenikaSnow.com
Jenika_Snow@yahoo.com





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.